Penny Jordan

Dorința de răzbunare

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS

Coperta: ANDY

© by Penny Jordan
DESIRE FOR REVENGE
Mills and Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin editurii
ALCRIS-M94

PENNY JORDAN

DORINȚĂ DE RĂZBUNARE

Traducere din limba engleză de
TEODOR ATANASIU

BUCUREȘTI, 1995

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-38-8

Colecția „EL și EA"

CAPITOLUL I

– Uite, David, cred că lucrurile au mers prea departe...

– Te vreau, Sarah și întotdeauna obțin ceea ce vreau, mai ales când ceea ce vreau este o femeie fermecătoare cu părul roșu și cu corp parcă făcut pentru dragoste, deși ceva îmi spune că acest corp nu a cunoscut de fapt complexitatea dragostei unui bărbat.

Sarah se simțea încolțită: pe jumătate vrăjită de sunetul voit delicat și monoton al vocii lui și cu sentimentul că nu era în deplină siguranță în ciuda faptului că se aflau în biroul ei și la suficient de mică distanță pentru a putea fi auzită de colegii ei în cazul că ar fi țipat. Și, apoi, ce fel de cadru de conducere va putea fi ea dacă îi permitea unui oarecare bărbat s-o intimideze sexual într-o asemenea măsură, încât din cauza panicii să reacționeze ca o adolescentă?

Punând din nou stăpânire pe sine, Sarah inspiră adânc și rosti cât de calm putu:

– David, am mai discutat despre chestiunea asta mai înainte. S-ar putea să reprezinți o valoare pentru companie, dar eu nu sunt pregătită să mă culc cu tine numai pentru ca tu să continui să publici la

Leichner & Holland și sunt sigură că Steven mă va susține în privința asta.

Steven Holland era proprietarul lui Leichner & Holland și el decisese cu un an în urmă ca Sarah să fie promovată de la funcția de redactor stagiar la cea de redactor, revenindu-i sarcina de a se ocupa de literatura beletristică destinată femeilor, pe care o tipăreau. Sarah nu se amăgea în privința capacității sale. Fusese promovată ca urmare a ceva ce fusese realmente mai mult decât o întâmplare norocoasă. Citea aiurea din manuscrisul pe care James Richards, editorul șef de literatură beletristică îl aruncase deoparte și fu frapată imediat de sensibilitatea cu care fusese scrisă narațiunea. Numele autorului nu-i era cunoscut, dar totuși găsea romanul foarte captivant. Citea din el în timpul unei pauze de prânz, la o cafea cu un sandviș, când Steven a trecut pe lângă ea în drum spre birou. O întrebase despre ce citea și după ce a fost amuzat de entuziasmul ei, i-a spus că dacă era atât de entuziasmată de lucrare ar fi cazul s-o citească și el.

Oarecum spre surprinderea ei, fusese la fel de entuziasmat ca și ea și rezultatul a fost că acum ea era oficial redactor de beletristică pentru femei la editura Leichner & Holland.

Bineînțeles că promovarea ei nu a fost fără probleme. Pe de o parte, James Richards se opusese cu înverșunare și Sarah auzise chiar zilele trecute că-și înaintase demisia. Se vorbise mult despre cine ar fi putut să-l înlocuiască, dar deocamdată nu era nimic oficial.

– Vorbesc serios, Sarah... Te vreau și voi lupta să te am.

– Dar cred că nu aici, David... reuși ea să-i replice caustic. Remarca lui despre virginitatea ei o durea și pe deasupra, o făcea să se simtă și mai vulnerabilă. Sarah nu era proastă. Descoperise cu mare acuitate la David Randal o pornire primară masculină de a poseda și a subjuga sexul feminin. Faptul că, așa după cum bine ghicise, ea era încă virgină, îl determina s-o urmărească cu și mai multă înverșunare.

Mușcându-și neliniștită buza de jos, îl privi cum se ridică și iese din birou. Ce simțea el pentru sexul feminin, rezulta foarte clar din cărțile lui. Lui Sarah nu-i plăceau deloc. Scria sub un pseudonim feminin și după părerea ei, acesta era singurul motiv pentru care reușea să scape cu câteva pasaje care nu erau de fapt altceva decât o descriere lascivă a decăderii femeii. Își exprimase deja față de Steven îndoielile ei despre ultimul manuscris al lui David, însă era de necontestat faptul că romanele istorice lungi, pe care le scria, se vindeau bine. La ultima întâlnire a redactorilor care se ocupau de diferitele genuri de cărți pe care le publica editura, James Richards se opusese cu vehemență propunerii ei de a nu mai publica cărțile lui David. O acuzase chiar că vroia să-l scoată din cataloagele editurii pentru că nu-i plăcea ca om, ceea ce era o acuzație foarte dificil de combătut fără să dezvăluie adevărul.

Sarah își făcea puține iluzii, atât despre priceperea ei cât și despre siguranța serviciului ei. Dacă ar fi recunoscut că nu putea să facă față provocării sexuale din partea unui autor, s-ar fi putut foarte bine să se trezească foarte curând retrogradată. Era ridicol ca la vârsta de douăzeci și cinci de ani să se găsească în această situație, dar încercarea ei de a-i spune lui David Randal că nu-l găsea câtuși de puțin atrăgător era tot una cu încercarea de a face un om de zăpadă în deșertul Saharei, o pierdere de timp și eforturi zadarnice.

Bănuia chiar că găsea antipatia ei față de el ca o provocare.

Cel mai mult îl atrăgea la ea virginitatea ei, se gândi Sarah cu dezgust după ce s-a așezat pe un scaun. Fără asta, n-ar fi decât o femeie oarecare, suficient de atrăgătoare. Cum ghicise? Poate din cauza modului în care se ferea de el ori de câte ori se apropia de ea... Îl disprețuia chiar și atunci când avusese foarte puțin de a face cu el, dar acum... Auzise vorbindu-se că un bărbat cu experiență putea să-și dea seama când o femeie era neprihănită. Până în prezent nu crezuse acest lucru cu adevărat.

Se juca absentă cu stiloul. Cel mai simplu ar fi să plece și să găsească un alt serviciu... dar unde să găsească unul care să se potrivească atât de bine cu afinitățile ei? Și unul care să fie plătit atât de bine Odată cu avansarea ei, avusese loc și o mărire

binevenită de salariu. Și încă la momentul potrivit. Cu bunica ei, care nu mai avea putere să se descurce singură, și Jane care se îmbolnăvise din cauza grijilor cu cei trei gemeni sub cinci ani, un soț, o casă parohială mare pe jumătate modernizată, o mulțime de animale de casă și cu bunica pe deasupra. Mai ales după ce doctorul le spusese că datorită halucinațiilor pe care le avea uneori, bunica trebuia să fie supravegheată în cea mai mare parte a timpului.

Banii suplimentari pe care-i câștiga, precum și vânzarea căsuței bunicii, plus ce aducea bărbatul lui Jane, Ralph, le permiseseră să plătească locul bunicii într-o pensiune destul de aproape de satul din Gloucestershire unde locuiau Jane și familia. Astfel, Jane o putea vizita o dată pe săptămână și bunica putea să participe la evenimentele familiei. Dacă ar fi fost să rămână la funcția de secretară, chiar la o firmă foarte bună, n-ar mai fi fost capabilă să-și mai aducă vreo contribuție.

Lacrimile i-au încețoșat un moment ochii și le șterse în grabă. Dorea atât de mult să facă tot ce-i stătea în putință ca să-i ajute pe Jane și Ralph. Aceștia făcuseră atât de multe pentru ea. Jane avea douăzeci și unu de ani și tocmai se logodise când părinții lor muriseră într-un accident de circulație. Sarah avea atunci paisprezece ani.

Ralph nu ezitase câtuși de puțin. Deși era pe punctul de a pleca de la firma unde lucra și de a intra

în afaceri pe cont propriu, declarase imediat că el și Jane se vor căsători și că Sarah va sta cu ei.

Tot timpul până la terminarea universității, Ralph o întreținuse material și abia acum, în ultimul an, își realiza visul de a deschide o firmă proprie de software. Ralph se deosebea complet de un bărbat ca David Randal. Era un soț devotat, un tată iubitor, muncitor, simpatic. Făcuse atâtea pentru ea... a contribui acum la cheltuielile pentru îngrijirea bunicii era cel mai mic lucru pe care-l putea ea face.

Deci care era răspunsul? Sarah nu știa câtuși de puțin.

– Ai rămas pe gânduri... Ai probleme?

Își ridică privirea și-i zâmbi brunetei drăguțe cu părul ondulat, care stătea în ușă.

Rachel preluase de la ea activitatea de redactor stagiar, după ce fusese înainte secretara lui Steven și Sarah o plăcea foarte mult.

– Nu chiar, minți Sarah. Steven are nevoie de mine?

– Nu, din câte știu. Era ora prânzului și avem întâlnire... ai uitat?

Era deja ora prânzului? Sarah oftă. Cât timp stătuse și se gândise la David?

– Am văzut că ai primit vizita unuia din cei mai puțin agreați autori ai noștri, în dimineața asta, i-a zis Rachel când Sarah s-a ridicat și s-a apropiat de ea. Îți creează probleme?

– Nu mai multe decât de obicei. Strâmbă din nas Știi cum este.

– Da! Personal, nu-mi plac acești tipi agresivi. Nu știu cum îl suportă biata lui soție. Are întotdeauna câte o femeie pe lângă el, deși de obicei nu durează mult.

Au ajuns la lift și au încetat să mai vorbească în timp ce intrau în el și coborau la parter.

– Ai auzit cine urmează să-l înlocuiească pe James Richards? a întrebat-o Rachel când ieșiră în vântul vijelios de martie. Este oficial acum?

– Nu. n-am auzit nimic.

– Ei, acum se cunoaște oficial, spuse Rachel în timp ce se așezau în barul mic ale cărui cliente regulate erau în fiecare vineri la prânz. Noul nostru redactor șef urmează să fie nu mai puțin decât marele Joshua Howard în persoană.

– Joshua Howard! Sarah era impresionată. Puțini oameni din lumea jurnalisticii și ai editurilor n-ar fi fost impresionați la auzul acestui nume. Deși puțin peste treizeci de ani, avea o reputație formidabilă în mass media.

După ce fusese corespondent extern al ziarului The Times, a continuat scriind mai multe romane de mare succes, bazate pe unele evenimente despre care scrisese în anii când fusese reporter.

Din câte știa Sarah, cel puțin după unul din ele se turnase un film și ținând seama de toate acestea, i se părea destul de ciudat că un asemenea bărbat celebru și desigur bogat s-ar mulțumi să preia funcția de redactor la o editură mică, deși prestigioasă, ca Leichner & Holland.

– Desigur, nu vine ca redactor, îi mărturisi Rachel. Știi că firma a avut recent unele probleme financiare – mai întâi, noul roman al lui Cartwright a fost un fiasco și apoi, serviciul juridic tot mai încearcă să recupereze avansul pe care l-a plătit lui Wayne Johnson.

Sarah știa. Pierderea avansului consistent plătit lui Wayne Johnson, cântărețul pop care-și începuse cariera meteorică la începutul anilor șaizeci, fusese o lovitură grea pentru firmă. După ce a trecut peste un an de când cântărețul pop nu scrisese nici măcar un capitol din povestea vieții lui, Steven se decisese să încerce să recupereze banii. Asta fusese cu șase luni în urmă și nu înregistrase nici un succes.

Steven îi explicase multe în privința asta când o avansase. El sperase că un gen de literatură care viza în special sectorul feminin al pieței cărții, ar putea să le îmbunătățească situația financiară, însă direcțiile noi în sectorul editorial luau timp ca să se dezvolte și, din cele ce-i spusese Rachel acum, timpul era un lucru pe care firma pur și simplu nu-l avea.

– Teoretic, Joshua vine ca redactor șef, i-a mărturisit ea lui Sarah, dar în realitate investește destul de serios în firmă. Steven rămâne desigur în continuare proprietarul și cel mai mare acționar. Acționarii pe linia Leichner au dispărut aproape toți și nici una din fiicele lui Steven nu vrea să intre în afacere, așa că bănuiesc că intenționează să-l pregătească pe Joshua să-i preia activitatea când se

va retrage. Știi că Joshua i-a adus primul său manuscris lui Steven înainte de a deveni cunoscut?

– Da, știu.

Nu sunt mulți editori atât de altruiști ca șeful meu, s-a gândit Sarah, amintindu-și ce-i spusese acesta. El apreciase de la bun început cartea ca fiind un succes, dar știuse, de asemenea, că mica lui editură nu avea resurse suficiente ca s-o promoveze așa cum o merita și deci l-a sfătuit pe Joshua să încerce la o altă editură, dându-i recomandarea lui scrisă pe manuscris și prezentându-l pe Joshua acelei firme americane care publicase cartea în cele din urmă.

Era de-a dreptul mișcător când te gândeai că amabilitatea și generozitatea lui Steven erau acum răsplătite de Joshua Howard și, fără să-l fi întâlnit, Sarah simțea afecțiune față de el.

– Cum este? a întrebat-o ea curioasă pe Rachel. Nu l-am văzut niciodată.

Ca răspuns, Rachel a ridicat ochii spre cer și a oftat.

– Fantastic... și are un zâmbet atât de sexy, încât mi s-au înmuiat picioarele. Văzu expresia neîncrezătoare a lui Sarah și zâmbi. Foarte bine, nu mă crezi, dar așteaptă numai să-l vezi. Înalt, brunet, frumos... crede-mă, este cât se poate de bine și pe deasupra are un corp care...

– Foarte bine, foarte bine! Cred că-mi pot imagina. Dar Brian știe că tu...

S-a întrerupt când Rachel s-a strâmbat și apoi a surâs. Brian era logodnicul lui Rachel, un tânăr plăcut

cu părul blond și o fire statornică, calmă care se armoniza plăcut cu personalitatea mai deschisă, exuberantă a lui Rachel.

– Zău, personalitatea lui pare să fie în concordanță cu înfățișarea, îi spuse Rachel. Nu este James Richards, dar nu cred că este genul care să suporte cu plăcere proștii. Nu pare să aibă opinii care să promoveze discriminarea sexelor, dar nu cred că este tipul de bărbat care să ne acorde nouă femeilor unele privilegii, numai pentru că suntem femei, dacă înțelegi ce vreau să spun...

Cu inima strânsă, Sarah s-a gândit că înțelegea. De exemplu, dacă i-ar spune lui Steven ce probleme avea cu David Randal, acesta ar înțelege-o și ar căuta o cale de a atenua problema, dar ca să apelezi la Steven însemna să treci peste capul redactorului șef, ceea ce pur și simplu nu se făcea. Nu se fusese la James Richards pentru a-i solicita ajutorul și sfatul pentru că știa că s-ar bucura de încurcătura în care se afla și sperase că noua persoană, oricare ar fi aceea, ar putea fi mai înțelegătoare. Necazul era că întreaga problemă era foarte delicată și dificilă... Ca s-o explice ca lumea, însemna să dezvăluie propria ei stare virginală, lucru pe care nu dorea deloc să-l facă. Cel mai ușor ar fi fost să scape de virginitate, reflectă ea, dar pe moment era mai ușor de spus decât de făcut, deoarece nu avea nici un prieten. Existaseră ocazii la universitate, dar munca era extenuantă și o solicitase prea mult. Fusese foarte hotărâtă să-i recompenseze pe Jane și Ralph

pentru sprijinul material pe care i-l acordaseră, obținând rezultate foarte bune. Și astfel, nu mai fusese vreme pentru băieți.

După aceea a urmat prima luptă pentru a găsi de lucru, urmată de descoperirea faptului că diploma ei nu-i oferea nici o calificare pentru vreun serviciu anume, aceasta însemnând că trebuia să lucreze seara pentru a obține calificarea de secretară. Una peste alta, fusese timp puțin pentru relații amoroase.

În ciuda lipsei de experiență, Sarah nu era proastă. Știa prea bine că mai mult ca orice, ispita virginității ei îl atrăsese pe David. Fără asta... presupunea, de asemenea, că nu va trece mult înainte ca acesta să nu mai roage, ci să înceapă să pretindă. Suspecta întrucâtva că va merge până acolo încât s-o amenințe. Lăsase să se înțeleagă asta o dată sau de două ori deja. Chiar dacă ea nu agrea cărțile pe care le scria, acestea aduceau bani, bani de care firma avea absolută nevoie în prezent. Odată ce David va începe să amenințe că se va duce cu cărțile lui în altă parte dacă ea nu-i ceda, ce avea ea să facă? Și Sarah știa că era doar o chestiune de timp această amenințare. Îi rănise deja orgoliul destul de serios, știa asta și era destul de meschin ca să vrea s-o facă să plătească pentru așa ceva.

– Tremuri... nu ți-e bine?

Întrebarea îngrijorată a lui Rachel o aduse din nou la realitate.

– Este vântul acesta tăios, minți ea. Este atât de rece la Londra acum.

– Mda... Primăvara se apropie, deși parcă nu-ți vine să crezi. Faci ceva interesant în week-end-ul aceasta?

– Mă duc la sora mea. Mergem cu toții la un bal mascat, o acțiune locală de caritate, destul de importantă. S-a strâmbat ușor și Rachel a râs.

– Nu pari prea entuziasmată. În ce te maschezi?

– Nu știu. Jane se ocupă de costume.

De fapt nu aștepta cu cine știe ce plăcere balul, însă Jane îi spusese că invitația venise de la cineva foarte influent pe plan local, care era și un client potențial pentru Ralph și o rugase pe Sarah s-o sprijine și să meargă cu ei.

– Mi-e o frică nemaipomenită că aș putea face ce nu trebuie, se confesase ea la telefon și am nevoie de micuța mea surioară să fie alături de mine și să-mi dea încredere.

În fața acestei situații, Sarah nu putea face altceva decât să fie de acord să meargă, dar nu aștepta balul cu interes.

În restul după-amiezii a fost foarte ocupată. La patru și jumătate, Steven l-a anunțat pe succesorul lui James Richards și Sarah a fost puțin surprinsă să afle că Joshua Howard va veni la birou luni, înainte de data când ar fi trebuit să-și înceapă activitatea.

Probabil că Joshua ceruse să plece înainte de terminarea perioadei normale de preaviz.

Sarah plecă de la serviciu când abia trecuse de ora cinci. Valiza era deja pregătită și nu trebuia decât

să se ducă la micul ei apartament, să facă un duș, să se schimbe și apoi să ia un taxi până la gară.

Ralph o va aștepta la Gloucester. Era o rutină care se perfecționase în cele optsprezece luni de când Sarah lucra la Leichner & Holland și care devenise deosebit de familiară.

Când va sosi la ei acasă, cei trei gemeni vor fi în pat, dar în același timp vor fi primii care se vor scula a doua zi – trei copii de patru ani gălăgioși și drăgălași, pe care Sarah îi adora.

Cei trei copii, doi băieți și o fată, fuseseră concepuți de sora ei la numai câteva luni după un tratament pentru creșterea fertilității început la treizeci de ani și ceva când ea și Ralph au constatat că nu au încă copiii atât de mult doriți. Jane fusese în culmea fericirii, câtuși de puțin descumpănită de informația că doctorul bănuia că ar avea mai mult de un copil. Și totuși, până în ultimul moment, nimeni nu anticipase că gemenii vor fi trei. Sora ei avea o viață sigură și fericită, dar nu se putea spune că n-o merita.

Ea și Ralph se purtaseră atât de minunat cu Sarah după ce părinții lor muriseră.

*
* *

Călătoria ei s-a desfășurat normal. Când trenul a intrat în gară, Ralph o aștepta, fiind ușor de recunoscut după conformația lui robustă. Arăta mai mult a fermier decât a expert în computere, reflectă Sarah, răspunzând cu entuziasm îmbrățișării lui.

– Ce fac ceilalți? l-a întrebat ea în timp ce se deplasau prin întuneric spre Range Rover-ul lui care-i aștepta.

– Excelent. Toți abia așteaptă să te vadă. Jane s-a cam agitat în ultima săptămână în legătură cu balul. A reușit să închirieze costume pentru noi toți.

– Bănuiesc că-și face griji pentru că știe cât de important este contractul acesta pentru tine, sugeră Sarah, în timp ce-și fixa centura de siguranță.

– Mda... Mă voi vedea cu Tom Merryweather mâine dimineață. Sper să-mi spună ce hotărâre a luat. Dacă acceptă, vom sărbători totul în stil mare mâine seară.

Au discutat degajat în timp ce Ralph conducea pe drumuri familiare. Sarah crescuse pe acele meleaguri și le cunoștea bine. De câte ori revenea, simțea o pace lăuntrică profundă și deseori dorea să poată rămâne aici, trebuia însă să-și câștige existența și la douăzeci și cinci de ani era prea tânără, sau cel puțin așa susținea Jane, ca să opteze pentru viața de la țară.

Sarah înțelegea despre ce era vorba. Jane cloncănea, îngrijorată de faptul că nu avea prieteni, ca o cloșcă care-și urmărește puii și Sarah știa că sora ei abia aștepta ziua când ea va reveni acasă cu un logodnic la braț.

Sora ei nu avu răbdare ca ei să intre ca să-i salute. A venit alergând din casă în momentul când mașina a intrat pe aleea năpădită de buruieni a casei parohiale. Ralph și Jane se mutaseră recent în actuala lor locuință. Renovarea și mobilarea ei aveau să fie

o trudă plăcută pentru amândoi și când vor termina, Sarah știa că va fi o casă de care vor putea fi mândri. Deocamdată, însă, era un adevărat haos. Ralph făcea singur cea mai mare parte a lucrărilor minore și pentru că aceasta lua timp, grădina din spate arăta mereu ca magazia unui constructor.

Casa parohială data de la începutul secolului optsprezece și avea o grădină mare. Exista chiar și un padoc mic, pentru cazul în care mai târziu copiii vor dori ponei.

– Vino înăuntru. Trebuie să fii frântă de oboseală după călătorie, îi spuse autoritar Jane, îmbrățișând-o repede pe Sarah când a ieșit din mașină.

– A, da, desigur, râse Sarah. A durat două ore bune și la vârsta mea...

– Ei, știi ce vreau să spun... Vino, am făcut cafea proaspătă. Nu te-am văzut de secole. Vreau să-mi spui tot ce s-a mai întâmplat.

– Ei bine, dacă voi două vă așezați la taifas, eu mă duc la treaba mea, le-a anunțat Ralph în timp ce ducea valizele lui Sarah în holul mare în dezordine. Le duc sus, Sarah. Vei sta în camera ta obișnuită.

– Dar de data asta vei avea propria ta baie, îi spuse Jane zâmbindu-i. Ralph a terminat transformarea vestiarului vechi de lângă camera ta săptămâna trecută. Arată fantastic. S-a ridicat pe vârfuri pentru a-l săruta pe soțul ei pe obraz și privindu-i, Sarah a încercat o senzație dureroasă de singurătate. Ce era cu ea? Nu i se întâmplase până acum să o invidieze

pe sora ei pentru fericirea ei conjugală, așa că de ce să înceapă s-o invidieze acum?

– Vino să stai jos și spune-mi de ce arăți așa de nefericită, spuse Jane când s-au aflat în bucătăria mare, plăcută.

Modernizarea bucătăriei fusese printre primele priorități ale lui Ralph când s-au mutat acolo și făcuse o treabă minunată cu acea încăpere, aprecie Sarah, studiind dulapurile lucioase de bucătărie, din stejar închis la culoare, cu blaturile din faianță veche. De grinzile originare pe care le menținuse și le decopertase, atârnase un sortiment variat de plante iar pe una din laturi se afla mândria și bucuria lui Jane – un șemineu vechi dotat cu un cuptor de pâine. Pe peretele unde se afla șemineul Ralph îndepărtase tencuiala, scoțând la iveală cărămizile originare. Peretele era acum decorat cu seturi de vase din alamă, toate fiind antichități originale descoperite cu pricepere de Jane în magazinele locale. O masă mare, bine curățată și foarte veche, ocupa locul de onoare în centrul încăperii și pe ea a pus Jane ceștile de cafea. A tras scaune pentru amândouă și a împins o farfurie cu biscuiți făcuți în casă în direcția lui Sarah.

– Am încercat o nouă rețetă, spuse ea, fără zahăr, așa că sunt mult mai buni pentru copii.

– Apropo...

– Nu! Nu schimba subiectul! Ce se întâmplă, Sarah? întrebă ea atenuând tonul zeflemitor și uitându-se cu seriozitate la sora ei. Ceva este. Hai, spune...

Jane era pentru ea mai mult decât pur și simplu o soră, reflecta Sarah în timp ce sorbea încet din cafea. O crescuse de fapt de la vârsta de paisprezece ani, sprijinind-o în toți acei ani dificili ai adolescenței. Jane fusese cea care ascultase și-i răspunsese la toate întrebările despre viață și sex. Jane care fusese alături de ea când trecuse prin traumele adolescenței. Nu-i ascunsese nimic niciodată surorii ei și îi era imposibil să facă acest lucru acum.

– Am probleme la serviciu, i-a spus ea laconic. Unul dintre scriitori se ține de capul meu să mă culc cu el.

– Și problema este că nu vrei... sau ce vrei? a întrebat-o Jane discret.

– Nu vreau... Sarah a tremurat ușor trădându-se. Dar mă presează foarte mult și bănuiesc că nu va trece mult timp și va începe să mă amenințe. Nu pot să-i cer ajutorul lui Steven – asta ar însemna să recunosc că nu mă pot descurca cu responsabilitățile care-mi revin la serviciu.

– Mda... Nu știu ce să zic.

– Problema este că acest autor a ghicit că mai sunt încă virgină și din această cauză este atât de înverșunat și vrea să mă culc cu el.

– Mmm... este vechea poveste a orgoliului masculin. Da, există o singură soluție simplă.

– Să scap de numita virginitate, zise ușor Sarah. Asta mi-a trecut și mie prin cap, dar nu este atât de simplu cum crezi, nu? La urma-urmei, nu mă pot duce la primul mascul suficient de atrăgător pe

care-l văd și să-i spun „n-ai vrea să faci dragoste cu mine?“

– Nu, râse Jane, fiind de acord cu ea. Este căsătorit? a întrebat-o ea.

– Ba bine că nu. Îmi pare îngrozitor de rău de biata femeie. Este într-adevăr un specimen detestabil. Genul care-ți face pielea de găină. Da' presupun că este destul de atrăgător în felul lui... însă are totuși ceva...

– Mmm. Știu ce vrei să spui și îmi dau seama în ce dilemă te afli. Vrei să caut eu un specimen de bărbat potrivit pentru tine? a tachinat-o ea imprimând o notă mai veselă conversației lor, în timp ce Sarah a surâs și a răspuns amenințător:

– Încearcă numai!

Au continuat să vorbească despre bunica lor, despre care Jane i-a spus că se instalase extrem de bine la o pensiune.

– M-am gândit că ne-am putea duce s-o vedem mâine după-amiază. Trebuie să merg în oraș să iau costumele. A strâmbat din nas. Mi-e groază de blestematul ăsta de bal. Este evenimentul social local cel mai important al anului, îți dai seama, și este un mare privilegiu pentru noi că am fost invitați.

– Îmi dau seama după emoția ta, răspunse solemn Sarah, o undă de amuzament licărindu-i în ochi. Cum ne costumăm?

Jane i-a zâmbit.

– Așteaptă până o să vezi costumele. Serata se va ține la Merton Place și deoarece a fost construit în

plină epocă georgiană, am optat pentru costumații georgiene foarte tradiționale pentru toți trei. A trebuit să mă duc la Stratford ca să le găsesc, pentru că trebuie să știi că nu există nicăieri în Gloucester ceva care să meargă. Sunt costume de teatru, cu multe, multe podoabe. Vor sosi la gară cu coletăria rapidă în seara asta și de aceea va trebui să mergem mâine în oraș să le luăm.

– Abia aștept să-l văd pe Ralph îmbrăcat ca un dandy georgian, spuse Sarah.

Jane chicoti maliţios.

– Am de gând să-l fac să-și pudreze părul, dar nu știe încă nimic! Dacă n-ar fi fost faptul că suntem invitați de unul dintre cei mai importanți clienți ai lui Ralph, aș fi putut să mă bucur puțin mai mult.

– O să te simți bine și o să te distrezi când vom sosi acolo, a consolat-o Sarah pe sora ei și, după aceea, schimbând subiectul i-a propus: Acum povestește-mi despre nepoata și nepoții mei...

*
* *

– Hai, mătușă Sarah, trezește-te...

Degete grăsuțe i-au atins pleoapele, iar de undeva dinspre urechea stângă se auzeau chicoteli. Cineva încerca s-o gâdile la coaste și, intrând în spiritul jocului, ea se prefăcea că mai doarme, așteptând până când cei trei torționari renunțară să mai încerce s-o trezească. S-a ridicat brusc în capul oaselor și

înșfăcând mogâldeața răsfățată cea mai apropiată, i-a aplicat aceeași tortură care îi fusese aplicată ei.

Mogâldeața respectivă s-a întâmplat să fie chiar nepoata ei, chicotelile și țipetele ei neputincioase aproape spărgându-i timpanele lui Sarah. Cei doi băieți s-au prins, desigur, și ei în joc și cei trei copii s-au liniștit într-o oarecare măsură numai când Jane a intrat în cameră cu o ceașcă de ceai pe care a plasat-o pe noptiera de lângă Sarah și le-a spus ferm celor trei odrasle să se ducă în camera lor și să se îmbrace.

– Ce îngrozitori, a comentat cu tristețe când cei trei copii au plecat în cele din urmă, dar Sarah nu s-a lăsat înșelată.

– Asta nu înseamnă că nu-i iubești.

– Se vede chiar atât de mult? Bănuiesc că este din cauză că a fost necesar să-i aștept atât de mult... Trebuie să recunosc că aproape începusem să-mi pierd speranța. Oftă și dădu din cap. Sunt unele zile când mă întreb cu sinceritate de ce mi-am făcut de lucru și Louise este mai neastâmpărată decât cei doi băieți la un loc. Îi învârtește pe ei și pe tatăl ei cum vrea ea. Se așeză pe marginea patului lui Sarah și continuă: Ce-ai vrea să faci în dimineața asta? Am cumpărat deja toate alimentele. Soția preotului se va ocupa de copii diseară. Iar după-amiază când vom fi plecate, va sta Ralph cu ei.

– Ei bine, având în vedere că mă simt destul de leneșă în dimineața asta, ce-ar fi să ies puțin la plimbare cu nepoata și nepoții mei?

– Este o idee grozavă, dacă ești sigură că nu te deranjează, s-a entuziasmat Jane. Asta îmi va da posibilitatea să dau cu aspiratorul înainte de prânz. Dar fii atentă, nu te lăsa convinsă să-i duci în sat, că vei ajunge în cele din urmă la oficiul poștal să le cumperi bomboane.

– A, apropo, Haughton House a fost vândută, a adăugat ea fără legătură. Nu știu cui... dar m-am gândit că vrei să știi. Întotdeauna ai avut ceva cu acel loc, nu-i așa?

Era adevărat, se gândea Sarah o jumătate de oră mai târziu, când a plecat cu câte un nepot ținut bine de mână și cu nepoata ei ținându-se hotărât de mâna unuia din frații ei. Întotdeauna fusese atrasă de conacul frumos în stil elisabetan de la marginea orașului.

Rămăsese gol de mai multe luni, de la moartea ultimului proprietar și Sarah s-a întors automat în direcția cărăruii care ducea de la râu, printr-o pădurice, spre terenurile particulare care țineau de conac.

La limita care separa cărarea publică de cea particulară, Sarah s-a oprit.

Copacii nu erau complet înfrunziți și în felul acesta, putea să vadă casa de unde se afla. Razele soarelui de martie dădeau vechilor ziduri de cărămidă o tentă roz-aurie, reflectându-se pe ici, pe colo în ferestrele clădirii. Cu excepția a două camionete parcate afară, ce păreau a fi ale unor meseriași, nu se vedea nici un semn de activitate.

Oftând ușor, i-a răspuns lui Jeremy care a tras-o nerăbdător de mâna stângă. În timp ce s-a întors ascultătoare cu spatele la casă și a luat-o înapoi în direcția de unde veniseră, a știut că tocmai își luase rămas bun de la un vis al copilăriei.

Când era adolescentă venea deseori aici. La câțiva metri mai încolo se afla un stejar venerabil care creștea chiar lângă gardul conacului și când era mai mică se ascunsese adesea printre crengile lui înfrunzite. Visând pur și simplu cu ochii deschiși, își pierdea alene câte o după-amiază de vară, imaginându-și că ea era proprietara casei. În acele zile de demult jucase rolul de castelană, uneori se închipuia domnișoară de onoare din epoca elisabetană, ascunsă acolo de mânia reginei pentru că-i făcuse ochi dulci unuia din frumoșii ei curtezani, alteori se vedea aliata secretă a unui iacobin care ascundea cu cutezanță pe unul din adepții răniți ai prințului Charles, osândit la moarte. Alteori era o fată din perioada regenței, îmbrăcată cu muselină, așteptând cu emoție să-și cedeze casa copilăriei unui văr mai îndepărtat, care o moștenise de la tatăl ei... Oricare ar fi fost situațiile, reveriile ei aveau întotdeauna același sfârșit: bărbatul care juca rolul opus celui de castelană se îndrăgostea în mod inevitabil de ea și trăiau după aceea fericiți în casa care devenea căminul lor.

Sarah s-a strâmbat puțin. Cât de îndepărtate păreau acum acele zile.

– Uite, mătușă Sarah! Paul a tras-o de mâna dreaptă, plin de importanță și i-a spus în șoaptă: Uite un iepure.

Bineînțeles că avea dreptate și toți patru s-au oprit o secundă să admire mica creatură simpatică înainte ca aceasta să-i adulmece și s-o ia la fugă ca să se ascundă.

CAPITOLUL II

– În regulă, suntem gata.

– Mai bine de atât nu se poate, îi spuse Sarah cu afecțiune surorii ei, în timp ce se îndreptau grăbite spre mașina lui Jane.

Sora ei conducea cu îndemânare și nu le-a luat mult până să ajungă la centrul comercial apropiat, unde Jane își făcea cumpărăturile zilnice.

– O să mergem mai întâi la gară să luăm costumele, și apoi cumpărăm ce mai avem nevoie.

A parcat cu ușurință în parcarea mică a gării și Sarah a intrat cu ea în clădirea mică din cărămidă.

Șeful de gară le-a salutat cu un zâmbet și apoi le-a dat pachetele voluminoase.

– Trebuie să fie pentru acel bal la care se duce toată lumea în seara asta, a comentat el în cunoștință de cauză, în timp ce Sarah le lua în primire. Va fi o petrecere strălucită, după câte se spune. Se vorbește chiar că și noul proprietar al lui Haughton House va lua parte. S-a lucrat mult acolo... Se construiește un nou bazin de înot și încă unul acoperit – care cred că-l costă ceva.

– Să nu ai niciodată secrete de familie dacă intenționezi să locuiești la gară, a oftat Jane în timp ce ea și Sarah puneau cutiile în mașină.

– Ce mai ai nevoie? a întrebat-o Sarah în timp ce-și punea centura de siguranță.

– Nu cine știe ce, niște biscuiți buni pentru doamna Arbuckle; n-am îndrăznit să-i cumpăr mai devreme pentru că i-ar fi șterpelit copiii. Niște flori pentru casă. Îmi place întotdeauna să am flori proaspete la prânzul de duminică.

– Serios? Sarah încerca să nu zâmbească în timp ce o tachina. Este ciudat... Am crezut întotdeauna că Ralph este un mare mâncător de carne.

– Pentru Dumnezeu, ești la fel de rea ca și copiii, se plânse Jane dar și ea râdea când ieșeau din parcare.

Fiind sâmbătă, se formase deja o mică piață și deși au avut probleme cu parcarea, după ce au reușit în fine să parcheze mașina, nu le-a luat mult timp să cumpere nimicurile pe care le vroia Jane.

– Ți-ar face plăcere să bei o ceașcă de cafea înainte de a ne întoarce? S-a uitat la ceas. Avem timp și știu un loc destul de plăcut, specializat în ceaiul tradițional de după-amiază.

– Pare tentant.

Cafeneaua era situată chiar lângă piațeta centrală a orășelului și fusese decorată în nuanțe de gri și rozgălbui. Scaunele din trestie erau vopsite în alb și aveau perne de culoare piersicii. În ciuda aglomerației, au avut noroc să găsească o masă liberă la geam.

– Mmm... este drăguț. Nu îndrăznesc să vin aici cu cei mici: sunt prea neastâmpărați.

Au dat comanda unei chelnerițe zâmbitoare și în timp ce Jane oscila între o prăjitură cu cremă sau niște biscuiți cu dulceață și frișcă, plângându-se oricum de cantitatea de calorii pe care ar fi înghițit-o, Sarah se uita pe fereastră la strada plină de lume și la piațetă.

Un bărbat a traversat strada și a intrat în piață cu profilul spre ea și cu părul des și negru ciufulit de adierea răcoroasă. Avea pielea bronzată, era înalt și zvelt iar umerii îi păreau lați. Lui Sarah i s-a tăiat respirația în timp ce el s-a întors, atent la trafic iar ea i-a văzut ochii de un albastru intens ca safirul. În timp ce se uita la el, aproape că l-a identificat cu cavalerul ei elisabetan galant, rebelul iacobin romantic, craiul temerar din perioada regenței. A clipit și a înghițit în sec și atât bărbatul cât și întruchipările lui din mintea ei au dispărut.

– Sarah, ai ceva?

S-a forțat să zâmbească și a încuviințat din cap.

– Iartă-mă, dar eram cu mintea la mari depărtări.

– Visai cu ochii deschiși, a precizat Jane strâmbând din nas. Mi-am dat seama imediat, deși dacă ar fi fost după expresia absorbită a chipului tău, era o reverie foarte specială. Nu-mi ascunzi cumva ceva? a întrebat-o Jane sever. Nu a apărut cumva cineva în viața ta, despre care eu nu știu, nu?

– Nu fi proastă. Cum naiba ți-a mai venit și ideea asta?

– După privirea ta, i-a spus Jane discret. Parcă îți apăruse subit în față Robert Redford.

Fără să vrea, Sarah s-a colorat ușor în obraji. Dăduse de mult uitării reveriile romantice din anii adolescenței și era penibil să-i revină în minte atât de puternic la vederea întâmplătoare a unui bărbat străin. Nici măcar nu-l văzuse din față... dar fusese ceva în legătură cu el... O senzație specială o cuprinsese până în adâncul ființei, rapid îndepărtată când și-a dat seama de nebunia gândurilor ei. Era imposibil, dar și ridicol, să fii atât de mult atrasă de un bărbat pe care abia l-ai văzut.

– Hai, ar fi bine să plecăm spre casă, spuse Jane, consultându-și din nou ceasul. Vreau ca drăcușorii aceia mici să fie îmbăiați și băgați în pat înainte de a veni doamna Arbuckle. Slavă Domnului că Ralph a reușit să mai instaleze o baie separată pentru camera de oaspeți și una pentru camera copiilor, altfel ar trebui să stăm la coadă până la ziua Judecății de apoi.

*

* *

– Mai citește-mi o poveste, mătușă Sarah...

Sarah se afla în camera Luisei, așezată lângă patul fetiței.

– Ți-am citit deja două, i-a amintit ea fetiței, ascunzându-și un zâmbet la această cerere de a mai amâna încă puțin momentul culcării.

– Bine, atunci îmi spui alta mâine?

– Știi ce, mâine seară îți voi povesti totul despre bal, s-a oferit Sarah.

Ochii Louisei se făcură mari.

– Vor fi prinți și prințese acolo?

Era foarte preocupată de povești și basme și Sarah și-a reținut un oftat ușor gândindu-se la prăpastia care exista între poveste și realitate.

S-a ridicat și s-a aplecat peste trupușorul nepoatei sale pentru a o înveli cât mai bine și a-i spune noapte bună.

Ralph le citea băieților, în timp ce Jane făcea baie. Doamna Arbuckle, soția preotului, trebuia să vină într-o jumătate de oră.

Controlând dacă lumina de veghe era aprinsă, Sarah ieși din cameră.

În camera ei, rochia pe care o despachetase și o călcase la întoarcerea din oraș, atârna de ușa băii. Era un costum georgian bogat, din cea mai frumoasă mătase albastră, cu un jupon din satin alb brodat cu flori și frunze argintii. La anumite intervale, tivul fustei era prins cu funde albe de mătase pentru a pune în evidență juponul de satin, iar decolteul adânc al rochiei avea un volănaș de satin alb. Același material căptușea și mânecile de la coate în jos, unde erau prinse cu funde. Sarah nu se îndoia deloc că rochia era o copie exactă a unei rochii de bal din perioada georgiană și era atât de încântătoare încât abia avea curajul s-o îmbrace.

Pe lângă pantofii care se asortau cu rochia, mai era o cutie cu flori prinse în piepteni pentru păr și mai multe bilețele scrise lapidar de mână care explicau unde se punea fiecare și semnificația

prețioasă a plasamentului lor. Sarah a fost puțin surprinsă de aceste lucruri, neștiind că podoabele respective aveau limbajul lor specific. Pentru a completa costumația mai era și un evantai, din aceeași mătase ca și rochia.

Din fericire, părul ei era lung și suficient de buclat de la natură pentru a și-l ridica în vârful capului sub forma unui rulou, cu ajutorul fierului. După ce a reușit să-și pună și pieptenii cu flori în păr, efectul a fost surprinzător de atrăgător.

S-a fardat pe îndelete, aducându-și aminte că în perioada georgiană la modă era pielea palidă și după ce și-a fardat ochii, s-a dat înapoi pentru a analiza efectul pe care-l producea. Chiar fără să-și pudreze părul, era surprinzător cât de diferit arăta. Ea și Jane discutaseră despre acest lucru, dar hotărâseră să nu-și pudreze părul deoarece era prea complicat.

Tocmai când își pusese rochia, a intrat Jane. Sora ei a ridicat din sprâncene cu admirație.

– Ooo! a exclamat ea în cele din urmă. Arăți fantastic. Întoarce-te, să te ajut să-ți închizi fermoarul.

– Nu are fermoar, i-a spus apăsat Sarah strâmbându-se, dar are peste un milion de copci.

– O notă de autenticitate de care ne-am putea lipsi, spuse Jane în timp ce-i prindea copcile micuțe de la spate. Așa, exclamă ea în cele din urmă, acum întoarce-te.

Sarah s-a uitat la imaginea ei în oglindă. Era incredibil ce schimbare producea costumul. Parcă ar

fi descins dintr-un tablou înfățișând o doamnă din epoca georgiană.

– Este nemaipomenit, spuse Jane calm. Absolut fantastic.

Sarah i-a făcut zâmbind o reverență scurtă și și-a desfăcut evantaiul privind-o pe sora ei cu sfială pe deasupra evantaiului.

– Merci, doamnă, a gângurit ea suav. Ești foarte amabilă.

Jane ridică ochii spre cer.

– În regulă, las-o mai moale cu chestiile astea, i-a zis ea. Dumnezeule, aș face mai bine să mă duc să mă pregătesc. Venisem numai să-ți spun că a venit doamna Arbuckle. Ralph este deja gata și se întreține cu ea jos.

– Vin să te ajut și eu la rochie, nu? s-a oferit Sarah.

Rochia surorii ei avea culoarea bleumarin precum cobaltul și o broderie aurie, dar ceva mai simplă ca a ei și deoarece părul îi era scurt, Jane hotărâse să poarte la costumul ei o perucă de epocă pe care o închiriase tot de la compania de teatru.

Privirea mirată a lui Ralph când au coborât amândouă dovedea cât de mult le schimbaseră costumele. Doamna Arbuckle le-a spus cu puțină invidie că arătau minunat și deși Ralph s-a plâns că peruca pe care o purta îl făcea să se scarpine, Sarah bănuia că cumnatul ei se bucura la fel de mult ca și ele de ocazia de a se costuma pentru bal.

Datorită volumului mare al costumelor feminine, Ralph s-a hotărât să meargă cu cheltuiala până la

capăt și a comandat o limuzină cu șofer care să-i ducă la bal.

– Este mult mai bine decât o trăsură cu patru cai, a exclamat Jane în timp ce se lăsa pe bancheta confortabilă din spate.

Sarah fu de acord că Ralph procedase corect, pentru că doar ele două au ocupat în întregime bancnota din spate a limuzinei, lăsându-l pe el să stea în față lângă șofer.

Destinația lor – casa în stil georgian în care se ținea balul – se afla în partea cealaltă a satului, un drum de cel mult cincisprezece minute cu mașina.

În cinstea ocaziei, aleea ce ducea la respectiva reședință era luminată de felinare japoneze cu culori estompate și pastelate, iar fațada casei era toată numai lumini. Multe alte mașini își descărcau și ele pasagerii, cei mai mulți în costume de epocă georgiană.

Un lacheu în livrea, plasat lângă ușă, le cerea invitațiile și apoi îi conducea înăuntru unde un alt lacheu în livrea îi îndruma spre garderobă.

– Sala de bal este la etajul doi, spuse Jane printre dinți în timp ce se îndreptau împreună cu alte femei spre vestiarele pentru doamne.

După ce a controlat peruca să vadă dacă nu cumva exista pericolul s-o facă de râs, Jane a sugerat să meargă sus.

Ralph le aștepta în fața sălii de bal stând de vorbă cu o pereche. Bărbatul era destul de impozant și cu

fața congestionată sub peruca grea. A salutat-o pe Jane sărutând-o ușor pe obraz și la fel a făcut femeia care era cu el.

– Și aceasta este Sarah, cumnata mea, a prezentat-o Ralph. Tom și Veronica Merryweather... Veronica a contribuit întrucâtva la organizarea acestei serate.

Veronica Merryweather era scundă și grasă și purta o rochie care-i punea în evidență umerii frumoși. Sarah a bănuit imediat că colierul pe care-l purta la gât era veritabil, iar din tensiunea ușoară pe care a simțit-o emanând de la sora ei, și-a dat seama că Jane era puțin nervoasă în prezența ei.

– Îmi pare rău, dar sunt obligată să vă părăsesc, s-a scuzat cu un zâmbet Veronica Merryweather. Fac parte din comitetul de organizare a balului... și ar trebui să fiu la datorie jos, să-i salut pe noii veniți.

– Ne vedem mai târziu la bar, Ralph, i-a sugerat bărbatul ei, bătându-l cordial pe spate în timp ce se întorcea pentru a o lua după soția sa.

Sala de bal era destul de încăpătoare pentru a adăposti cei cinci sute de invitați și în afara ei mai erau încă trei camere de recepție în care se putea lua masa, i-a explicat Jane surorii ei, întrerupându-se pentru a exclama:

– Vai, Doamne, uită-te colo... nu-i Lady Fentham? Acolo, în rochia de satin garnisită cu blană. Nu, dincolo, Sarah. A tras-o de braț pe sora ei, arătându-i direcția în care vroia ea să se uite și instantaneu, Sarah a înghețat. O vedea pe femeia despre care vorbea

Jane – dar nu aceasta i-a reținut interesul. Exact în spatele ei, dar perfect vizibil, se afla bărbatul pe care-l văzuse în piață în acea după-amiază. Este adevărat că acum purta o perucă pudrată, cu coadă la spate, dar nu te puteai înșela în privința profilului lui foarte masculin și al albastrului intens al ochilor. El a întors capul și o clipă a părut că se uită în direcția ei. Pentru prima oară în viața ei, Sarah a știut ce înseamnă când cineva spune că i s-a oprit inima în loc. Nu și-a mai simțit bătăile inimii, lumea s-a înclinat ușor, ușor, revenindu-și apoi la poziția inițială. A simțit cum roșeața îi invadează obrajii reflectând căldura intensă care se acumula în ea. Își simțea pe de o parte capul ușor, gata să plutească și, pe de altă parte, se simțea aproape incapabilă să facă vreo mișcare care ar fi putut să-i abată atenția de la bărbatul la care se uita.

– Sarah, vino înapoi...

Cu greu și-a desprins ochii și a întâlnit privirea exasperată a surorii ei.

– Pentru Dumnezeu... nu-ți mai face griji din cauza serviciului. Adu-ți aminte că astă-seară ai venit aici să te distrezi!

I s-a părut ciudat că Jane nu-și dădea seama de motivul real al lipsei ei de atenție. S-a auzit pe sine făcând unele remarci distrate despre costumul lui Lady Fentham și a ascultat în timp ce Jane îi arăta alte notabilități locale. Pe unele le recunoștea de pe când fusese adolescentă... alții erau oameni pe care

Jane și Ralph ajunseseră să-i cunoască de când Ralph intrase în afaceri.

Mai mulți oameni veniseră să vorbească cu ei; nu puțini au apreciat cât de atrăgătoare erau costumele lor și Sarah a fost obligată să recunoască faptul că acestea erau cu mult mai frumoase decât cele purtate de majoritatea invitaților.

Când a făcut o remarcă în acest sens, Jane s-a strâmbat puțin.

– Știi că poate părea meschin și josnic, dar acum, pentru că Ralph face afaceri pe cont propriu, suntem obligați să păstrăm aparențele. Nimic nu inspiră mai multă încredere în lumea oamenilor de afaceri decât etalarea exterioară a succesului... dar costumele noastre sunt minunate, nu-i așa? Și-a netezit propria fustă admirativ. Merită fiecare bănuț care a costat în plus ca să le închiriem. Veronica mi-a vândut pontul unde să le găsim. Are multă experiență în privința petrecerilor de caritate.

– Unde naiba este Ralph? a adăugat ea încruntându-se ușor. A plecat de multă vreme. Probabil că discută afaceri undeva la bar!

– Vine acum, spuse Sarah, reperându-l pe cumnatul ei care-și făcea drum spre ele.

– Veniți cu mine, amândouă, le-a poruncit el, avem de discutat ceva. Stătea mai aproape de Sarah decât de Jane și a luat-o de mijloc pe Sarah, îmbrățișând-o și sărutând-o pe obraz.

Neștiind de ce, Sarah s-a uitat prin încăpere. Inima a început să-i bată puternic în timp ce niște ochi de

safir i-au fixat pe ai săi. Părea că un mesaj a trecut de la unii la alții, ai ei spunând: „Sărutul lui nu înseamnă nimic“ și ai lui răspunzând: „Nu. Știu, dar al meu va însemna“.

A tremurat, abia ascultând, în timp ce Ralph a întrebat-o îngrijorat:

– Ți-e frig? Ai tremurat...

Sarah a dat din cap, inima bătându-i atât de tare, încât a simțit că aproape se sufocă. Ralph avea acum celălalt braț în jurul lui Jane și le împingea pe amândouă spre ușa uneia din încăperile unde se mânca. Sarah se simțea ca și când n-ar fi dorit să se miște, ca și când ar fi dat orice să nu se întrerupă acel contact stabilit atât de recent și atât de puternic.

Senzația pe care o încerca nu se asemuia cu nimic din ceea ce simțise înainte; o atracție sexuală atât de puternică și de directă încât nici un cuvânt nu mai era necesar. S-a lăsat fără voie mânată de Ralph, uimită că nici el, nici Jane nu păreau să fie conștienți de ceea ce se întâmpla cu ea. Simțise atât de intens forța concentrată a acelei priviri de safir, încât nu-i venea să creadă că nu-și dădea seama și altcineva de asta.

– Pe aici, le-a îndrumat Ralph îndată ce au intrat în încăperea în care se mânca, îndreptându-se spre una din mese la care stăteau soții Merryweather.

Tom Merryweather s-a ridicat în picioare când ei s-au apropiat, trăgând scaune la început pentru Jane și apoi pentru Sarah. Lângă masă, într-o frapieră cu

gheață se afla o sticlă de șampanie, iar cinci pahare în formă de lalea așteptau să fie umplute cu licnidul spumos.

– Ei, Ralph? l-a întrebat Tom, jovial. Le-ai spus vestea cea bună?

– M-am gândit ca Jane să se așeze mai întâi pe scaun, a râs Ralph. Tom tocmai mi-a spus că mi-a acordat contractul pentru programul software al noului său computer.

După ce zumzetul de emoție s-a stins treptat, Tom Merryweather i-a făcut semn unui chelner din apropiere să toarne șampania și s-a ridicat în picioare să toasteze pentru reușita în afaceri a lui Ralph.

Sarah, impresionată de realizarea surorii și a cumnatului ei, cunoștea din ceea ce ei îi spuseseră ce importanță avea pentru ei acest contract, mai ales că așa cum îi mărturisise Ralph, alți clienți îl vor urma pe Tom Merryweather.

Sticla de șampanie pe care o comandase Tom era dublă și atunci când Ralph i-a pus al treilea pahar de șampanie, Sarah se simțea deja amețită bine. De regulă, nu rezista câtuși de puțin la alcool și euforia provocată de succesul lui Ralph, combinată cu sentimentul năucitor de recunoaștere instantanee care se stabilise între ea și bărbatul pe care-l văzuse în piață în acea după-amiază părea să-i fi îndepărtat reticența obișnuită. S-a trezit că râde la fel de ușor ca Jane la glumele caustice ale lui Tom Merryweather și chiar cochetând ușor cu el când acesta i-a lăudat costumul.

Veronica Merryweather era mai liniștită decât soțul ei, o femeie mai mult drăguță decât elegantă și care, după părerea lui Sarah, constituia un contrast perfect cu soțul ei, mult mai exuberant. Nu era nici o îndoială că constituiau un cuplu extrem de fericit. Aveau două fete, află Sarah în timp ce-și bea șampania, amândouă măritate și la rândul lor cu copii; implicarea atât de puternică a Veronicăi în organizarea de acțiuni de binefacere fusese rezultatul direct al unei situații disperate când unul din nepoții ei avusese nevoie de o operație foarte dificilă la inimă.

În ciuda senzației de amețeală provocate de nesăbuința de a bea șampanie, Sarah a putut să-și dea seama că prin relațiile de afaceri dintre Ralph și Tom era de așteptat ca și sora ei să se implice alături de Veronica în organizarea de acțiuni pentru strângerea de fonduri. Era un rol ideal pentru sora ei, care începuse deja să se întrebe ce va face cu timpul ei liber când cei trei gemeni se vor duce la școală. Jane avea un simț nemaipomenit pentru organizare și lui Sarah îi făcea plăcere să vadă că acest talent își va găsi o întrebuințare potrivită.

Au auzit mica orchestră atacând un vals și Veronica i-a zâmbit peste masă soțului ei, spunând:

– Vom dansa acest vals, chiar dacă va fi singura dată când te voi scoate pe ring în seara asta – s-a cântat și la nunta noastră, le-a explicat ea celorlalți.

– De aceea le-am spus să-l cânte pentru noi în seara asta, îi răspunse Tom cu un zâmbet cald.

– Ce părere ai despre ei? a întrebat-o Jane pe Sarah după ce soții Merryweather plecaseră.

– Îmi plac. El pare a fi foarte cu picioarele pe pământ, abil, dar întrutotul onest, nu este genul de bărbat pe care ai putea să-l păcălești sau să-l înșeli.

– Nu, nu se încurcă cu cei pe care-i consideri infatuați, i-a spus Ralph. Câțiva din vechea gardă din localitate nici nu se sinchisesc de el, dar eu l-am găsit întotdeauna plăcut. Este capabil să spună lucrurilor pe nume și s-a realizat în viață muncind din greu. Nu umblă cu prefăcătorii și este extrem de bun la inimă și asta nu pentru că este unul din milionarii care au reușit prin propriile puteri și vor să-și cumpere un titlu nobiliar.

– Probabil să ești foarte emoționat pentru contractul încheiat, i s-a adresat entuziasmată Sarah lui Ralph. Are o mare importanță pentru afacerile tale. Ar fi fost cazul să vă duceți singuri undeva la un restaurant, în seara asta, să sărbătoriți reușita, fără să mai fie nevoie să mă târâți și pe mine după voi.

– O, putem sărbători evenimentul într-un cadru restrâns mai târziu.

Ralph a zâmbit cu subînțeles, râzând apoi când Jane s-a înroșit ușor și i-a spus cu reproș:

– Ralph...

– Te rog să ne scuzi, Sarah, aș dori să dansez cu soția mea.

– Asta se numește dans la tine, a mormăit Jane, dar s-a ridicat oricum, oprindu-se pentru a-i spune lui Sarah: Ești sigură că nu te deranjează?

– Nu fi proastă. Du-te și dansează.

Bând încet din șampania care-i mai rămăsese în pahar, Sarah s-a lăsat pe spate pe scaun și a început să se uite în jur.

În afară de senta ția tulburătoare de legănare, care o făcea să se simtă vlăguită ori de câte ori încerca să-și miște mai repede capul, nu găsea nimic de criticat la încăperea decorată tradițional în care se găsea. Pereții aveau lambriuri de culoare închisă care contrasta cu cea de culoarea untului folosită la stucatura complicată a tavanului.

La un capăt al camerei se afla un șemineu deasupra căruia atârna o oglindă cu rama din lemn poleit. Mai multe portrete ornamentau camera și Sarah studia unul ce se găsea la câțiva metri de ea, o mamă împreună probabil cu fiica ei, întrebându-se dacă era un tablou autentic, când o voce i-a vorbit la ureche făcând-o să tresară și să apuce cu disperare piciorul paharului de șampanie, ochii îndreptându-i-se rapid de la tablou spre cei ai bărbatului care se aplecase asupra ei.

– Trecea drept una din multele amante ale lui Carol al II-lea, murmură el cu o voce plăcută. Așa a obținut familia terenurile acestea. La vremea lui, pictorul Laly avea reputația de a fi portretistul „prostituatelor regale".

– Deci este autentic?

Ultimul lucru pe care vroia să-l facă era să discute despre colecția de artă a gazdei lor. Inima îi bătea atât de puternic încât i se părea practic imposibil să

poată purta o conversație normală. Habar n-avea cum reușise să fie atât de absorbită privind acel tablou, încât nu-l zărise apropiindu-se, mai ales că toate simțurile îi erau concentrate asupra lui încă de când îl văzuse în sala de bal.

De aproape, ochii lui erau și mai albaștri decât își dăduse ea seama, înconjurați de gene negre dese, pielea lui bronzată și expresia puțin zeflemitoare făcându-l să arate cu mult mai în largul lui în costumul său decât orice alt bărbat ce se afla la acea serată.

– N-aș putea crede... dar este o copie destul de reușită. Originalul probabil că a fost vândut cu ani în urmă. Mai vrei să bei ceva?

Sârah s-a strâmbat cu tristețe spre paharul ei gol.

– Cred că n-ar mai trebui să beau, recunoscu ea sinceră. Nu rezist deloc la șampanie și ultimul pahar a fost al treilea pe care l-am băut. În momentul de față mă îndoiesc că aș putea merge în linie dreaptă de aici până la sala de bal.

– Ce-ar fi să facem o încercare?

Înainte de a ști ce se petrece cu ea, al a tras-o ușor de pe scaun, apucându-i mijlocul cu mâinile pentru a o sprijini, în timp ce ea stătea în picioare și se clătina ușor. Când el s-a aplecat pentru a o face să-și țină echilibrul, gura lui a ajuns la același nivel cu a ei, făcând-o să ardă de dorința de a-i atinge buzele cu buzele ei însetate. A cuprins-o senzația unui șoc slab, intensitatea lui fiind atenuată de șampania pe care o consumase și în timp ce el o

conducea spre sala de bal, lui Sarah îi trecu subit prin minte că acesta era candidatul ideal cu care să scape de povara exasperantă a virginității ei. Sensibilitatea ei feminină îi spunea că acest bărbat ar fi un iubit a cărui mângâiere, odată experimentată, nu va putea fi niciodată uitată. Dincolo de toate acestea avea ceva care i se transmitea la nivelul cel mai primitiv și mai pasionat al ființei ei. Vroia să facă dragoste cu el, admise în sinea ei și această recunoaștere nu i-a produs nici rușine și nici n-a șocat-o. Tremura și deși știa că el trebuia să fi simțit reacția ei fizică, spre deosebire de Ralph, nu a întrebat-o dacă îi era frig, ci pur și simplu a ridicat dintr-o sprânceană zâmbind cam ciudat.

– Înainte de a te lua cu mine, nu cumva ar trebui să știu dacă domnul cu care te-am văzut mai devreme are vreo pretenție anterioară asupra ta?

Îi plăcea acest lucru la el, se gândi Sarah amețită; își exprimase atât de clar și totuși atât de inofensiv dorința lui pentru ea și în același timp vrusese să fie sigur că era liberă să răspundă la rândul ei acelei dorințe.

– Nici una, l-a asigurat ea. Ralph este cumnatul meu.

– Ghinionul lui, rosti el tărăgănat, dându-i drumul la mijloc pentru a o lua cu mâna dreaptă de braț, mângâindu-i delicat pielea acolo unde mâneca i se îndepărta de cot. În timp ce ea mai tremura de plăcere, el și-a aplecat capul și i-a mângâiat partea interioară

a cotului cu gura, după care i-a luat mâna și i-a sărutat ușor vârful fiecărui deget.

O senzație ciudată de leșin i-a înfierbântat sângele în vine și fu cuprinsă de o plăcere atât de intensă și mistuitoare încât s-a lăsat automat în brațele lui, agățându-i-se de umeri, în timp ce trupul ei lipit de al lui tremura, transmițându-i un mesaj vechi de când lumea.

– Vreau să fac dragoste cu tine.

Cuvintele au coborât cu tandrețe asupra ei, în timp ce el i le tremura în ureche.

Într-o succesiune aproape ca de vis, Sarah s-a auzit răspunzând cu vocea sugrumată:

– Și eu vreau.

A fost ceva ce nu crezuse niciodată că se va întâmpla; această relație instantanee, acest val de dorință fizică pură atât de puternică încât nimic nu mai conta în afara ei. Se vedea deja în brațele lui, atingându-i pielea, mângâindu-l în timp ce el o mângâia la rândul lui, în timp ce trupul ei tremura sub influența imaginilor erotice care-i treceau prin minte. Sarah știa că dorința ei de a se dărui acestui bărbat nu avea nici o legătură cu pierderea virginității ei. Și-a alungat acest gând în străfundurile inimii, știind că dacă l-ar recunoaște ar însemna să se expună unui pericol pe care nu era încă gata să-l înfrunte.

CAPITOLUL III

Au dansat o dată, de două ori, aproape nici unul dintre ei negrăbindu-se să precipite ceea ce amândoi știau că ar fi punctul culminant al serii, dar de fapt... De fiecare dacă când corpul lui îl atingea pe al ei în timpul dansului, Sarah devenea conștientă cum îi creștea emoția, o foame intensă, o dorință chinuitoare care devenea o formă rafinată de tortură și știa că și el simte la fel.

Uitase de multă vreme de Ralph și de Jane și când orologiul din una dintre anticamere a bătut în fine miezul nopții, s-a uitat întrebătoare la partenerul ei.

– Da, a murmurat el încet. Cred că este timpul să plecăm... Am o vilă la câteva mile de aici.

Cuvintele prozaice ascundeau o întrebare și Sarah a încuviințat din cap și a șoptit cu glas tremurător:

– Du-mă acolo:

Ea a văzut zâmbetul care-i arcuia buzele și expresia destul de stranie din ochii lui.

– Chiar așa? Ești foarte încrezătoare. Nici nu știu cum te cheamă.

Fără să-și dea seama de ce face acest lucru, Sarah a întins mâna și i-a apăsat gura cu degetele. A simțit cât este de înfierbântat, buzele despărțindu-i-se pentru

a-i mângâia cu umezeala lor vârful degetelor. O senzație deosebită i se răspândea prin tot corpul ca scăpărările unui fulger.

– Noaptea aceasta este o noapte de basm, i-a spus ea ușor. Un dar de la zâna bună... Hai s-o lăsăm așa.

Ea nu vroia să-l lase să vorbească... nu vroia ca el să capete o formă reală. Deja știa că pentru propria ei siguranță, trebuia să mai păstreze ceva din ea secret. Era mai ușor astfel... era mai ușor să se prefacă că totul făcea parte dintr-un vis, dintr-o fantezie ce prinsese viață. Instinctul îi spunea că putea avea încredere în el, că nu era vreun sadic, vreun psihopat violent care să-i facă vreun rău fizic. Atracția către el era atât de puternică încât nu îndrăznea să mai lase și altceva între ei.

Era un iubit trimis ei în dar de către soartă, sau cel puțin așa îi spunea mintea ei amețită de șampanie și nu mai vroia să analizeze situația.

Nici măcar nu-i trecea prin cap să le spună lui Ralph și Jane că pleca. Nu avea nici o haină și cel mai simplu lucru a fost să-l lase s-o conducă jos pe scări și afară în noapte; să se oprească lângă un Porsche sport strălucitor, să-l descuie și s-o instaleze cu grijă înăuntru.

Cu mintea prea încețoșată de vis ca să-și mai prindă și centura de siguranță, l-a lăsat pe el să facă acest lucru în locul ei, aspirând mirosul bărbătesc al pielii lui. El și-a scos peruca pe care o purtase ca parte a costumului și a aruncat-o pe bancheta din spate înainte de a porni motorul. Părul lui, des și

negru, îi stătea lipit de cap făcând-o să ardă de dorința de a i-l atinge; să-i simtă moliciunea sub vârful degetelor. A închis ochii și el a pus mașina în mișcare.

Vila lui era de mărime mijlocie, plasată pe lângă râu, într-un șir scurt de case ce fuseseră odinioară ale lucrătorilor de pe moșie. Când a oprit, farurile mașinii au luminat fațada de piatră, cu spalierele vopsite în alb pe care o clematită tocmai își întindea lujerii verzi de primăvară.

După ce a oprit motorul, i-a învăluit tăcerea. Acesta ar fi fost momentul când ar fi trebuit să se răzgândească, își dădu seama Sarah, dar ea era în schimb înconjurată de o aură de euforie și o senzație de fericire atât de intensă se răspândea prin ea, încât ea însăși abia putea să creadă că era reală. Părea că fusese eliberată de constrângerile morale și mentale; liberă să se lase în voia emoțiilor și a dorințelor sale într-un fel care îi era în întregime nefamiliar.

Abia când a ajutat-o să coboare din mașină, însoțitorul ei i-a spus de-a dreptul:

– Îți dai seama că nici măcar nu știu cum te cheamă?

Sarah i-a zâmbit. Nu simțea nici frică, nici ezitare, numai un sentiment intens că face ceea ce trebuie.

– Este acesta oare un mod elegant de a-mi spune că te-ai răzgândit?

Stăteau sub portalul mic, lângă ușa de la intrare. A întors-o spre el, luându-i fața în căușul palmelor atât de strâns, încât a simțit cum degetele lui i se înfigeau în figură.

– Nici gând, i-a spus el cu vocea voalată. Te-am vrut din momentul când am dat cu ochii de tine.

– Chiar fără să știi cum mă cheamă?

Era pentru prima oară când Sarah flirtă atât de provocator și privirea care a întunecat ochii bărbatului a avut același efect amețitor ca și mai devreme șampania.

– Ce contează numele? îi murmură el aproape de chip, mângâindu-i obrazul cu buzele și răsucindu-i o șuviță rebelă de păr pe după ureche. Știu numai că din primul moment când te-am văzut, am știut că vroiam să te strâng în brațe... în patul meu, spuse el cu înfocare, adăugând pe un ton mai slab: Cum te cheamă?

– Sarah, răspunse ea prompt, fără să mai adauge și numele de familie, nu părea necesar.

– Pe mine Joss, i-a replicat el, înăbușindu-i răspunsul cu apăsarea nestăvilită și arzătoare a gurii lui.

Sărutul lui i-a îndepărtat ultimele rămășițe de rațiune. S-a agățat de el, încântată să simtă contractarea puternică a mușchilor lui în timp ce-și băga mâinile pe sub haină ca să-l apuce de umeri. Corpul ei părea să fie o entitate fără oase, fluidă, lipsită de forța fermă a trupului lui lipit de al ei. Buzele ei s-au despărțit, gata să primească ardoarea limbii lui. Mâna lui i-a frământat spatele și sânii, mângâind-o convulsiv, făcând-o să-și dorească cu ardoare să scape de bariera care o reprezentau hainele ei. Vroia mâinile lui pe corpul ei... pielea lui, gura lui, contopite cu ale ei.

Când gura lui i-a părăsit brusc gura, Sarah s-a simțit deposedată, aproape abandonată. Plămânii o dureau din cauza nopții reci și tremura.

Joss era la fel de tulburat ca și ea, luptându-se să-și stăpânească respirația năvalnică. Vocea lui era profundă și aspră.

– Pentru Dumnezeu, ce-mi faci? M-ai adus într-o asemenea stare încât îmi vine să te posed chiar aici. Mai bine să intrăm în casă cât mai sunt capabil să fac și altceva decât să te țin în brațe.

S-a îndepărtat de ea pentru a deschide ușa și a intrat înaintea ei în casă pentru a aprinde lumina.

Sarah l-a urmat, clipind la lumina care fusese aprinsă în camera mică de zi. A observat absentă că încăperea fusese frumos renovată și mobilată plăcut, dar mintea nu-i era la decorațiunile camerei. O scară interioară pornea din camera de zi în sus și în mod involuntar, Sarah s-a uitat în direcția ei.

A reușit să-și smulgă atenția în altă parte, simțind cum pielea i se înroșește când a văzut că Joss o urmărește devorând-o cu ochii plini de aceeași dorință arzătoare, înfometată. S-a simțit ciudat de zăpăcită și s-a îndreptat automat spre el.

Joss a întins mâinile spre ea, dar nu pentru a o atrage spre el, ci pentru a o ține la distanță. Pentru o clipă, senzația de respingere și de durere a chinuit-o amarnic.

– Nu te uita așa la mine, i-a cerut el răgușit. Dacă te ating acum, voi sfârși prin a face dragoste cu tine aici, ca un adolescent novice. Cine ești, scumpă

Sarah? șopti el cu glasul înecat de emoție. Ce fel de putere vrăjită ai ca să mă simt astfel?

Sarah întinse mâna și-i atinse buzele cu degetele, corpul încordându-i-se sub căldura lor. Simțurile îi transmiteau senzația că și el era la fel de afectat ca și ea de acest contact scurt.

– Fără întrebări. Noaptea asta este specială. Dacă există cumva ceva magic, atunci este faptul că în această seară ne-am găsit unul pe altul. Hai să nu stricăm totul întrebându-ne de ce.

Sarah a văzut cum ochii lui se îngustează puțin și se crispă nedorind ca el să pună sub semnul întrebării dorința ei de a și-l imagina complet străin. Și nu vroia să știe mai multe despre el pentru că nu vroia să fie dezamăgită, își spuse în sinea ei, apărându-se, dar undeva, adânc în forul ei interior, o parte a ei știa adevărul. Teama era aceea care-i impunea discreția; teama că, cu cât va ști mai multe despre acest bărbat, cu atât va vrea să știe mai mult.

Joss i-a luat mâna și a condus-o pe scări, oprindu-se înainte de a urca pentru a o întreba discret:

– Ești sigură că asta vrei, Sarah?

I-a plăcut acest lucru la el: că era destul de bărbat pentru a-i oferi șansa să renunțe dacă dorea astfel.

– Mai mult decât orice mi-am dorit vreodată în viața mea, spuse ea și nu era decât adevărul curat.

Zâmbetul pe care el i l-a adresat era ciudat, cu o ușoară nuanță de autoironie.

– S-ar putea să nu-ți vină să crezi... dar este prima oară când mi se întâmplă așa ceva, spuse el cu

delicatețe. Pentru informarea ta, nu am obiceiul să fac dragoste cu doamne pe care nu le cunosc, indiferent cât de frumoase ar fi.

– Mă bucur că în cazul meu ești pregătit să faci o excepție, spuse Sarah cu sfială, dar modul în care s-a uitat la el nu avea nici urmă de sfială, lăsându-l să urce înainte pe scara îngustă.

De la palierul mic se făceau două uși și Joss a deschis-o pe prima dintre ele, apăsând pe un întrerupător care a aprins o veioză.

Camera era decorată în nuanțe de gri și bleu deschis. Pereții erau acoperiți cu un tapet deschis. O cuvertură în culorile predominante acoperea patul, iar pe jos era un covor bleu-gri.

Într-un fel, camera nu se potrivea cu proprietarul. Intuitiv, Sarah a bănuit că aceasta nu era casa lui permanentă și apoi s-a hotărât să nu se mai gândească la asemenea lucruri pentru că Joss își scosese haina de satin ce făcea parte din costumul lui și se îndrepta spre ea.

I-a trecut vag prin cap că Ralph și Jane erau poate îngrijorați unde este, dar a alungat acest gând. Era adultă și capabilă să ia singură decizii în ceea ce o privea. Poate că după discuția lor, Jane ar putea să bănuiască ce face. Dar oare pur și simplu din cauza lui David se afla ea în noaptea asta aici, cu Joss? Sarah știa că nu era din cauza asta; chiar și fără David, ar fi fost aici. Făcea asta din proprie convingere, pentru că știa instinctiv că dacă n-ar face acest lucru, ar însemna să se priveze de el într-un mod care o va face să regrete tot restul vieții.

Chiar și fără perucă, însă cu manșetele de dantelă albă contrastând cu bronzul mâinilor în vreme ce ea îi descheia șireturile care îi strângeau pieptul cămășii, arăta ca și când ar fi fost o apariție din vremurile de demult.

– Sarah. I-a pronunțat numele nesigur, răgușit.

Un val convulsiv de dorință i-a încleștat stomacul lui Sarah, inima bătându-i într-un mod ametitor. Era ridicol să ajungă la impresionanta vârstă de douăzeci și cinci de ani și să nu fi încercat aceste senzații înainte.

Joss stătea în picioare fără să se miște și se uita la ea. Sub decolteul adânc al costumului, Sarah a simțit cum i se umflă sânii de dorință. S-a uitat la mâinile lui închipuindu-și-le pe pielea ei, ametită de valul de căldură neașteptată care o năpădise. Și-a ridicat ochii spre Joss. Un nerv micuț i-a zvâcnit pe sub piele trădându-l. Ochii lui reflectau căldura pe care Sarah o simțea inundându-i corpul.

Ea îl privea, absolut incapabilă să se miște în timp ce el își scotea cămașa cu mișcări scurte aproape sălbatice, care i-au lăsat torsul gol, cu pielea strălucind aurie în lumina estompată a lămpii. Avea umerii lați și mușchii puternici, iar pieptul larg i se îngusta spre talie.

Cu atenția concentrată asupra lui, Sarah rămase uimită de perfecțiunea bărbătească a corpului lui. Nevoia de a-l mângâia a explodat dureros în ea. A făcut un pas spre el, împleticindu-se puțin, l-a auzit blestemând în timp ce bâjbâia cu încuietorile

pantalonilor scurți din satin. Lumina i-a surprins mișcarea mătăsoasă a mușchilor sub piele, umbrind zonele mai întunecate ale corpului său acoperite de un păr mătăsos.

El s-a așezat pe pat pentru a-și scoate pantofii și ciorapii și pentru prima oară, Sarah a simțit un fior de teamă când și-a dat seama de virilitatea lui deosebită. S-a ridicat apoi, înalt, mult mai înalt decât ea, chiloții pe care-i mai avea încă pe el, ascunzându-i doar o mică parte a corpului.

– Vino aici...

Cuvintele rostite încet, cu o notă aspră plină de dorință, i-au risipit teama și s-a îndreptat spre el zâmbind puțin ironic la contrastul pe care îl prezentau. Joss practic gol, iar ea îmbrăcată încă în fustele ei voluminoase. Și apoi și-a amintit de mulțimea copcilor care se încheiau.

Întorcându-se cu spatele la el, Sarah a rostit grațios:

– Mă tem că voi avea nevoie de ajutor ca să-mi scot costumul.

S-a înfiorat toată când i-a simțit degetele pe piele, dându-i la o parte părul. Apoi gura lui i-a atins locurile vulnerabile de pe ceafă și fiori mici de plăcere i s-au transmis în fiecare terminație nervoasă din corp.

Cu o mișcare lentă, înnebunitoare sau doar părând astfel, Joss i-a descheiat fiecare copcă, oprindu-se pentru a-i mângâia cu ardoarea buzelor sale fiecare centimetru de piele pe care-l dădea la iveală.

Senzația produsă de materialul care se dădea la o parte treptat sub degetele lui, alternând cu căldura mângâietoare a gurii lui pe corpul ei, era lucrul cel mai erotic pe care-l încercase vreodată.

Când a ajuns la talie, partea de sus a rochiei căzu, dezgolindu-i sânii plini și în timp ce mâinile i s-au plimbat pe corp pentru a-i cuprinde, Sarah s-a lipit convulsiv de el, oftând de plăcere și desfătându-se cu senzația ce i-o provocau mișcările lente ale degetelor lui pe sfârcurile sânilor ei.

– Sarah!

I-a auzit vocea imperioasă când i-a murmurat numele la ureche și ochii ei s-au dilatat la șocul subit al imaginii lor într-o oglindă de pe peretele opus.

În semiobscuritatea din cameră, imaginea lor era una de intimitate erotică, mâinile lui Joss se conturau închise la culoare pe sânii ei palizi, mișcarea lor neîncetată și reacția corpului ei trezind în ea o dorință fizică păgână pe care nu credea s-o fi cunoscut vreodată. Corpul i s-a arcuit pe lângă corpul lui Joss. Capul lui s-a aplecat peste umărul ei și ea s-a cutremurat de plăcerea provocată de apăsarea dinților lui pe pielea ei sensibilă, dorind nespus de mult să-l atingă, vrând să simtă căldura corpului lui care ardea acum din nou lângă ea și care o învăluia cu totul.

El și-a coborât mâinile de pe sâni pe talie, capul ridicându-i-se în timp ce și el, la rândul lui, s-a uitat la reflexia lor în oglindă. Arăta ca o... nerușinată, se gândi Sarah căutând cuvântul potrivit care să descrie senzualitatea propriei ei înfățișări.

Părul îi cădea pe umeri, sânii îi erau plini, sfârcurile tari și închise la culoare. Chiar și modul în care se lipea de Joss sugera o abandonare nepăsătoare.

Joss scoase un sunet adânc din gât, ceva care semăna cu un geamăt și apoi a întors-o pe Sarah în brațe, sărutând-o cu o intensitate nestăpânită, degetele mișcându-i-se repede printre restul copcilor de la costum. A simțit cum acesta îi alunecă de pe corp și i-a evitat sărutul pentru a se descotorosi complet de rochie.

Actul simplu al acestei mișcări a dezlănțuit parcă ceva sălbatic și primar în Joss. S-a așezat pe pat, trăgând-o pe Sarah în poală și cu gura fierbinte a căutat pulsul mic care-i zvâcnea la baza gâtului. Sub presiunea acestei mișcări, Sarah i s-a lipit de braț, înăbușindu-și suspinul mic de plăcere chinuitoare care i-a venit pe buze când a simțit căldura gurii lui Joss pe sânii ei. Aceasta nu era mângâierea stângace, exploratoare, a unui iubit, recunoscu ea în tăcere, deschizând ochii pentru a privi în jos la părul lui negru de pe sânii ei, în timp ce gura lui se fixase pe sfârcul umflat și îi sugea cu sălbăticie pielea delicată.

Val după val de plăcere nestăpânită ca fulgerele îi cuprindeau corpul, degetele i s-au prins sălbatic de umerii lui Joss, în timp ce greutatea trupului lui pe sânii ei o făcea să stea și mai lipită de brațul lui. Simțea bătăile înnebunitoare ale inimii lui prin corpul ei, gemetele ușoare de plăcere pe care le reținuse în gât explodară într-un strigăt ascuțit în timp ce simțea mișcarea chinuitoare a dinților lui pe piele.

Când i-a eliberat sânii, Joss respira greu, cu mâna liberă frământându-i carnea umedă, atâtată, de pe care abia își luase gura, mișcarea îndemânatică a degetelor lui pe vârfurile dureroase ale sânilor făcând-o pe Sarah să-și piardă respirația și să geamă înnebunită, cerând să scape de chinurile pe care i le provoca.

– Sarah, Sarah, vezi ce-mi faci, murmură el aproape incoerent, dând-o jos din poală și așezând-o pe pat, venind apoi lângă ea pentru a o lua în brațe și a o ține aproape de corpul care-i vibra năvalnic.

Sarah întinse instinctiv mâna pentru a-l atinge, obsedată de bariera pe care o reprezentau chiloții lui, care-o împiedicau să-i mângâie părul negru de pe corp, abia înregistrând tremurul lui plin de pasiune, până ce el spuse cu voce groasă:

– Nu... nu... nu încă... Vreau să mă bucur de fiecare părticică din tine... Vreau ca aceasta să fie o noapte pe care nici unul din noi n-o va uita.

Realizase deja acest lucru, se gândi Sarah, chinuită de dorință, lipindu-și instinctiv corpul de al lui în timp ce el îi îndepărta mâinile de pe stomacul lui plat.

Geamătul ei încet de protest a fost cu totul involuntar; mișcările corpului lui s-au domolit și în cele din urmă ale ei, în timp ce Sarah deschise ochii pe care-i ținuse strâns închiși, pentru a descoperi că el o privea cu o intensitate care îi transformase ochii în doi tăciuni aprinși.

– Din momentul în care te-am zărit prima oară, te văd așa, îi spuse el cu voce îngroșată. Cu ochii arzând de dorință... cu corpul așteptând și tânjind după al

meu. I-a atins buzele cu gura, reducând la tăcere protestul pe care ea vroia să-l exprime. Lui Sarah i-a fost imposibil să reziste tentației de a-și trece degetele prin părul lui, de a-i frământa oasele tari ale craniului și de a se cufunda în abisurile nemărginite ale plăcerii pe care el i-o oferea.

El i-a mângâiat gâtul cu buzele, ușor, dezmierdător, urmând drumul pe care-l atinsese cu mâinile și ca și cum o persoană complet diferită pusese stăpânire pe corpul ei, Sarah s-a arcuit și s-a răsucit abandonându-se comenzilor pricepute ale mâinilor lui. I-a atins cu gura sânii, ale căror sfârcuri fremătau încă după mângâierile lui anterioare. Gura i-a trecut peste carnea sensibilă, grațios, ritmic, chinuitor, până ce ea i-a strigat numele și i-a pus mâinile pe umeri arcuindu-și în sus corpul și tremurând de o plăcere frenetică. L-a simțit reacționând la dorința ei și s-a abandonat cu totul gurii lui care-i săruta sânii.

Era atât de extaziată de senzațiile pe care el i le stârnea, încât au trecut mai multe secunde până să-și dea seama că mâinile lui continuau să-i mângâie corpul, atingându-i cu delicatețe partea interioară a coapselor.

O căldură intensă creștea în ea, mișcările sălbatice și pline de dorință ale corpului ei făcându-l să-i lase sânii și să-i murmure răgușit în ureche:

– Reacționezi cu atâta sensibilitate, încât îmi este imposibil să mă mai controlez. S-a mișcat spre ea în timp ce vorbea și Sarah a simțit adevărul celor spuse de el în zvâcnirea violentă a corpului lui spre al ei.

A cuprins-o un val de dorință atât de puternic, încât i-a anihilat orice altă senzație. Mușcându-l cu dinții și simțindu-i sub gură încordarea convulsivă a mușchilor, Sarah i-a apucat apoi cu buzele urechea.

Tot ce trăise până atunci – ce existase înainte de această seară – dispăruse ca și cum s-ar fi întrupat într-o altă persoană cu totul nouă. Cu o sinceritate de care vechea Sarah nu s-ar fi crezut în stare, a șoptit:

– Vreau să faci dragoste cu mine. Vreau să te simt în tot ce este în jurul meu... în mine. Vreau să...

A lăsat cuvintele să i se stingă pe buze, desfătându-se cu dominația bărbătească a sărutului lui. L-a simțit mișcându-se în timp ce continua s-o sărute și apoi a oftat dând glas plăcerii de a-i simți greutatea coapselor peste ale ei. El i-a despărțit apoi coapsele, făcând-o să freamăte când a simțit bărbăția descătușată lângă trupul ei.

– Sarah... scumpă... scumpă Sarah.

Îi rostea numele gemând, ca o litanie, strâns lipit de ea, mâinile posesive atingându-i sălbatic fiecare parte a corpului. Simțea cum își pierde controlul și cum corpul lui impunea amândurora mișcări vechi de când lumea.

Mâna lui i-a atins centrul umed al corpului și ea a simțit un val de plăcere și anticipare. A atins-o din nou mângâind-o și ea a scos un geamăt slab la această nouă suferință, febra sălbatică a dorinței consumând-o brusc. Mâinile ei îi mângâiau corpul la fel de nestânjenit cum o mângâiase și el iar simțurile ei se desfătau în fața valului incontestabil de dorință

care i-a inundat și lui corpul în timp ce ea îi atingea părțile intime. Gura ei i-a înregistrat ritmul sălbatic al pulsului de la baza gâtului în timp ce el gemea și se arcuia la atingerea ei, protestând împotriva dominației ei feminine și cu toate acestea incapabil să nu i se lase pradă.

– Sarah!

Ea i-a simțit tensiunea cutremurătoare din corp când s-a retras de lângă ea și a privit-o. Avea ceva în ochi care o nedumerea, ceva ce-o făcea să se simtă ușor prudentă și încordată.

– Ce s-a întâmplat? Gura ei se uscase, tensiunea cuprinzându-i fiecare nerv.

El s-a mișcat și corpul lui a pătruns-o cu nerăbdare. Ea și-a ținut respirația, ochii dilatându-i-se la șocul dulce, neașteptat, provocat de plăcere și l-a auzit rostind cu o voce groasă:

– Asta am vrut să văd. Că simți ceea ce simt și eu. Că simți și tu alături de mine.

El s-a mișcat din nou și Sarah i-a simțit pătrunderea ușoară, insistentă și corpul ei l-a întâmpinat de la sine ridicându-și șoldurile și strângându-și picioarele în jurul lui.

L-a auzit murmurându-i numele printre gemete în timp ce corpul lui a început să tremure de o plăcere sălbatică, gura lui căutând-o și găsind-o pe a ei, presiunea dură a pieptului lui pe sânii ei sporind starea intensă de extaz. Era vag conștientă de o durere îndepărtată, ascuțită, însă dorința pe care o încerca era mult mai puternică și deși înregistrase reculul șocat

al lui Joss, s-a agățat cu sălbăticie de el, corpul ei îndemnându-l să termine ceea ce începuse. Să le liniștească nevoia de împlinire care-i poseda pe amândoi, să-i dea ei satisfacția indescriptibilă a acelor spasme de plăcere care o făceau să-și smulgă gura de pe a lui pentru a țipa de uimire că putea exista o asemenea senzație și apoi să murmure de încântare că și el atinsese aceleași culmi ale plăcerii.

În timp ce revenea treptat la realitate, a cuprins-o o somnolență căreia nu i-a putut ține piept. Era vag conștientă că Joss o striga insistent pe nume, chiar cu nerăbdare, dar era prea somnoroasă ca să poată răspunde. Parcă plutea în jos pe un covor des și moale... o senzație prea delicioasă ca să-i poată rezista...

*

* *

Sarah a deschis ochii buimăcită. Avusese cel mai straniu vis. Se făcea că era din nou copil, dormind în același pat cu Jane, așa cum făcuse deseori când suferise de coșmaruri. Brațul lui Jane o luase încurajator pe după umeri. Sarah a clipit și s-a crispat în timp ce visul a devenit realitate. Un braț o ținea pe după umeri, dar cu siguranță nu era al lui Jane!

Cu o înspăimântătoare claritate și-a amintit tot ce se întâmplase. Lampa mai era încă aprinsă și la lumina ei a văzut trăsăturile lui Joss dormind.

Joss! A înghițit cu efort. Ce naiba făcuse? Mușcându-și buza, și-a amintit de vocea lui întrebătoare

înainte de a adormi. El aflase că era virgină. Dumnezeule mare, trebuia să plece înainte ca el să se trezească! Cum naiba de se comportase într-un mod atât de nesăbuit și cu totul ciudat?

S-a mișcat de probă și ținându-și răsuflarea, a reușit să se strecoare prudent de lângă partenerul ei care dormea, fără să-l trezească. În timp ce tremura în răcoarea camerei, a simțit în corp dureri și senzații care îi erau în întregime necunoscute. S-a înroșit când i-au venit în minte evenimentele serii trecute. S-a îmbrăcat în grabă, încercând să nu facă nici un zgomot. Întorcându-și rochia cu spatele în față, a reușit să se încheie la copcile care erau mai jos și cu greu a fost în stare să le prindă pe cele din partea de sus ca să arate cel puțin decent.

Nu avea habar cât era ceasul și nici n-a îndrăznit să riște să-l trezească pe Joss căutându-i ceasul, însă afară era încă întuneric. Când a terminat să se îmbrace cu o grabă febrilă și apoi s-a grăbit spre ușa dormitorului, l-a văzut pe Joss că se mișcă și se încruntă puternic în somn. Și-a ținut respirația până ce el a încetat să se miște, îngrozită să nu-l trezească. Era cel mai bine așa, își spuse ea când deschise ușa și se grăbi să coboare scările. Ceea ce se petrecuse între ei era deja de domeniul visului. Nu se îndoia câtuși de puțin că nu fusese un vis, dar era ceva atât de departe de exprienta ei normală de viață încât era mai sigur să tăinuiască totul. Nici măcar acum nu putea să suporte să se gândească la forța senzațiilor pe care el i le stârnise..

A ieșit afară pe strada întunecoasă, tremurând în răcoarea dinaintea zorilor. Slavă Domnului că vila se afla aproape de casa lui Ralph și Jane, deși numai Dumnezeu știa ce avea să zică Jane când o va vedea acasă.

În casa surorii ei nu era nici o lumină aprinsă și nu s-a mișcat nimeni când a descuiat ușa cu cheia să intre.

Odată ajunsă în dormitor, s-a dezbrăcat și s-a urcat în pat fără să facă duș, nedorind să deranjeze pe nimeni.

Chiar și acum abia îi venea să creadă ceea ce se întâmplase. Că ea și un bărbat complet străin se iubiseră în sensul cel mai intim al cuvântului. Un surâs cam ciudat i s-a conturat pe buze în timp ce stătea în pat. Acum cel puțin nu va mai avea nici o problemă cu David Randel. Aproape că a râs când și-a amintit de sfatul pe care i-l dăduse Jane, să scape de virginitate. Atunci nu-și imaginase că va face acest lucru și bineînțeles nu într-un mod așa de bizar și ieșit din comun.

CAPITOLUL IV

– Haide, somnoroaso, trezește-te!

Vocea familiară a lui Jane a pătruns printre norii de somn care o învăluiau și Sarah s-a încruntat. Ceva nu era în regulă cu locul unde se afla, ceva care lipsea... S-a înroșit puternic și și-a dat seama ce sau mai degrabă cine era, un amănunt care nu-i scăpă atenției vigilente a surorii ei.

– Ei bine, a întrebat-o Jane cu subînțeles, unde ai fost azi-noapte, sau este un secret de stat?

– Numai într-o oarecare măsură. Sarah s-a ridicat în capul oaselor strâmbându-se încet din cauza mușchilor care se împotriveau.

– S-ar putea spune că ți-am urmat sfatul, privind problema mea cu David Randel, îi spuse ea lui Jane ușor, și apoi adăugă cu o voce care tremura: Sau aș putea spune că m-am comportat atât de nesăbuit, încât nici acum nu pot crede că s-a întâmplat cu adevărat.

– Și „ce s-a întâmplat cu adevărat"? a întrebat-o Jane, uitându-se la ea. Sau asta este o întrebare care nu-i este permis unei surori s-o spună?

– M-am dus acasă cu un bărbat pe care l-am întâlnit la dans, spuse Sarah rar. Am făcut dragoste... S-a uitat în ochii surorii ei. Am vrut asta... nu neapărat

din cauza celor spuse mai deunăzi. L-am vrut, Jane, aproape cu disperare.

– Ei bine, mă bucură foarte mult ce aud, spuse Jane ferm. Cine este și unde locuiește?

Sarah puse cana pe noptieră și se uită în jos la cuvertură înainte de a răspunde.

– Îi știu numele mic, îi spuse ea lui Jane cu voce joasă, oprind-o înainte ca ea să vorbească. Asta a fost tot ce vroiam să știi. Am plecat azi-noapte pe când el dormea încă. Modul în care m-a făcut să mă simt m-a speriat, Jane. Nu vreau să mă implic...

– Nu vrei să te implici și totuși te-ai culcat cu el? Puteai să te implici oare mai mult decât atât? a întrebat-o Jane sec.

– Vorbesc de o implicare emoțională, spuse Sarah. S-a mișcat nervoasă în pat și apoi i-a spus obosită: Nu vreau să mai vorbesc despre asta, Jane... dacă nu ai nimic împotrivă.

Sora ei s-a ridicat și a dat din umeri cu înțelegere.

– Ei bine, ai peste douăzeci și unu de ani și poți să hotărăști singură... dar sper că-ți dai seama că... partenerul tău în această mică aventură s-ar putea să nu fie mulțumit cu o legătură de o noapte și cu dispariția ta.

Acest gând îi venise și lui Sarah, dar era convinsă că atunci când el își va da seama că ea plecase și nu mai intenționa să se întoarcă, Joss nu s-ar mai gândi la ea. În definitiv era un bărbat destul de atrăgător și unul a cărui experiență sexuală nu putea fi pusă sub semnul îndoielii. Nu va duce câtuși de puțin lipsă de

femei dispuse și dornice să-i ia locul în patul lui. Cine știe, era mai mult decât probabil ca la lumina rece a zilei să răsufle ușurat când va descoperi că ea plecase. Nu îndrăznea să se întrebe prea serios de ce considera acest gând atât de deprimant.

Aceeași teamă care o încercase când îl văzuse pentru prima oară pe Joss, revenise acum pentru a o obseda. Era imposibil ca cineva să se îndrăgostească în mod irevocabil după ce a trecut atât de puțin de când a cunoscut-o, își spuse ea cu fermitate și apoi se înfioră. Să se îndrăgostească? La ce naiba se gândea? Ceea ce se întâmplase în noaptea trecută fusese rezultatul unei pure atracții fizice și nimic mai mult. Se terminase... se sfârșise... În după-amiaza aceasta se va duce înapoi la Londra, la viața ei de acolo.

Cu tactul lui obișnuit, Ralph n-a comentat în nici un fel dispariția ei, ci a discutat în timpul prânzului pur și simplu despre cât de mulțumit era că obținuse acel nou contract. Când în cele din urmă, pe la jumătatea după-amiezii, a plecat de la ei, Sarah a simțit că reintră în mult dorita normalitate a vieții ei. Într-adevăr, în timp ce se îndepărta de casa surorii ei i s-a părut aproape imposibil să se convingă că noaptea trecută nici nu existase. Așa și trebuie să fie, și-a spus ea ferm, în timp ce trenul o ducea spre Londra. Avusese prilejul de a împărtăși cu o altă ființă ceea ce pentru ea fusese o experiență unică și, în plus, una care o va ajuta să alunge din viața ei atențiile nedorite ale lui David Randel. Probabil că motivul

principal pentru care reacționase cu atâta dăruire și ardoare față de Joss era simplul fapt că în subconștientul său exista ideea că era mai bine să nu fie virgină. Dar într-un anumit fel, această explicație logică n-o putea convinge. Adânc în sinea ei Sarah știa destul de bine că aspectele practice ce țineau de modalitatea dezvirginării ei fuseseră ultimul lucru care s-o preocupe, dar era prea periculos să recunoască adevărul, prea dureros în cele din urmă, să-și permită să-și amintească senzațiile pe care Joss o ajutase să le cunoască, plăcerea pe care el i-o dăruise.

Și-a îndepărtat din minte cu hotărâre și cel mai mic gând despre el care încerca să pătrundă prin sistemul ei de apărare. Cel mai bun lucru era să uite că noaptea trecută existase vreodată.

*
* *

Cu această intenție demnă de laudă în minte a intrat Sarah luni dimineața în biroul ei.

Week-end-ul era acum de domeniul trecutului pentru ea și la fel era tot ce se întâmplase în acest timp. Sosirea unui manuscris al uneia dintre scriitoarele ei preferate a ajutat-o în hotărârea ei. Sylvia Thornton era o femeie încântătoare de peste șaptezeci de ani, care scria romane delicate și spirituale semănând mult cu romanele lui Jane Austen și Sarah s-a apucat să citească noul manuscris cu entuziasm.

Abia trecuse de primul capitol când a sunat telefonul. Încruntându-se puţin, pentru că-i ceruse secretarei să nu-i facă legătura cu nimeni, Sarah a ridicat receptorul.

La celălalt capăt se afla Steven Holland.

– Sarah, eşti liberă la prânz?

După ce ea i-a răspuns afirmativ, Steven i-a spus:

– Excelent. Vreau să vii în biroul meu când eşti gata.

Destul de surprinsă, a pus receptorul jos, s-a uitat la ceas şi a descoperit că este foarte aproape de ora unu şi deci nu putea să mai piardă nici un moment ca să răspundă solicitării lui Steven.

După ce s-a uitat în oglinda de la toaleta doamnelor, s-a convins că înfăţişarea ei era potrivită pentru această ocazie. Costumul pe care-l purta, de culoarea piersicii, era îngrijit, culoarea lui contrastând plăcut cu tenul ei. Un pieptene de bază îi ţinea bine cocul şi după ce şi-a mai dat cu ruj de buze, s-a simţit gata să dea ochii cu şeful ei.

Când Sarah a intrat, în anticameră nu era nimeni, uşa de la biroul lui Steven era întredeschisă şi el se auzea vorbind cu cineva. A bătut la uşă şi a aşteptat. Steven a deschis uşa larg, zâmbindu-i cu căldură, în timp ce o invita în birou.

– Sarah, draga mea, aş dori să ţi-l prezint pe Joshua Howard. După cum ştii... îi ia locul lui James Richard... Joshua, aş dori să-ţi prezint pe redactorul nostru de literatură pentru femei aici, la Leichner & Holland, Sarah French.

Ca și cum ar fi fost un observator din afară, care privea detașat întreaga scenă, Sarah l-a văzut pe bărbatul înalt, brunet care ședea pe scaunul din fața biroului lui Steven, cum se ridică cu ușurință în picioare. Sângele îi dispăru din obraji într-un moment de recunoaștere instantanee, pe care știa că-l împărtășește și el; dar și mai îngrozitoare decât revelația că Joshua Howard, noul șef și Joss, iubitul ei, erau una și aceeași persoană, a fost realizarea că reacția ei emoțională imediată la vederea lui, nu a fost de șoc sau teamă ci de plăcere pură și foarte intensă. De fapt a fost nevoie de o imensă putere de stăpânire ca să nu cedeze impulsului nebunesc de a fugi spre el, de a... Înspăimântată de propria reacție, Sarah s-a uitat absentă pe fereastră, dorind să se trezească din ceea ce nu putea fi decât unul din cele mai rele coșmaruri, însă nu, era cât se poate de real. Îl auzea pe Steven sporovăind fericit în preajmă, spunând cuvinte că „sunt sigur că voi doi vă veți înțelege foarte bine. Sarah este o lucrătoare excelentă..." copleșită fiind doar de prezența lui Joshua Howard ca bărbat.

Chiar și fără să se uite la el, chiar și fără să se apropie de el, îl cunoștea, s-a gândit ea. Corpul ei părea să aibă anumite mijloace speciale și ascunse de a-l recunoaște și de a înregistra acest lucru. Toate temerile pe care le înăbușise în acea noapte fatală a balului reveneau acum pentru a o copleși, iar

realitatea lor era cu mult mai rea decât ceea ce-și imaginase ea. A închis ochii o clipă pentru a nu-l mai vedea și și-a dat seama îndată că a fost o greșeală. Imediat l-a văzut nu cum era acum, ci cum fusese... ca iubitul ei...

– Sarah și cu mine ne-am cunoscut deja.

Afirmația rece și plină de încredere a făcut-o să deschidă larg ochii și apoi să-i caute cu disperare privirea. Ochii lui pătrunzători au făcut-o să se jeneze când și-a amintit cum se strecurase de lângă el în întunericul de dinaintea zorilor. Expresia figurii lui îi spunea că el nu uitase cele întâmplate și că intenționa să-i ceară o explicație în privința asta.

– Da? Steven părea nu mai puțin curios.

– În timpul week-end-ului, a continuat Joss cu o voce egală, în ciuda faptului că Steven nu ceruse o explicație la afirmația lui. Am fost la țară să văd ce s-a mai lucrat la casa pe care am cumpărat-o acolo. Sarah și cu mine ne-am întâlnit la un eveniment local.

– Da... desigur, am uitat că sora ta locuiește la Cotswolds, nu-i așa, Sarah? Și cum merge treaba la casa ta, Joss?

– Mai bine decât mă așteptam. Cu puțin noroc, mă voi putea muta acolo destul de curând. Instalarea bazinului de înot va dura mai mult decât am crezut eu.

Ascultându-i, Sarah a simțit cum i se strânge inima când și-a dat seama care era casa pe care o cumpă-

rase Joss. Și, culmea, gândul că el și-a ales drept cămin singurul loc după care ea tânjea de mult dar era peste limita posibilităților sale, era aproape insuportabil...

– Întoarce-te, Sarah... a tachinat-o Steven. Erai la depărtări de mile.

A simțit valul de căldură care a cuprins-o și, fără să se uite la el, a știut că Joss o privește. Credea el oare că ea știuse cine era?

Privirea scurtă, acut de dureroasă pe care el i-a aruncat-o i-a spus că acesta nu era un motiv pentru supărarea pe care aproape putea s-o simtă emanând din el. Și-a mușcat buza în timp ce Steven i-a condus afară din biroul lui. Părea imposibil ca toată această furie emanată de Joss și îndreptată spre ea să fie pur și simplu din cauză că se retrăsese pe tăcute din viața lui. Pentru amândoi fusese o întâlnire fără obligații. Și pe drept cuvânt, Sarah nu putea să-și dea seama de ce el ar fi dorit să se lege în vreun fel. Așa că de unde apăruse acea furie adânc mistuitoare pe care ea putea s-o simtă arzând în el? I-a venit brusc un alt gând, complet diferit, făcând-o să înghețe în așa măsură încât s-a oprit deodată pe coridor, tremurând ușor. Și dacă Joss era atât de furios nu din cauză că ea ieșise atât de neașteptat din viața lui, ci tocmai datorită modului complet imprevizibil în care reintra în ea?

Ideea se potrivea prea bine pentru a o respinge și deci era conștientă de o anumită curiozitate pe care

o exprimau ochii lui Steven în momentul când i-a atins ușor brațul și a dirijat-o spre lift, nu putea să renunțe la ea. Evident, când el o ținuse în brațe și îi șoptise că o dorește, Joss nu avusese nici cea mai vagă idee că vor lucra împreună. Nici unul din ei nu știuse, dar Joss era în fapt șeful ei acum. Se gândea el oare că ea ar putea folosi ceea ce se întâmplase între ei, sau era pur și simplu supărat pentru că-i dezvăluise ceva din el, ce nu ar fi dezvăluit în mod normal unui coleg cu o funcție inferioară?

Dacă era așa... ce credea el că simte ea? Roșeața îi ardea pielea în timp ce Steven o conducea la lift. Cu ochii privind țintă spre ușa liftului, simțea căldura ce emana din trupul lui Joss, aproape de ea. El vroia s-o facă să se uite la el, transmițându-i intenția cu o asemenea intensitate, încât aproape că putea să-și simtă pielea de pe ceafă arzând, dar ea refuza să cedeze. În momentul în care liftul s-a oprit, un strat subțire de transpirație îi apăruse pe piele și o panică sălbatică pusese stăpânire pe ea.

A reușit într-un fel să îndure calvarul prânzului, deși după aceea nu mai era sigură ce mâncase și ce vorbise.

La un moment dat, pe drum, înapoi spre birou, Steven a apreciat vesel:

– Sunt sigur că voi doi vă veți înțelege bine. Sarah este un redactor foarte sensibil și talentat și cred că-ți vei da seama de valoarea ei. S-a uitat pieziș la Sarah și a adăugat semnificativ: Sunt sigur că Joss îți va fi

de mare ajutor, Sarah, mai ales când se pune problema să tratezi cu scriitori ca David Randal.

Sarah n-a putut face nimic să împiedice valul de căldură care a inundat-o când a fost menționat numele lui David. Se întreba dacă era singura conștientă de tensiunea deosebită care plutea în aer. Nefiind în stare să se stăpânească, l-a privit pe Joss și a văzut că el se uita la ea cu o expresie cruntă, indescifrabilă în ochi.

Abia când au intrat în clădire a fost capabilă să respire din nou cum trebuie. Fără îndoială că Steven îl va instala acum pe Joss în biroul lui și ea va rămâne singură, căutând să înțeleagă ceea ce se întâmplase. Un moment de respiro de care avea mare nevoie.

Cel mai înțelept lucru pe care putea să-l facă acum era să-și înainteze demisia, dar cum putea să facă așa ceva? Se obligase, cel puțin pentru următoarele luni, până ce vor începe să intre banii de la noul contract al lui Ralph, să ajute cu bani la cheltuielile de întreținere a bunicii în noile condiții mai confortabile. Cu amintirea încă proaspătă în minte a fericirii bătrânei când se instalase, Sarah știa că-i va fi imposibil să renunțe la serviciul ei bine plătit. Va trebui să-și reamintească mereu că Joss nu dorea mai mult decât ea să discute despre cele întâmplate între ei... dar din motive foarte diferite, recunoscu ea cu ironie când toți au ieșit din lift. Nu era atât de proastă încât să nu știe motivul acelei sclipiri de bucurie total neașteptate pe care i-o provocase vederea lui. Nu simțise pentru el numai o atracție sexuală pur și

simplu. Era obligată să recunoască acest lucru acum, precum şi faptul că fusese atât de reticentă cu el tocmai pentru a se proteja de pericolul pe care îl reprezenta orice altă întâlnire cu el. Acum era prea târziu pentru a preîntâmpina aşa ceva. Fusese pusă în faţă cu realitatea că era foarte puternic atrasă de el şi că angajarea emoţională faţă de el, deşi fără voia ei, era aproape totală.

Fusese cât se poate de bine să ascundă adevărul sub lozinca necesităţii de a-şi pierde virginitatea atunci când fusese sigură că ea nu va mai da ochii cu el niciodată, dar acum asta nu-i mai asigura decât o protecţie insuficientă.

A fost profund mulţumită când au ajuns la uşa biroului ei, uşurarea transformându-i-se în şoc când l-a auzit pe Joss spunându-i lui Steven:

– Dacă n-ai nimic împotrivă, aş dori să stau puţin cu Sarah după-amiază, să discut unele lucruri...

Steven şi-a dat radios acordul, luând dorinţa lui Joss drept un indiciu ai bunăvoinţei lui faţă de ea, s-a gândit Sarah întrebându-se cum putea Steven să fie atât de orb faţă de mânia pe care ea o vedea mocnind atât de clar în ochii albaştri ai lui Joss.

Nu putea face nimic. Trebuia să surâdă mecanic şi să-i deschidă uşa biroului când Steven i-a părăsit.

Katy, secretara ei, nu se vedea deloc şi apoi Sarah şi-a amintit că fata avea oră la dentist. Muşcându-şi puternic buza de jos, deschise uşa biroului ei.

Biroul, oricum mic, îi dădea acum senzaţia categorică de claustrofobie. S-a întors şi a descoperit

că Joss se afla imediat în spate, sprijinindu-se nepăsător de ușa închisă. Dar nu era nici un fel de nepăsare în modul în care o privea și Sarah s-a cutremurat, cuprinsă de o teamă primitivă.

– Ei... zise el, fără nici cea mai mică concesie față de afirmația făcută lui Steven că intenționa să discute probleme de serviciu cu ea. Ce naiba de joc faci?

Irișii i se întunecaseră de mânie. Corpul lui avea o rigiditate care o făcea să tremure. Cu toate acestea, s-a forțat să stea și să-l înfrunte decât să se așeze pe un scaun așa cum ar fi dorit să facă corpul ei slăbit.

Și-a umezit nervoasă buzele uscate, corpul încordându-i-se instantaneu din cauza șocului, în timp ce el a traversat spațiul care-i despărțea și a zgâlțâit-o cu violență.

– Să nu faci așa ceva, fir-ai să fii, spuse el răgușit. Ce dracu' încerci să faci... să mă scoți din minți? De ce ai plecat așa? De ce?

Trebuia să-și păstreze calmul, s-a avertizat Sarah. Orice s-ar fi întâmplat, nu trebuia să-l lase să descopere adevărul. Credea că știe de ce era el atât de supărat acum. Era pe de o parte șocul de-a o descoperi acolo și lovitura pe care trebuia s-o fi simțit din cauza dispariției ei, pe de altă parte.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că putea să considere dispariția ei ca o respingere.

– De ce ai plecat așa? a întrebat-o el din nou. Știi prin ce am trecut când m-am trezit? Habar n-aveam că erai virgină până ce a fost prea târziu ca să... mă

opresc. Te-am făcut să suferi și te-am speriat atât de mult încât ai simțit că a trebuit să fugi de mine, Sarah?

Vocea lui avea un efect hipnotic asupra ei. Încetase deja s-o mai zgâlțâie, dar nu se îndepărtase de ea și acum îi mângâia ușor obrazul cu degetele. O senzație chinuitoare a prins viață în ea și nu dorea nimic altceva decât să fie în brațele lui – dar pentru cât timp? întrebă o voce interioară. Cât de mult o va vrea? Era un bărbat cu experiență... și ea nu era prima femeie pe care o dorise... și era prea vulnerabilă pentru a se angaja într-o relație al cărei sfârșit putea deja să-l prevadă. Nu-l vroia pe Joss numai pentru un scurt interludiu, recunoscu ea cu durere, îl vroia pentru totdeauna.

– Am crezut că te-am făcut să te simți bine, Sarah.

Era atâta durere în glasul lui, încât nu s-a putut abține să nu spună cu voce înecată:

– Așa este.

– Atunci de ce?... De ce să pleci așa? Dacă n-ar fi fost coincidența de a ne fi întâlnit astfel astăzi, nu te-aș mai fi văzut niciodată, nu? Nu-i așa, Sarah?

O scutura din nou iar vorbele lui cădeau asupra ei ca niște lovituri. Trebuia să se apere de el într-un fel, se gândi disperată Sarah. Dacă continua astfel, va recunoaște adevărul în fața lui. Amărăciunea și durerea pe care el părea că le încearcă o făceau să sufere foarte mult. Nimic nu dorea mai mult decât să-i spună ce simțea, dar slăbiciunea pe care o sesiza acum la el nu era reală. Era un bărbat extrem de viril care devenea slab din cauza unei dorințe momentane

ce se va stinge cu mult mai repede decât dragostea ei arzătoare.

Încet, i-a apărut o cale de scăpare. Inspirând adânc, Sarah vorbi rar, la început neputând să se uite la el, în timp ce-i spunea calmă:

– Nu, Joss. Nu m-ai fi văzut.

– Pot să te întreb de ce?

Sarah ridică din umeri forțându-se acum să-i întâlnească ochii și să pară calmă.

– Trebuie să existe un motiv? Credeam că se subînțelegea că ceea ce s-a întâmplat a fost o...

– Una la mână, a rostit el cu cruzime. A fost desigur un eveniment unic în viața mea... și, desigur, în viața ta, i-a reamintit el cu violență. Dacă nu ai nimic împotrivă că mă exprim așa, găsesc că este destul de straniu ca o femeie în jur de douăzeci și cinci de ani, încă virgină, să-și pună pe neașteptate în cap să se culce cu un bărbat complet străin.

– N-ai auzit niciodată de atracția de moment? spuse Sarah cu frivolitate, dorind să nu fi spus așa ceva când a văzut cum i se mijesc și înăspresc ochii.

– Atracția instantanee, ca și dragostea la prima vedere, este temelia pe care se poate realiza o relație mai fermă, dar tu n-ai vrut nimic altceva decât ceea ce a fost între noi, nu, Sarah? Ai vrut pur și simplu...

Nu mai suporta să-l asculte. Dacă el mai zicea un cuvânt, se va face categoric de rușine izbucnind în

lacrimi în fața lui. Cum naiba fusese atât de proastă la început?

Mobilizându-și tot curajul, i-a spus ferm:

– Am vrut pur și simplu să mă scapi de povara virginității, Joss. A trebuit să se întoarcă cu spatele la el ca să n-o vadă că mințea și, în afară de asta, tensiunea lui o descuraja. Era ca și când fusese cioplit din piatră. Chiar și respirația părea să i se fi oprit.

– Știi, am avut probleme cu unul din scriitorii mei. Se pare că avea o idee fixă în legătură cu virginitatea mea.

– Atunci de ce te-ai culcat cu mine și nu cu el? a întrebat-o Joss cu grosolănie.

Nu putea să-l lase să vadă cât de mult o afecta... cât de multă durere fusese nevoită să-și pricinuiască.

– În primul rând pentru că nu-l găsesc câtuși de puțin atrăgător – ba din contră – iar în al doilea rând, îmi displace supoziția lui nerușinată că ar trebui să mă culc cu el pur și simplu pentru că așa dorește.

Vorbind rar ca și când ar fi dorit ca fiecare cuvânt să fie clar înțeles, Joss a întrebat-o:

– Vrei să spui că te-ai culcat cu mine numai pentru a-l opri pe un alt bărbat să te dorească?

Nu... nu... niciodată... i-a strigat inima, dar Sarah i-a înăbușit strigătul.

– Poate că aceasta este o simplificare a lucrurilor, dar da, în esență, este corect.

Liniștea care a urmat a părut că se întinde la nesfârșit și apoi, în cele din urmă, Joss i-a spus tăios:

– Şi ce urmează acum? Când ai de gând să te grozăveşti cu noaptea ta de desfrâu în faţa lui?

Asprimea cu care a rostit aceste cuvinte a tăiat în carne vie. Nu încerca câtuşi de puţin să-şi ascundă dispreţul şi mânia, Sarah dorea nespus de mult să plângă, să-l implore să înţeleagă că nu-i putea spune adevărul. Că era îngrozită să-şi recunoască chiar sieşi cât de mult însemna el deja pentru ea. Mândria şi numai mândria o făcea să stea în picioare acolo şi să-i răspundă pe un ton cât se poate de glacial:

– Sper că nu va fi nevoie să fac asta: Nu se zice că un bărbat îşi poate întotdeauna da seama dacă femeia pe care o vrea are un alt iubit? i-a vorbit cât se poate de ironic, aşa cum făcuse şi el cu ea.

– Aşa se zice? râse el cu o cruzime care i-a îngheţat şi carnea pe ea. Da, ajută cu siguranţă dacă mai există şi alte indicii după care să te ghidezi.

Modul în care a tras-o spre el luând-o în braţe a făcut-o să se încordeze de frică, o frică pe care n-o încercase deloc sâmbătă noaptea. Vroia să plângă pentru modul cum distrugeau amândoi amintirile pe care ea le îndrăgea, dar era prea târziu pentru lacrimi... prea târziu pentru explicaţii. Şi-a pierdut răsuflarea din cauza şocului şi a durerii când a simţit cum Joss o muşca de pielea delicată a gâtului, mişcarea aspră a gurii lui pe pielea ei excitând-o în ciuda încercărilor ei de a ascunde acest lucru.

I-a dat drumul la fel de brutal cum o trăsese spre el. A văzut că el respira din greu, ca şi când ar fi alergat, înroşindu-se sub bronz.

– Acum, i-a spus el cu asprime, apucând-o de bărbie cu dușmănie, acum vei şti cel puțin că ai fost atinsă de pasiune.

Ochii i s-au înăsprit când a adăugat cu o răutate ce i-a produs lui Sarah dureri în trup:

– Spre binele tău, sper ca el să nu reacționeze la fel – degetele i-au atins gâtul, arzându-i pielea – cum am vrut eu să fac când m-am trezit duminică dimineața şi am descoperit că ai plecat.

S-a oprit în uşa biroului, ochii scânteindu-i febril şi refuzând s-o lase să privească în altă parte.

– Totul n-a fost decât o farsă, de la început până la sfârşit, nu-i aşa, Sarah? Totul.

Vroia cu disperare să-i spună adevărul, dar mândria a obligat-o să spună cu voce înceată:

– La ce te aşteptai? Gura i s-a contorsionat. Să mă îndrăgostesc nebuneşte de tine?

El zâmbi cu cruzime când răspunse încet:

– Dunmezeu ştie că ar fi fost mai bine aşa, pentru că, crede-mă, în acest moment nu-mi vine în gând nici o metodă mai blândă de răzbunare.

Răzbunare! Amărăciunea rece a acestui cuvânt a ținut-o lângă birou mult timp după ce el plecase. Probabil că mândria lui fusese mult mai rănită decât îşi imaginase ea, desigur, nu pentru că ea îl părăsise? Nu... ci din cauza minciunii pe care i-o

spusese, se gândi Sarah cu sufletul pustiu. Cum naiba va fi ea în stare să lucreze cu el? Era imposibil.

S-a uitat la biroul ei, privirea căzându-i pe manuscrisul pe care-l începuse în dimineața aceea cu atâta entuziasm. Acum nu mai vroia decât să se târască și să se ascundă într-un loc sigur, întunecos, preferabil pentru tot restul vieții.

CAPITOLUL V

Când și-a dat seama cu adevărat că Joss va începe să lucreze cu ei de lunea viitoare, Sarah a fost și mai deprimată. Probabil că era singura persoană din întreaga companie care nu suferea de boala „Joshua Howard", a reflectat ea cu amărăciune, după o pauză de prânz deosebit de plictisitoare în cursul căreia fusese nevoită să îndure osanalele și diversele speculații cu privire la noul lor redactor șef.

– Fiind scriitor, va ști exact ce trebuie făcut, i-a spus Rachel entuziasmată lui Sarah în timp ce-și beau cafeaua de după-amiază.

– Nu este obligatoriu. Sarah știa că vorbise răstit și că Rachel se uita curioasă la ea, dar nu se putea controla. Era încă chinuitor de sensibilizată sufletește din cauza tratamentului verbal la care fusese supusă Joss. Cu fiecare oră care trecea, devenea și mai înspăimântată de apropierea săptămânii viitoare. Cum naiba va putea ea să lucreze împreună cu el? Era imposibil... totuși ar fi putut să plece?

Rachel tocmai ieșise din biroul ei, când Katy își băgă capul pe ușă și se strâmbă ușor:

– Am considerat că este bine să te previn că David Randal este prin preajmă. L-am văzut ieșind din lift când m-am întors de la toaletă.

David! Asta îi mai trebuia acum. Instinctiv, își duse mâna la gât și la semnul revelator pe care-l lăsase Joss acolo. Astăzi era acoperit discret cu o eșarfă de mătase. S-a aprins la față amintindu-și șocul pe care l-a avut când a descoperit ce putuse să-i facă Joss. Din fericire, acum, mușcătura era pe cale să dispară.

S-a forțat să se concentreze asupra lucrării pe care o avea în față pe birou, sperând că David o va lăsa în pace.

După șocul întâlnirii de luni cu Joss, era surprinsă să constate că mai era ceva care putea s-o dea peste cap, se gândi Sarah ironic, însă senzațiile pe care i le stârnise Joss făcând dragoste îi permiseseră să înțeleagă mai bine agresivitatea lui David. Acum, după ce cunoscuse în practică puterea deplină a dorinței sexuale, nu-i era la fel de ușor ca înainte să treacă cu vederea amenințările lui David.

În momentul în care David intră în biroul lui Sarah, ea simți cum i se declanșează în interior un întreg sistem de alarmă. Avea manuscrisul lui în fața ei pe birou, împreună cu o listă de modificări pe care vroia să le discute cu el.

A pășit degajat în cameră, emanând un aer de agresivitate sexuală pe care aproape că puteai s-o atingi cu mâna.

– Ei... ce mai face frumoasa mea Sarah? Sper că te-ai gândit la ce ți-am spus ultima oară când am fost aici.

Sarah s-a crispat la auzul vocii lui pline de bucurie lacomă. David anticipa deja propria-i victorie. S-a cutremurat de dezgust numai la gândul că ar putea s-o atingă, suferința pe care o încercase înainte intensificându-se acum, după ce cunoscuse dragostea lui Joss.

A ridicat ochii la timp pentru a surprinde privirea dură din ochii lui David care-i înregistrau repulsia. Un val puternic de roșeață i-a întunecat obrajii și, la lumina soarelui de după-amiază care se revărsa în cameră, el a părut deodată exact ce era. Un bărbat de vârstă mijlocie, trecut bine de cea mai bună parte a vieții lui, cu fața buhăită, marcată pentru totdeauna de viața pe care o dusese. Nu inspira nimic agreabil sau încurajator, constată Sarah încordată. Totul la el o umplea de repulsie și o înfricoșa. Recunoștea la el un orgoliu care nu-i va ierta niciodată că-l respinsese. Și pe lângă ispita virginității ei, o parte a dorinței lui de-a o poseda se fondase tocmai pe această respingere. Vroia s-o subjuge și s-o pedepsească, a cugetat Sarah și cunoașterea acestui fapt a făcut-o brusc și acut de conștientă cât de vulnerabilă era.

Spunându-și că era ridicolă și că nici chiar David nu va încerca s-o atace în propriul ei birou, i-a zâmbit calm și a luat manuscrisul în mână.

– L-am citit din nou în întregime, David și sunt mai multe chestiuni pe care vreau să le discut cu tine.

Vedem cum i se ridică sângele în obraji de furie pentru că-i ignorase amenințarea și o cuprinse frica, o frică teribilă și întrutotul femeiască.

Luîndu-și însemnările pe care le făcuse, Sarah se străduí să-și recapete autocontrolul. Dacă-l lăsa pe David să vadă că o înspăimântase... I s-a făcut o frică nebună în fața pericolului care părea că se conturează pe neașteptată în fața ei. Astăzi simțea la el o furie abia stăpânită și instinctiv știa că el aștepta doar o justificare pentru a-i da o exprimare fizică. O va face să sufere dacă o va atinge acum și se va bucura de suferința ei. Tot așa cum se bucura de modul în care le făcea să se înjosească pe eroinele lui, își dădea seama Sarah, înțelegând acum ce era cu presupusele scene de „iubire" din cărțile lui, pe care întotdeauna le găsea dezagreabile.

Înțelegând acum lucrurile, îi fu mai ușor să se confrunte cu el și vocea îi era calmă și rezonabilă când i-a spus să se așeze.

– Aveam de gând să-ți scriu despre manuscris, David, dar pentru că ai venit aici...

– N-am venit să discutăm despre blestematul acela de manuscris și o știi prea bine, Sarah... și te doresc atât de mult încât voi merge până la capăt și te voi avea dacă te joci astfel cu mine.

Acum, slavă Domnului, mânia i-a venit în ajutor, îndepărtându-i frica.

– Tu ești cel care te joci, David. Ți-am spus încă de la început că nu mă interesezi din punct de vedere sexual câtuși de puțin. *Tu* ești cel care tot abordezi

problema. N-am dorit şi nu voi dori niciodată să devin iubita ta...

Văzut cum el se întunecă la față, dar își stăpâni teama.

– Și amândoi știm de ce este așa, nu? rânji el. Ți-e frică să fii atinsă de un bărbat adevărat... sau cel puțin îți place că pretinzi că ți-e frică. Există o mulțime de femei ca tine, Sarah, care spun „nu", când de fapt vor să spună „da".

Mânia i-a ajuns până în vârful degetelor ca un curent electric. Abia își mai stăpânea furia în fața aroganței și încăpățânării lui David.

– Când pun „nu" este „nu", i-a spus ea cu vehemență, și la fel face restul sexului meu. Acesta este un lucru care ar trebui să ți-l amintești când supui eroinele la ceea ce de fapt este viol cu premeditare. Ar putea măcar să te ajute la vânzarea cărților tale care este în declin, dacă nu la altceva, spuse ea supărată.

Sarah și-a dat seama imediat că se expusese unui pericol. Lui David nu-i plăcuse niciodată să-i fie criticate cărțile și în trecut fusese întotdeauna foarte nesigură de propriile ei argumente, de propriile ei judecăți, pentru a ataca problema. Acum depășise acest stadiu. Fiind ea însăși femeie, știa ce vroiau femeile să citească în romanele care le erau destinate și nu era deloc fantezia unui bărbat bolnav cu privire la... la ceea ce ar vrea el să-i facă ei. Sarah și-a dat seama de acest lucru amintindu-și cu scârbă un pasaj destul de neplăcut din ultimul lui manuscris, în care

eroina captivă a fost legată și forțată să îndure un act pe care Sarah îl recunoștea acum din proprie experiență ca fiind în întregime unilateral și lipsit de orice plăcere pentru femeia victimă. Nu era de mirare că romanele lui David nu se mai vindeau bine. Dacă se gândea atent la asta, putea să vadă că treptat, în ultimii doi ani, pasajele cu sex din aceste romane deveniseră tot mai sadice.

– Târfă ce ești! Aproape că scuipase cuvântul spre ea, urlând practic de furie. Și ce dracu știi tu despre asta... o micuță virgină frigidă, căreia i s-a dat acest serviciu numai pentru că...

Ușa biroului ei se deschise deodată cu o forță stăpânită. Pentru că stătea cu fața spre ușă, Sarah îl văzu prima pe Joss, ochii mărindu-i-se din cauza șocului și de – da – de ușurare, când el a pășit în cameră. Nu știa că trebuia să vină astăzi și s-a urât imediat pentru senzația de ușurare pe care i-o produsese vederea lui.

– Ce naiba se întâmplă aici?

Vorbea fără inflexiuni, cu o voce stăpânită și liniștită dar Sarah și-a dat imediat seama de puterea cuvintelor lui. David s-a ridicat cu un aer în care Sarah a recunoscut încercarea lui instinctivă de a-l domina pe bărbatul mai tânăr.

– Și cine dracu' mai ești și tu? întrebă el.

– Joss Howard, s-a prezentat el cu răceală. Noul redactor șef.

O undă de precauție a apărut în ochii lui David. S-a uitat la fața palidă a lui Sarah, la fața implacabilă

a lui Joss și apoi a ridicat din umeri și i-a zâmbit fermecător lui Joss.

– Tocmai îi spuneam lui Sarah...

– Am auzit exact ce-i spuneai, a venit răspunsul tăios a lui Joss. Ochii i-au licărit pentru o clipă, rămânând puțin pe chipul palid al lui Sarah. Și dacă vrei să știi, vocea i-a coborât o octavă, calmă și alunecoasă ca mierea, trezind amintiri de care Sarah s-ar fi putut foarte bine lipsi – pot să-ți spun că nu este frigidă și nici... S-a oprit și s-a uitat la Sarah, zâmbindu-i într-un mod care a emoționat-o totodată și i-a încălzit sângele în vine... și nici virgină nu mai este...

Înainte ca Sarah să mai poată reacționa în vreun fel, Joss s-a deplasat spre ea și i-a pus o mână pe umăr, atingând-o imperceptibil, dar cu o manieră atât de posesivă încât a văzut imediat expresia din ochii lui David.

Scăpărau de supărare în timp ce-i muta de pe chipul lui Sarah pe al lui Joss. Sarah avea sentimentul descurajant că dacă Joss n-ar fi fost acolo pentru a o proteja, David ar fi agresat-o. Știa de dorința lui de-a o poseda dar până acum nu bănuise că este atât de înfricoșător de intensă.

David s-a ridicat.

– Mai am o întâlnire peste un sfert de oră, a zis scurt. Trebuie să plec.

Joss a fost acela care l-a condus afară din birou, făcând-o pe Sarah să se simtă ca și când supraviețuise unui cataclism teribil.

Sarah mai şedea încă privind în gol, când Joss a revenit peste zece minute, încercând să accepte că făcuse ceea ce făcuse... că o apărase de David... în ciuda discuţiei pe care o avuseseră la începutul săptămânii.

– Uite, bea asta.

A întins spre ea o ceaşcă din plastic cu cafea, dar până n-a luat-o în mână, Sarah nu şi-a dat seama că tremura.

– Ce companie plăcută ai avut, zise el tăios, privind-o. Cred că el este aşa-zisul iubit de care-mi vorbeai.

– Da. Nu prea avea rost să nege.

– Mm... Şi acesta? A arătat spre manuscrisul de pe birou.

– Este ultimul lui roman...

Ceva din dezgustul lui probabil că se manifestase în vocea ei, pentru că Joss s-a încruntat şi a luat manuscrisul în mână.

– De azi înainte, eu mă ocup de el, spuse el categoric.

Sarah s-a înroşit imediat la faţă. Nu dorea nimic mai mult decât să-i mulţumească, dar simţea cu încăpăţânare că trebuie să-şi stăpânească frica faţă de David... că manuscrisul lui făcea parte din munca ei şi că dacă se lăsa terorizată şi intimidată de autorii ei, nu va fi demnă de încrederea lui Steven.

– Nu! spuse ea tăios. L-a privit şi a reluat mai slab: Nu... este unul din autorii mei, eu trebuie să mă ocup de el.

Nu se putea uita la Joss. dacă s-ar fi uitat la el, ar fi văzut cât de mult își dorea ca el să n-o lase. Numai gândul că ar mai putea avea de a face cu David îi provoca o teamă acută.

– De când ai probleme cu el?

Joss s-a deplasat până la fereastră și a rămas cu spatele la ea. Nu avea cum să-i vadă figura, dar vocea lui era aspră, aproape supărată. Sarah oftă. Nu-l putea învinovăți pentru mânia lui. Era tocmai pe punctul de a începe o carieră nouă, diferită și se confrunta deja cu conflicte între personalități. Sarcina ei ca redactor era să se înțeleagă cu scriitorii din sectorul său, să aplaneze problemele și să evite certurile.

– Chiar de la început, recunoscu ea cu voce înecată, știind că nu avea rost să mintă. De când a venit prima oară cu ultimul manuscris, acum șase luni.

– Și în tot acest timp nu i-ai spus nimic lui Steven?

El o privea acum, mânia lui străbătând distanța care-i separa, evidentă în ochii de un albastru închis, tăioși.

– Cum puteam să fac asta? Își ridică mâinile într-un gest de neputință. Steven mi-a dat acest serviciu trecând peste opoziția lui James Richards. Am vrut să justific încrederea pe care a avut-o în mine. Dacă i-aș fi spus că nu pot să mă descurc cu David...

Joss strâmbă din nas disprețuitor și-i zise cu delicatețe:

– Nu ți-a trecut prin minte că dacă te-ai fi plâns lui Steven chiar de la început, toată treaba asta ar

fi putut fi curmată din rădăcină? Cum s-a întâmplat acum... S-a încruntat și și-a băgat mâinile în buzunarele costumului lui croit impecabil.

– De acum înainte, dacă va trebui să-l vezi, această întrevedere va avea loc în prezența unui alt membru al firmei, de preferință bărbat. Nu-mi place individul, adăugă Joss, dar nu sunt de multă vreme aici ca să-mi dau seama cât de importantă este opera lui pentru firmă și acesta trebuie să fie criteriul principal.

Se uita la ea ca și cum se aștepta să-l contrazică, dar Sarah s-a uitat mândră la el.

– Sunt de acord, spuse ea cu răceală.

– Deci, cât de importante sunt cărțile lui?

Acum ea își căuta cuvintele.

– James Richards avea o părere foarte bună despre el, zise în cele din urmă, fără convingere. A avut chiar un oarecare succes. Își mușca buza de jos, dorind să formuleze o opinie echilibrată și bine gândită care să nu implice propriile emoții.

– Dar... a îndemnat-o Joss, ridicând dintr-o sprânceană în timp ce ea se uita la el încurcată. Hai, Sarah, este clar că trebuie să fie un „dar", rosti el tărăgănat, care este?

– Cărțile lui David sunt destinate în principal femeilor. Se pare că vânzările din ultima vreme au scăzut serios. Și-a mușcat nervoasă buza. Nu-mi plac anumite aspecte din ultima lui carte... Vroiam să le discut cu el...

– Discută-le cu mine, zise Joss, așezându-se pe scaunul pe care-l eliberase David și luând atât manuscrisul cât și însemnările ei și citind repede prin ele.

– Mmm... Deci nu-ți place cum sunt scrise pasajele cu sex ale cărții, nu-i așa?

Sarah a încuviințat din cap. O senzație stranie de fierbințeală părea să-i mistuie corpul. Dorea ca Joss să nu fi fost chiar atât de aproape de ea... ca să nu se simtă atât de neputincioasă. Știa că avea toate motivele să se simtă încordată, când el rosti cu voce tărăgănată:

– Crezi că ai suficientă experiență pentru a-ți argumenta criticile?

Știa foarte bine că el nu se referea la experiența ei profesională. Fierbințeala care a inundat-o i-a colorat pielea, ochii dilatându-i-se și întunecându-i-se, dar după ce și-a revenit, a apus ușor:

– Poate că nu înainte... dar acum, da...

S-a așternut o tăcere mai lungă și în cele din urmă Joss a spus:

– Înțeleg... S-a ridicat și a luat manuscrisul. O să-l citesc și eu.

S-a oprit în ușă și Sarah a ridicat privirea către el zăpăcită. Ce putea ea să spună? Să-i mulțumească pentru intervenția oportună și pentru rolul de iubit pe care l-a jucat față de ea? Și-a trecut limba peste buzele uscate și a bâiguit:

– Îți mulțumesc pentru ce-ai făcut... pentru...

– Pentru ce? El ridică nepăsător din umeri. Nu i-am spus decât adevărul și în definitiv, acesta a fost scopul real al faptului că ai făcut dragoste cu mine, nu-i așa, Sarah? Ar fi fost păcat să irosești tot acest efort.

După plecarea lui s-a simțit ca și cum ar fi fost amenințată fizic. O durea fiecare mușchi din corp, era paralizată de tensiune și totuși, el o salvase. Ar fi putut pur și simplu să treacă pe lângă ușa biroului ei... s-a cutremurat cu violență când s-a gândit mai îndeaproape la ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu s-ar fi oprit. În fața ochilor i-a apărut figura înnebunită a lui David și un val subit de greață i-a întors stomacul. Ce naiba o făcuse să refuze oferta lui? Mândria, recunoscu ea cu greu... mândria și faptul că nu-și putea permite să vadă că nu se descurcă cu problemele de serviciu – avea mare nevoie de el. De unde știa că Joss nu complota deja să scape de ea? Nu se putea în nici un chip ca el să vrea să lucreze cu ea... actul lui aparent de bunătate ar putea ascunde un motiv ulterior. Ar fi putut să-l folosească pe David împotriva ei pentru a-i dovedi lui Steven că nu era capabilă profesional.

*
* *

Joi seara, Sarah i-a telefonat lui Jane, așa cum făcea în fiecare săptămână. Sora ei care de obicei era calmă, părea agitată și emoționată.

– N-o să ghicești de ce, îi spuse ea lui Sarah. Soții Merryweather ne-au invitat pe toți să petrecem o săptămână cu ei la vila lor din Mallorca – și invitația îi include și pe copii. O să fim obligați să ne pregătim puțin la repezeală, totuși, pentru că plecăm vineri seara. Se pare că sunt unele detalii în privința contractului pe care Tom vrea să le lămurească cu

Ralph și deoarece ei își petrec luna viitoare în Mallorca, ne-au propus să mergem cu ei.

– Jane, pare minunat.

Sarah era mulțumită pentru sora ei. Trecuse mult timp de când Jane nu mai avusese o vacanță cum se cuvine.

– Mmm, vom avea chiar și o fată în casă se pare, care să aibă grijă de copii. Din fericire, avem suficiente lucruri de vară și Tom ne plătește biletele pentru că este vorba de „afaceri". A scos un chicot care n-o caracteriza. Pur și simplu nu știu unde mi-e capul. Oricum, tu ce faci? a întrebat-o Jane în cele din urmă.

Sarah se hotărâse deja să nu-i spună nimic despre Joss.

– Bine, minți ea cu seninătate. Este destulă agitație... noul nostru redactor șef începe lucrul săptămâna viitoare.

A fost bucuroasă că Jane avea altceva în minte, altfel, Sarah era sigură că sora ei ar fi descoperit că ceva nu era în regulă.

Au vorbit încă un timp și după ce i-a spus că-și dă seama că este ocupată cu bagajele, Sarah a închis.

Micul ei apartament, în mod normal atât de primitor și agreabil, părea sufocant în seara asta. A umblat neliniștită încoace și încolo prin camera de zi, consumată de o energie febrilă pe care avea nevoie s-o descătușeze. Deși trecuseră două zile, nu depășise șocul provocat de discuția cu David și de intervenția complet neașteptată a lui Joss. Îi era recunoscătoare

lui Joss, desigur... dar dincolo de această recunoștință persista încordarea. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai sigură că el va găsi o modalitate de a scăpa de ea. În definitiv, nu se putea ca el să vrea să lucreze cu ea, nu?

Vineri a fost o zi încărcată și Sarah a avut o senzație de neliniște, de dezolare în timp ce-i auzea pe colegii ei discutând ce planuri aveau pentru week-end. De obicei îi plăceau foarte mult week-end-urile pe care le petrecea la Londra. Iarna făcea turul galeriilor de artă, vara se plimba prin parcuri și înainte își savura întotdeauna solitudinea, bucurându-se de rolul ei de observator, se bucura din plin de viață când se ducea la Jane, dar de data asta a frapat-o pentru prima oară faptul că toate întâmplările din viața ei le trăise prin intermediari... Toate cu excepția uneia... S-a înfiorat ușor în biroul cu încălzire centrală, bucuroasă că nu era nimeni acolo să vadă valul trădător de roșeață care-i inunda obrajii când se gândea la Joss.

Acum părea imposibil să fi fost vreodată iubiți. În ultimele două dăți când îl văzuse la birou, păruse foarte rece și rezervat... cu excepția celor câteva secunde când jucare rolul iubitului posesiv în fața lui David.

A sunat telefonul și l-a ridicat automat, luminându-se la față când i-a auzit vocea lui Steven.

– Vrei să vii pentru un minut la mine în birou, Sarah?

Întrebându-se de ce o convocase și amintindu-și de ultima oară când o chemase, și-a dat din nou cu

ruj pe buze şi s-a pieptănat înainte de a se prezenta la el.

De data aceasta, totuşi, era singur în birou. Tulburată de intensitatea dezamăgirii ei, Sarah şi-a spus că fusese ridicol din partea ei să-şi imagineze de la început că Joss va fi acolo. Toţi ştiau că urma să înceapă lucrul de luni, deşi apăruse de mai multe ori pe acolo în ultima săptămână.

Steven era cu faţa la fereastră când a intrat ea. S-a întors spre ea şi, spre surpriza ei, l-a văzut că se încruntă uşor. Un om cu un temperament echilibrat şi obiectiv în general. Steven suferea uneori de perioade de proastă dipoziţie. Tot personalul învăţase să umble cu precauţie când vedea semnale de avertisment ale acestor ocazii rare.

– Joss tocmai mi-a dat telefon, îi spuse el lui Sarah fără introducere, încruntat în continuare deşi, spre uşurarea ei, Sarah a simţit că ceea ce-l deranja nu era în legătură cu ea personal. Se pare că nu poate să vină la serviciu până miercurea viitoare cel mai devreme. Unul dintre antreprenorii care se ocupă de noua lui casă a întârziat mult cu lucrările şi Joss vrea să rămână la Cotswolds până se termină treaba.

Sarah aprecia implicarea lui Steven, dar ea nu era implicată în nici un fel. A descoperit curând însă cât de mult se înşela.

– Se pare că Joss şi-a programat unele activităţi aici la birou pentru primele zile ale săptămânii. A parcurs deja chestiunile mai importante din catalogul curent, dar nu s-a atins încă de nici una din lucrările

tale şi vroia să facă şi treaba asta înainte de a decide ce modificări eventuale va dori să facă în secţiile pe care le conduce. Ţi-ai planificat ceva pentru week-end-ul acesta, Sarah?

Uimită, ea clătină din cap.

– Absolut nimic.

– A, atunci este bine. Pentru o clipă, fruntea i s-a descreţit. Joss vrea ca tu să te duci la el acasă şi să iei cu tine şi lista de probleme curente, plus orice manuscris pe care l-ai planificat pentru o posibilă publicare. I-am subliniat că asta înseamnă să-ţi cer să lucrezi în timpul week-end-ului, spuse Steven înainte ca ea să poată vorbi. Ştii ce simt când trebuie să cer cuiva din personalul meu să lucreze ore suplimentare fără a fi anunţat din vreme.

Sarah ştia. Steven era un pedant în materie de cinste şi scrupulos de atent cu toţi salariaţii lui, ceea ce probabil explica faptul că avea atât de puţine probleme cu oamenii lui, a reflectat Sarah. Deşi deseori a trebuit să lucreze până târziu sau să-şi ia lucrări acasă, o făcuse întotdeauna din proprie iniţiativă. Steven avea o regulă de fier potrivit căreia oamenii aveau nevoie de timp liber la fel ca şi de muncă.

– I-am sugerat să te duci luni, dar se pare că vrea să discute lista ta de probleme cât mai curând posibil. Se pare că avea de gând să treacă pe aici şi s-o ia de la tine.... Trebuie să recunosc că vreo câteva zile nu sunt suficiente pentru a o parcurge. Ce zici însă că trebuie să renunţi la week-end, Sarah?

Ea ridică din umeri.

– Nu trebuie să ajungem la asta. Pot să mă duc și să mă întorc într-o zi, mâine. Cunosc bine zona. Sora mea... S-a întrerupt când și-a dat seama cât de jenat arăta șeful ei, încruntându-se puțin și ea în timp ce el o studia cu buzele țuguiate și ochii meditativi.

– Se pare că Joss are nevoie de tine mai mult decât pentru a-i duce lista cu probleme, spuse el în cele din urmă. Ca fost jurnalist și scriitor, nu-i este greu să analizeze lista... dar când se pune problema literaturii beletristice pentru femei, simte că nu are experiența necesară pentru a face vreo apreciere. Consideră că dacă ai fi acolo să parcurgeți problemele împreună, explicându-i motivele pentru care s-au făcut selectările anterioare, susținute de cifre de vânzări, va avea o idee mai clară despre ceea ce căutăm să facem în sectorul literaturii beletristice pentru femei. Îmi pot da seama de rațiunile lui, desigur.

Acest lucru putea să-l facă și Sarah, dar mai putea să vadă și altceva. Dacă Joss vroia să analizeze planurile ei editoriale pentru a încerca să le folosească împotriva ei, pentru a încerca să dovedească că nu era pregătită pentru munca pe care o făcea? Brusc, a cuprins-o panica, pe care și-a domolit-o însă repede. De câte ori n-o mustrase Steven pentru lipsa ei de încredere! S-ar putea ca lista lor de apariții cu literatură pentru femei să fie scurtă, dar cifrele de vânzări pentru ceea ce publicaseră în ultimul

trimestru fuseseră încurajatoare... și toate acele cărți fuseseră alese de Sarah. De fapt, pentru vreo două dintre ele trebuise să se lupte din greu cu James Richards pentru ca acesta să le accepte. El vrusese să se pună accentul pe genul de roman erotic mai dur pe care-l scria David, dar Sarah s-a bătut pentru cărțile selecționate de ea. Într-un caz, aceasta însemna publicarea romanului unei autoare până atunci necunoscută. James se opusese cu vehemență la așa ceva, dar vânzările de până acum dovediseră că Sarah avea dreptate. Elaine Phillips primise deja comanda să scrie o urmare la prima sa carte, o narațiune istorică care urmărea soarta unei familii din Yorkshire de-a lungul anilor. James se plânsese că lucrarea nu este „incitantă", Sarah suspectându-l că vroia să spună sex, în schimb cartea avea un farmec tainic care se adresa imaginației cititorului și după părerea lui Sarah, cititorii vor căuta să citească și urmarea primei cărți.

– Sarah...

Și-a dat seama că Steven mai aștepta încă răspunsul ei. Toate simțurile pe care le poseda o preveneau să fie precaută cu Joss, și nu intimidată de el.

– Dacă Joss vrea să fiu acolo în timp ce analizează planurile, atunci sunt cât se poate de fericită să mă conformez dorințelor sale, spuse ea cu răceală.

Îndată, fruntea lui Steven s-a descrețit.

– Ești o fată bună, fu el de acord. Ce vei face, vei sta la sora ta?

Sarah și-a mușcat buza. Era un lucru la care nu se gândise.

– Mă tem că nu se va putea, i-a zis ea lui Steven. Jane pleacă cu familia în vacanță.

– Nu-ți face griji. Dacă Joss vrea să mergi acolo, va aranja el unde să te cazezi, spuse Steven cu un surâs. Îi telefonez chiar acum și apoi îți voi spune ce-a aranjat.

Sarah s-a dus înapoi în biroul ei cu mintea înfierbântată de hotărârea de a-i dovedi lui Joss că deși s-ar putea să nu fie în stare să-i facă față lui David, era o editoare profesionistă.

Așa se întâmpla când erai cea mai tânără și singura redactor femeie angajată de firmă, reflectă ea dezgustată când se întoarse în biroul ei. Ceilalți aveau câteodată tendința s-o trateze de sus, iar ei, permanent conștientă de importanța responsabilităților sale, îi venea greu să-și spună opinia. Însă se pricepea să se aprecieze ce ar vrea să citească cele de același sex cu ea. Nu trebuia să se teamă în privința asta. Vânzările de pe lista ei dovedeau acest lucru. Și totuși, era o răspundere mare... și încrederea în propria judecată nu-i era prea sigură. Dacă ar fi fost, i-ar fi spus imediat lui David că nu-i place noul roman. O îngrozea faptul că Joss alesese planul ei de apariții ca să-l analizeze serios. Ceea ce-i spusese lui Steven părea destul de rezonabil, dar Sarah nu era liniștită. Va trebui totuși să fie vigilentă, ca nu cumva aceasta să fie prima rundă a unei campanii care să submineze poziția ei la firmă. Joss ar fi un adversar de natură s-o intimideze.

Telefonul a sunat și ea ridică receptorul.

– Sarah? Totul este în regulă, îi spuse Steven. Vei sta la Joss. Se pare că are o mulțime de camere și după cum spune și el, va fi mai bine pentru amândoi să analizați problemele dacă veți fi în aceeași casă, ca să zic așa. Ai permis de conducere, nu?

Amețită, Sarah a confirmat că are. Să stea cu Joss? De ce o intimida atât de mult acest gând? Pentru că dacă va sta cu el, îi va acorda avantajul de a fi pe propriul ei teren, s-a gândit ea sumbru și Joss Howard avea deja cu mult mai multe avantaje de partea sa.

– Bine. Din fericire, avem o mașină în garaj în momentul de față. Poți s-o folosești... Și-a dat seama de nota de surprindere din vocea ei și a chicotit. Măcar atât putem face, și așa ai renunțat la week-end. N-ar fi prea plăcut să te lupți prin Londra cu o valiză cu vreo douăzeci de cărți, fără să mai vorbim de vreo șase-șapte manuscrise pe deasupra.

Era un lucru la care Sarah nu se gândise. Mulțumindu-i lui Steven pentru cât fusese de atent în timp ce acesta îi spunea că va avea mașina cu rezervorul plin și că va putea să ia cheile de la Bill, Sarah a încercat să reprime sentimentul de teamă care o cuprinsese.

Ar fi însemnat o prea mare coincidență să-ți imaginezi că Joss aranjase lucrurile în mod deliberat pentru acest week-end, astfel încât să iasă cum ieșiseră... dar se pare că soarta îi acordase un avantaj inechitabil asupra ei.

Ei bine, va trebui să-i arate că nu se intimida așa de ușor cum fără îndoială credea el. O întâmplare nefericită a făcut ca el să intre atunci peste ea și David. Ea s-ar fi simțit la fel de prost din cauza scenei pe care el o surprinsese, chiar și fără complicațiile suplimentare determinate de faptul că ei făcuseră dragoste înainte. Una peste alta, nu era deloc surprinzător faptul că el dorea atât de mult s-o îndepărteze de la firmă, se gândi Sarah cu amărăciune. Chiar și fără conflictul personal dintre ei în chestiuni profesionale, nu făcuse nimic până atunci de natură să-i inspire încrederea.

*
* *

Tocmai trecuse de șase când a plecat de la birou. Bill a râs când ea a coborât trăgând după sine o cutie cu cărți.

– Domnul Holland mi-a zis să vă aștept, domnișoară, a asigurat-o el. Mașina este afară și vă așteaptă, are rezervorul plin. Domnul Holland a spus să vă zic că domnul Howard vă așteaptă în seara asta, adăugă el, în timp ce-i lua cutia și se întorcea să închidă ușa.

În seara asta! Sarah reflectă în tăcere în timp ce se grăbea să se ducă înapoi în birou după restul cărților.

Încă două drumuri și manuscrisele de pe noua listă și diagramele vânzărilor erau puse în siguranță în portbagajul mașinii, pe care l-a încuiat cu grijă.

Mașina era un Metro vechi de un an, rapid și de culoare roșu deschis, având totuși mulți kilometri parcurși. Bill a ajutat-o să se instaleze confortabil, și după una-două smucituri pentru a se obișnui cu ambreiajul, Sarah a ieșit lin pe drumul principal. Amânase în mod deliberat plecarea, știind că vinerea între orele patru și șase traficul va fi foarte aglomerat. Și acum era aglomerat, dar nu atât ca să nu poți să te descurci.

Din fericire conducea calm și sigură pe ea, refuzând să se tulbure sau să se lase provocată, fiind precaută când simțea că este nevoie, așa cum i s-a întâmplat și acum când nu s-a dat la o parte la claxonul unei mașini sport care probabil că vroia ca ea să se dea la o parte, pentru a trece pe roșu, s-a gândit Sarah puțin iritată, întrebându-se de ce odată așezați la volanul unei mașini, unii oameni își schimbă personalitatea.

I-a trebuit mai puțin de o jumătate de oră pentru a ajunge la apartamentul ei. Din fericire, acesta se afla într-un loc izolat cu grădină și parcare proprie, așa că nu avu probleme cu mașina.

Odată ajunsă în apartamentul ei, s-a pregătit pe îndelete. Habar n-avea la ce oră o aștepta Joss, dar nu avea de gând să se lase intimidată de acțiunile lui dominatoare.

A făcut un duș, s-a spălat pe cap și apoi, în timp ce aștepta să i se usuce părul, și-a făcut o salată. Cu toată sinceritatea, recunoscu în sinea ei că nu-i este foame și că se folosea de diferite tactici de amânare. Nu vroia să fie nevoită să dea ochii cu Joss și cu

siguranță nu vroia să fie singură cu el. Slavă Domnului că nu mai locuia în vilă. Fața i s-a aprins în timp ce, fără să vrea, i-a apărut în minte imaginea lor împreună, cu corpurile înlănțuite, al ei atât de incitant cât și supus în fața dominației lui masculine puternice.

Tremurând ușor, încercă să-și alunge imaginea din minte, împingând la o parte salata abia atinsă și îndreptându-și gândurile spre lucruri mai practice. Va trebui să-și facă bagajele. Ce va lua cu ea? Bunul simț îi sugera genul de haine obișnuite pe care le lua în mod normal când se ducea la Jane, dar de data aceasta va sta cu Joss ca subordonată – va avea de lucru. Mușcându-și buza de jos s-a dus la șifonier și a scos repede două fuste în culori pastelate și bluzele asortate, îmbrăcăminte pe care de obicei o purta la birou, dar era totuși mai puțin riguroasă decât hainele de serviciu.

Le-a pus în valiză și după aceea a adăugat o pereche de jeans și tricouri de bumbac, lenjerie curată și o cămașă de noapte. Nu mai avea nevoie de altceva.

Când părul i s-a uscat și-a pus lenjerie curată, apoi o fustă imprimată de bumbac și o bluză uni asortată, destul de comodă ca să poată conduce în ea, dar nu prea lejeră încât Joss să nu recunoască ținuta ei de lucru în acest week-end.

Având în vedere că întotdeauna purta părul despletit la sfârșitul săptămânii, în loc de cocul obișnuit, a făcut un compromis împletindu-și o coadă lungă și îngrijită pe care a prins-o cu o agrafă la capăt.

Cu fața și ceafa eliberate nu-i era așa de cald, se gândi ea, studiindu-și imaginea în oglindă în timp ce-și dădea cu fard pe pleoape și cu ruj.

Pe la opt și jumătate nu mai putu să-și amâne plecarea și pe de altă parte, avea destulă rațiune ca să-și dea seama că dacă nu pleca imediat, când va ajunge la destinație va fi trecut de miezul nopții. S-a strâmbat la gândul că va fi nevoită să-și scoale gazda din pat. Lui Joss nu-i va face plăcere. Fără îndoială că se așteptase ca ea să plece în grabă, îndată după terminarea serviciului, reflecă ea cu ironie, îngrozită totuși la gândul de a face ceva să-i displacă lui Joss. Bănuia că incapacitatea ei de a rezolva cu succes problemele cu David îl făcuse pe Joss să privească cu dispreț abilitatea ei profesională în general. Dacă vroia să-și păstreze serviciul – și vroia într-adevăr – va trebui să-i schimbe această impresie. Avea să înceapă arătându-i lui Joss că nu se teme de el.

Abia când s-a urcat în mașină și-a dat seama că avea să-și realizeze visul de adolescentă de a locui la Houghton House, chiar și pentru puțină vreme. Zâmbind destul de îndârjită, porni mașina. I se întâmplaseră atât de multe lucruri de când văzuse casa pentru ultima oară, încât iubirea ei pasionată de adolescentă pentru aceasta fusese dată uitării.

CAPITOLUL VI

Când a ajuns, Joss nu era în pat şi nici singur. Un Mercedes sport roşu era parcat lângă automobilul său Porsche şi când Sarah a oprit motorul, se întrebă de ce Joss insistase ca ea să vină în această seară, dacă avea deja musafiri.

A ieşit din maşină şi s-a dus la uşa principală pentru a suna. De afară nu se putea vedea ce se lucrase la casă. Motivaţia lui Steven că Joss nu putea să vină la Londra fusese că are probleme cu antreprenorii.

Uşa de la intrare s-a deschis şi Sarah a păşit înăuntru, unde se afla gazda sa. El era îmbrăcat în nişte pantaloni negri şi o cămaşă. Cămaşa era deschisă la gât şi părul îi era puţin ciufulit. Fără motiv, i s-a uscat gura şi a trebuit să se forţeze să-şi smulgă privirea de la el.

– Nu te-ai grăbit.

Deci nu avea să fie un răgaz de curtoazie. Bătălia era deja angajată.

– Nu conduc prea repede, răspunse ea cu sânge rece. Şi n-am putut să plec înainte de ora nouă.

– Nu este nevoie de explicaţii. Nici nu m-am aşteptat să te repezi aici fremătând de dorinţă şi speranţă.

Modul cum își alegea cuvintele a tulburat-o, întrucât era convinsă că acestea erau menite să evoce, ceea ce și făceau, amintirea unui moment când ea fremătase literalmente de dorință și speranță și de aceea era mulțumită că nu era lumină în vestibul, putând să-și ascundă astfel expresia feței.

Tocmai se acomoda cu întunericul, când o voce ușoară, feminină, a rostit cu nerăbdare:

– Joss, ce naiba faci, dragă?

Acum, chiar mai mult ca înainte, se bucura de întunericul protector. Nu mai era nevoie să se întrebe de Mercedesul parcat afară. Era aceasta cumva o nouă mișcare deliberată a lui Joss – ca să sublinieze cât de puțin dorea să promoveze o mai mare intimitate între ei? Pedeapsă pentru că-i lezase, chiar și ușor, mândria? Posomorâtă, i-a trecut prin minte gândul că era prea puțin probabil ca Joss să fie afectat de sentimentele ei într-un fel sau altul. De ce dorea să-i arate că erau și alte femei în viața lui? Faptul că acestea existau îi devenise perfect de clar.

Posesoarea vocii a venit nerăbdătoare, ciocănind cu tocurile ei înalte în vestibul. În lumina palidă, Sarah a întrezărit strălucirea palidă a părului blond, îngrijit coafat. A venit spre ei și ignorând-o pe Sarah, l-a luat pe Joss de braț.

– Dragă, a murmurat ea torcând ușor, mă faci să te aștept. Buzele roșii i s-au țuguiat seducător și cu un mic șoc, Sarah și-a dat seama că în ciuda machiajului iscusit, femeia era cu mult mai în vârstă decât crezuse la început, în jur de treizeci și cinci de ani. Totuși,

numai ridurile ușoare trădau acest fapt. Avea corpul la fel de zvelt ca al unei fete și un compleu roz de bumbac, cu fermoarul deschis până la sâni, pe care Sarah s-ar fi gândit de două ori până să-l pună.

O fire deschisă, obosită să-și impună punctul de vedere și foarte, foarte hotărâtă sub această alură de fetiță, a bănuit Sarah, așteptând politicoasă în umbră ca Joss s-o prezinte.

– A... dar așteptarea te face și mai dornică, Helene, rosti el tărăgănat, atingându-i nasul frumos modelat cu un deget.

Blonda și-a țuguiat din nou buzele și a scos un sunet de plăcere. Sarah bănuia că cealaltă femeie încerca s-o facă să se simtă prost, dar nu aceasta era senzația pe care o încerca, era... nu, nu era nimic, își spuse cu severitate și cu siguranță nicidecum gelozie. Ce drept avea să simtă acest gen de emoție? Nici unul, absolut nici unul.

– Cine este micuța ta prietenă, dragule? a întrebat în cele din urmă blonda, Joss nefăcând nici o încercare să le prezinte.

– Una din noile mele colaboratoare, spuse Joss laconic.

– Aaa... Blonda și-a schimbat tonul vocii. Înțeleg... una din secretare, presupun... Vocea i s-a pierdut, dezinteresată.

Sarah a simțit cum i se crispează pielea de aversiune.

– De fapt, nu. Putea spune după amuzamentul din vocea lui Joss că el se bucura de stinghereala ei și,

mai mult, că era perfect conștient de resentimentele ei. Sarah este redactor la Leichner & Holland, secția literară pentru femei.

– Aaa. Vocea lui Helene era și mai rece.

– Sarah, vino să te prezint unei vechi prietene, Helene Standish. Probabil că o cunoști mai bine pe Helene după numele de scenă. Este Rosemary Parish.

Sarah recunoscu imediat cel de-al doilea nume. O văzuse pe actriță în mai multe piese la televiziune și nu-i plăcuseră rolurile ei încărcate de sexualitate fățișă.

Dar în ciuda acestui lucru, își ascunse aversiunea și-i întinse mâna murmurând formal:

– Da, desigur... Te-am văzut la televizor.

– Și cu puțin noroc, vei citi primul ei roman în curând, spuse calm Joss, ignorând faptul că partenera lui se bosumflase ușor.

– Dragule... Ne învoisem să nu spunem nimic despre cartea mea până ce nu va fi terminată.

– Da, dar având în vedere că va fi inclusă în planul lui Sarah...

Supoziția întâmplătoare că un manuscris pe care ea nici măcar nu-l văzuse se afla deja în planul editurii a înfuriat o pe Sarah, dar și-a ascuns mânia și a spus în schimb:

– Pare extrem de interesant, domnișoară Standish. Abia aștept să-l citesc.

– Doamnă... de fapt, spuse Helene glacial. Mi-am păstrat numele de căsătorie, deși acum sunt divor-

ţată... dar sunt sigură că nu va fi nevoie să-mi citeşti cartea, Sarah. O va citi Joss. Ca să fiu sinceră, prefer opinia unui bărbat.

Sarah era sigură că așa era, dar tot n-a rezistat să nu spună suav:

– La literatura scrisă de femei? Sprâncenele i s-au ridicat ușor. Recunosc că sunt câțiva redactori bărbați excelenți în acest gen, dar sunt foarte puțini.

Helene s-a uitat la ea ca și când i-ar fi venit greu să-și creadă urechilor, râzând puțin forțat când exclamă:

– Dumnezeule, Joss, cred că ar trebui să arăți colaboratorilor tăi cine este șeful. Apropo... ce caută ea aici?

Sarah, care s-a văzut redusă la „ea", aștepta explicația lui Joss cu o plăcere caustică.

N-a fost dezamăgită.

– Sarah mi-a adus planul de apariții să-l văd și eu, îi spuse el scurt lui Helene.

O pereche de ochi albaștri au scăpărat primejdios spre Sarah.

– Înțeleg, deci despre asta era vorba când ai spus că vei fi ocupat în week-end-ul acesta, dragule... Acest „nu pot" al tău trebuie să fie teribil de important pentru tine.

Insulta din spatele cuvintelor era teribil de evidentă, dar Sarah a evitat să-i răspundă.

– Sunt ocupat, fu de acord Joss.

– Bine, ţine minte că te aştept să vii la mine mai târziu, luna asta. Voi termina până atunci prima formă

și vreau s-o citești cu mine. Ce păcat că trebuie să zbor la Cannes în seara asta și că nu poți să mergi cu mine.

Se uita la *ea*, ca și când ar fi fost răspunzătoare pentru acest fapt, a reflectat Sarah, întrebându-se ce-ar spune Helene dacă și-ar da seama cât de mult i-ar plăcea ei să-l vadă pe Joss plecat cu ea. Probabil că n-ar crede-o, s-a gândit Sarah ironic. Ce femeie demnă de acest nume ar pierde ocazia să-l aibă pe Joss numai pentru ea?

Abia i-a venit acest gând, că Sarah l-a și îndepărtat. Nu avea nici un drept asupra lui Joss, și-a reamintit ea. Nici unul. Și totuși, era imposibil să nu fie geloasă când Joss a luat-o pe după umeri pe Helene și a dus-o înapoi prin vestibul, strigându-i peste umăr lui Sarah să vină după ei.

Nu se putea să-l iubească, era imposibil... Și totuși îi iubea. Nu simpla dorință sau afinitate o determinaseră să meargă cu el în noaptea balului... undeva adânc în sinea ei îl recunoscuse instinctiv pe bărbatul pe care-l va iubi. Nu putea avea o explicație rațională a acestui fapt, dar oricum era adevărat. Mersese cu el pentru că ar fi fost imposibil să nu meargă și cu toate acestea, ar fi fost mult mai bine dacă nu s-ar fi dus.

L-a urmat pe Joss într-o cameră de zi mare, slab luminată și brusc fu foarte furioasă pe el, simțind instinctiv că el afișa deliberat față de ea relația sexuală ce exista între el și Helene. Aproape instantaneu, mânia ei violentă se transformă în suferință

bolnăvicioasă. Putea fi el oare același bărbat care o ținuse în brațe, care făcuse dragoste cu ea într-un mod care... dar nu, nu avea să se gândească la asta. Nu trebuia să se gândească la așa ceva.

În schimb, a început să se uite prin jur și a văzut că încăperea spațioasă era plină cu diverse piese de mobilă vechi, nici una din ele neavând un stil deosebit sau datând dintr-o anumită epocă. Și-a revenit din reverie tocmai când Helene îi spunea lui Joss:

– Dragule, locul acesta este un adevărat talmeș-balmeș. Nu înțeleg de ce insiști să stai aici. Ar fi mai bine să stai în altă parte până se termină lucrările.

– Parcă spuneai că trebuie să pleci să iei avionul?

– Din păcate, da... Din nou s-a bosumflat. Vino și condu-mă, dragule, și apoi îți vei putea vedea de treabă în liniște.

L-a luat din nou de braț pe Joss, fără să încerce să vorbească cu ea, observă Sarah, dar asta n-o deranja cu adevărat. Le-a auzit pașii pe gresia din vestibul, apoi ușa principală s-a deschis și s-a făcut liniște. O liniște care s-a întins pe o durată considerabilă de timp. Prin minte i s-au strecurat pe furiș imagini nedorite și chinuitoare. Era simplu să și-o imagineze pe Helene în brațele lui Joss.

În cele din urmă, a auzit motorul unei mașini și în câteva secunde, Joss fu înapoi. Sarah a clipit când el a aprins lumina principală. În strălucirea ei, putu să vadă cât de neîngrijită era camera elegantă. Știa că

Joss venea spre ea, dar rămase cu atenția fixată asupra șemineului, refuzând să se uite în jur.

– Ai adus cu tine tot ce-am cerut?

Sarah știa că ar fi trebuit să se simtă ușurată de tonul lui oficial, dar ciudat, n-a fost. Din politețe, s-a uitat la el în timp ce confirma, dar trebuia să n-o fi făcut, căci a observat urmele rujului lui Helene rămase pe obrazul și pe gura lui. Deci ce crezuse ea, că fac ei afară... își analizează reciproc activitatea?

– Totul este în mașină, adăugă ea plictisită. Dacă-mi spui unde să le pun, mă duc să aduc cutiile din mașină.

– Asta poate rămâne pe mâine dimineață. S-a uitat la ceas din nou și s-a încruntat. E trecut de miezul nopții. Te așteptam mai devreme.

– Ei bine, noroc că ai fost dezamăgit atunci, nu? răspunse Sarah cu o ironie rece care a surprins-o și pe ea.

– Ce vrei să spui?

Nu se așteptase la o reacție atât de calmă și a trebuit să se lupte împotriva roșeții care o trăda și-i colora pielea, în timp ce se străduia să-i răspundă:

– Vreau să spun că, dacă aș fi sosit mai devreme, ai fi avut mai puțin timp pentru Helene.

El a surâs plin de sine și a întrebat-o:

– Ești geloasă, Sarah?

Pe moment, avu dorința nesăbuită de a-i replica tăios și a-i șterge zâmbetul batjocoritor de pe chip, dar din fericire a reușit să se controleze. Cum reușea

să treacă de la o idee la alta astfel, răsucindu-i remarcile încât conversația lor să se schimbe de la modul neutru la unul personal? se întreba ea disperată, aproape uitând că fusese prima care lansase provocarea. Potolindu-și mânia, zise cu răceală:

– Desigur că nu... cum aș putea fi?

Un moment a crezut că a văzut ceva vecin cu mânia înnegurându-i ochii, dar a dispărut înainte de a putea fi sigură – vocea lui fiind la fel de distantă, dar mai seacă decât a ei, când spuse rece:

– Da, cum, într-adevăr.

– Ca să simți gelozia, trebuie mai întâi să iubești, a protestat Sarah încăpățânată, hostărâtă să aibă ultimul cuvânt.

– De unde ai învățat acest adevăr de bază? Aproape că-i rânjea acum. Din scrierile altcuiva... cu siguranță, nu din experiență proprie, ăăă... micuța mea virgină.

Persiflarea a durut-o, trecând prin apărarea ei ca o sabie prin carne fragedă, ajungând acolo unde era cea mai vulnerabilă. În timp ce se lupta să nu-și trădeze durerea, văzu expresia sardonică din ochii lui Joss.

El câștiga această confruntare, trebuia să-i acorde acest triumf, acceptă ea cu durere în sinea ei.

– Sunt obosită, Joss, spuse ea nesinchisindu-se să-și ascundă oboseala care o cuprinsese brusc. Fii bun și spune-mi unde voi dormi.

El a râs din nou, fără bunăvoință și a deschis ușa din spatele său.

S-a dus automat după el, oprindu-se la jumătatea scărilor ca și când ar fi rămas fără suflu când el i-a aruncat laconic peste umăr:

– Ce-ai fi zis dacă ți-aș fi spus că ai să dormi în patul meu, Sarah?

Simțea cum timpul ticăie nesăbuit în timp ce lupta cu amintirea insidioasă a mâinilor lui pe corpul ei, a gurii lui pe pielea ei. Fiori lenți ce-i reaminteau plăcerea au năpădit-o să-i distrugă autocontrolul.

– Ar fi fost în regulă, reuși ea să spună în cele din urmă. Atâta timp cât tu ai fi dormit în altă parte.

El a așteptat până ce amândoi au ajuns în capul scărilor înainte de a face vreun comentariu, întorcându-se spre ea astfel încât figura lui să fie în umbră în timp ce ea rămăsese în lumină. Era aproape ciudat să-i asculți vocea fără să fii în stare să-i vezi fața cum trebuie.

– Ești o mincinoasă, Sarah, i-a zis el cu calm și te-aș putea duce imediat la mine în pat să-ți dovedesc asta.

Numai sentimentul subit de pericol i-a dat puterea să spună cu răceală:

– Și tu, Joss, ești un bărbat foarte arogant. Nu vreau să neg că mi-a plăcut cum faci dragoste – da, mi-a plăcut – dar ți-am spus deja de ce m-am culcat cu tine și afirmația rămâne valabilă.

Sarah și-a ținut respirația așteptând ca el să răspundă, dar tot ce a făcut a fost s-o ia înaintea ei pe coridorul întunecos și să se oprească în fața unei uși.

– Îmi pare rău că se vede așa de slab, s-a scuzat el laconic în timp ce deschise ușa. Electricienii mei au de schimbat firele la jumătate din instalație. Bucătăria și cea mai mare parte a parterului sunt terminate, dar n-au ajuns până aici încă. Nu s-a umblat la nici unul din dormitoare. Am adus pe cineva din sat să facă curățenie în acesta pentru tine.

Sarah a trecut pe lângă el și s-a strâmbat ușor la tapetul demodat, colorat strălucitor, dar așa cum spusese el, camera era curată, patul părea confortabil, deși puțin cam de modă veche și la urma-urmei, va dormi aici numai câteva nopți.

– Încă nu sunt băi pentru fiecare dormitor, continuă el, revenind la ușă. Singura ce se poate folosi este acolo. Arătă spre o ușă de-a curmezișul coridorului. Și în cazul în care te interesează, ușa se poate încuia. Valiza este în mașină?

– Da.

– Mă duc să ți-o aduc. Din fericire, biroul meu este gata. Așa că-ți propun să ne apucăm de treabă mâine dimineață devreme, să zicem pe la zece?

Sarah încuviință din cap, studiind noua ambianță, în timp ce el cobora să-i aducă valiza.

Camera avea o mărime plăcută și potențial pentru a deveni extrem de atrăgătoare. O remobila în minte, ca în vis, când Joss s-a întors.

A pus valiza pe pat și apoi s-a îndreptat spre ușă, oprindu-se puțin pentru a rosti cu voce tărăgănată:

– Vise plăcute, Sarah, apoi a ieșit și a închis ușa după el.

Deoarece îl auzise coborând, Sarah a considerat că era destul de sigur să folosească baia. Nu dorea să fie surprinsă de Joss pe picior greșit, traversând coridorul numai în cămașă de noapte.

Baia era la fel de demodată ca și dormitorul, dar din fericire era apă caldă din belșug. A făcut un duș cât de repede a putut, spălându-și fardul și dinții, înainte de a-și aduna hainele împrăștiate. Era neplăcut că nu avea un capot. Nu avea nici unul în casă, în apartamentul ei, dar nu i-a trecut prin minte că nu se va bucura de intimitatea unei băi proprii. Nemaidând atenție acestui gând, a deșcuiat ușa. Cămașa ei de noapte era confecționată dintr-un bumbac moale și era cu siguranță destul de modestă ca să nu-și facă probleme că Joss ar putea-o zări în ea. În definitiv, văzuse deja ce se afla sub ea și nu numai că văzuse, își reaminti ea, luată prin surprindere de valul de fierbințeală care i-a invadat corpul.

Deși era obosită fizic, i-a trebuit mult timp până să adoarmă. Gelozia chinuitoare provocată de vederea lui Helene cu Joss era un lucru cu care trebuia să se acomodeze și să-l accepte. Încruntându-se ușor, Sarah recunoscu în sinea ei că ar fi fost mai sigur din punctul ei de vedere dacă ar fi putut să-și găsească un alt serviciu, dar își propusese că nu-l va lăsa pe Joss s-o intimideze și s-o facă să părăsească editura și, în plus, nici nu-și putea permite să facă asta.

Fiecare secundă pe care o petrecea în compania lui, îi sporea trauma și suferința cu care va trebui să

se înfrunte, când, în cele din urmă, el va veni lângă ea. Cum să suporte să lucreze cu el, când știa că sunt și alte femei în viața lui, când ardea de dorința de a-l atinge așa cum se întâmplase și în seara aceea? Va trebui să găsească o cale, își spuse Sarah cu hotărâre și cine știe, poate că acționând așa, s-ar putea de asemenea să găsească o cale pentru a distruge și dragostea ei pentru el. Nu mai era întruchiparea tuturor dorințelor sale, cum păruse să fie în acea noapte. Era un bărbat care putea fi crud, cum fusese în seara asta. Trebuia să fie bucuroasă că avusese ocazia să descopere această trăsătură a omului care era el în realitate, dar în schimb, tot ce simțea era durere.

*

* *

S-a trezit devreme, atât de devreme, încât o pâclă ușoară de primăvară încă învăluia câmpiile în depărtare. Ora șapte... mult prea devreme să se apuce de muncă și nu simțea deloc nevoia să mai doarmă. Imediat s-a dat jos din pat și s-a dus la baie. După zece minute își pusese pantalonii de jeans și un tricou și cobora scările cu părul strâns într-o coadă împletită, și nefardată.

După mai multe încercări nereușite, a găsit bucătăria, intrând în biroul lui în căutarea lui Joss. Acesta era de fapt o mică bibliotecă, cu câteva rafturi frumoase de mahon pe unul din pereți. Întreaga încăpere constituia o ambianță masculină plăcută, de

la covoruul persan bogat colorat de pe podea, până la biroul dublu cu scaune de piele.

Ar fi fost plăcut să lucreze într-o atmosferă ca aceea, mai ales într-o după-amiază rece de iarnă, se gândi Sarah, remarcând şemineul mare de marmură. Dacă închidea ochii, aproape că putea să simtă mirosul buturugilor de măr.

Oftând uşor, trecu la cercetarea bucătăriei, apreciindu-i mărimea. Evident nu economisise nici un ban la reamenajarea ei şi Sarah bănuia că acolo fuseseră iniţial mai multe cămăruţe. Îi plăceau dulapurile din lemn de stejar, mesele din lemn acoperite cu faianţă şi podeaua cu gresie.

Îi era poftă să bea o cafea. A deschis mai multe dulapuri la întâmplare şi a descoperit încorporate în ele o maşină de spălat vase şi un frigider cu congelator. În cele din urmă, a reuşit să dea de un aparat de fiert cafea filtru şi de ceva cafea, deşi din câte putea să vadă, Joss nu-şi umpluse încă dulapurile.

Evident, nu se aşteptase să se mute în casă, s-a gândit Sarah, amintindu-şi ce-i spusese Steven. În timp ce aştepta să fiarbă cafeaua, s-a uitat după nişte pâine pe care s-o prăjească, dar n-a găsit.

Până să toarne cafeaua s-o bea, trecuse de ora opt şi-i era în continuare foame. Deschise uşa frigiderului şi-i cercetă conţinutul, încruntându-se când îşi dădu seama cât de puţine alimente erau înăuntru. Cum îşi închipuia Joss că se vor descurca în următoarele zile?

Și-a amintit că magazinul din sat deschidea sâmbăta devreme, și pe loc s-a hotărât că ar fi bine să folosească timpul cu folos, decât să stea pur și simplu și să-l aștepte pe Joss să coboare.

Femeia din spatele tejghelei a recunoscut-o și a privit-o cu oarecare surpriză.

– Știam că sora dumneavoastră este plecată, spuse ea, când Sarah făcu comanda.

– Este într-adevăr plecată. Era clar că femeia era curioasă, dar Sarah nu-i dădu alte explicații, zâmbindu-i în semn de mulțumire în timp ce-și strângea alimentele.

Magazinul nu vindea pâine, dar atunci când Sarah a plecat de acolo, brutăria mică, ținută de o familie, deschisese și ea.

Mirosul delicios care răzbătea pe ușa deschisă era mult prea îmbietor ca să poată rezista. Sarah a intrat și a ieșit după câteva minute, ducând cu grijă o pungă cu cornuri proaspete și o alta cu pâine integrală, caldă.

Nu știa ce planuri avea Joss pentru prânz, sau dacă se gândise cumva la asta, dar cel puțin nu va muri de foame, a apreciat ea veselă în timp ce-și pornea mașina.

Oarecum surprinsă, când s-a întors a constatat că Joss nu apăruse încă.

Trecuse de ora nouă și tot nu mâncase micul dejun și după cum spusese Joss, începeau să lucreze la zece. Ridicând din umeri și spunându-și că nu făcea parte din îndatoririle ei să facă pe menajera neplătită a lui Joss, Sarah s-a pregătit să-și fiarbă cafea proaspătă,

dar după un timp a mustrat-o conștiința. Nu murea dacă se ducea la etaj să-l întrebe dacă vroia ceva de băut. Aprinsese cuptorul ca să încălzească cornurile și mirosul care umplea bucătăria o făcea să moară de foame.

Oftând ușor s-a dus repede la etaj, oprindu-se brusc când și-a dat seama că nu știa măcar care este camera lui Joss. În timp ce ezita, a auzit deschizându-se ușa de la baie și s-a întors, ochii mărindu-i-se când l-a văzut pe Joss, lat în umeri, cu picăturile mici de apă pe pielea netedă. Neputincioasă, privirea i s-a plimbat pe corpul lui gol, cu excepția unui prosop înfășurat în jurul șoldurilor. A fost cuprinsă de o dorință puternică care anula orice altceva, motivul pentru care venise la etaj în primul rând.

– Nu trebuie să te uiți așa la un om fără apărare, Sarah.

Cuvintele zeflemitoare i-au parvenit pe lângă șocul pe care i-l provocase vederea lui și amintirea... Mâna pe care o ridicase automat pentru a-i atinge pielea i-a căzut în jos, fața albindu-i-se de șoc. Nu putea să pronunțe nici un cuvânt, gâtul parcă i se blocase de tot și fusese copleșită de o slăbiciune înspăimântătoare în intensitatea ei.

– Micul dejun... reuși ea să murmure în cele din urmă. Nu... nu știam dacă te-ai trezit... și dacă vrei micul dejun...

– Micul dejun... a râs el ușor. Și ce aveai de gând să-mi oferi, scumpă Sarah? Nectarul fascinant al gurii tale? Dulceața de miere a pielii tale?

La cuvintele lui, un val puternic de dorință i s-a răspândit în tot corpul. Făcea dragoste cu ea cu aceeași siguranță și la fel de eficient ca și când ar fi atins-o, s-a gândit disperată Sarah, nereușind să facă nimic pentru a ascunde răspunsul pe care corpul ei îl dădea.

– Mă vrei, Sarah...

Certitudinea arogantă a vocii lui a adus-o la rațiune și realitate, dorința transformându-i-se în mânie amară în timp ce îi vedea batjocura din ochi. Brusc, a vrut să-l facă să sufere la fel de rău cum suferea ea. Mânia ei era atât de intensă încât nu mai ținu cont de nimic. S-a mișcat instinctiv, reacționând la durerea care o sfâșia, dându-și seama de ceea ce făcuse abia în tăcerea profundă care a urmat după sunetul palmei ei pe pielea lui.

Îngrozită, s-a uitat la urma mâinii ei care se întindea, cu ochii încețoșați și uimiți, incapabilă să accepte că de fapt îl lovise. Brusc, tăcerea primejdioasă care-i învăluia a surprins-o și a făcut un pas înapoi, dar Joss s-a mișcat mai repede, prinzându-i încheieturile mâinilor cu cruzime, acum fără nici o urmă de amuzament sau de batjocură în ochi. Erau întunecați și impenetrabili ca cel mai adânc ocean și Sarah s-a cutremurat sub privirea lui rece.

– Nu-ți pune frustrarea pe seama mea, îi spuse el sumbru, șocând-o cu brutalitatea aprecierii lui. Cel puțin, nu așa... Ce s-a întâmplat? a îmboldit-o el ușor, privind-o cu niște ochi nemiloși asemeni unui șoim

care-și păzește prada. Ești prea timidă ca să ceri ceea ce vrei în realitate?

Așa ceva nu se putea întâmpla, reflectă disperată Sarah. De ce, vai, de ce venise aici sus? De ce nu stătuse în bucătărie unde cel puțin era în siguranță? A gemut ușor, o descărcare de durere atât fizică cât și psihică, închizând ochii în timp ce încerca să șteargă imaginea figurii extrem de ironice a lui Joss.

– Să nu mai faci asta, micuță impostoare. I-a murmurat cuvintele aproape de ureche, provocându-i fiori de teamă în tot corpul. Amândoi știm că această paloare ascendentă și acest aer prefăcut de martir sunt false. Nici o femeie nu lovește un bărbat decât dacă vrea ca el s-o lovească, sau s-o sărute... Care din ele a fost, Sarah? Vrei să mă lași pe mine să aleg?

A început să se zbată, smulgându-se cu disperare ca să se elibereze, urându-l pentru ceea ce-i făcea și urându-se și pe ea însăși, pentru că era incapabilă să uite cum fusese când o ținuse în brațe ca iubit.

Nu avea rost să se lupte.

El a tras-o spre el, dându-i drumul un moment pentru a o apuca cu brațul pe după mijloc, ținând-o atât de strâns lângă el încât era prea periculos să se lupte. I-a pus mâna liberă pe ceafă, îndreptându-și gura spre gura ei cu o ferocitate nemiloasă. O ținea atât de strâns încât ea îi putea auzi bătăile inimii, căldura pe care o emana trupul lui gol, forța lui bărbătească în comparație cu vulnerabilitatea ei. Și mai simțea, de asemenea, forța puternică a dorinței

lui. Asta o făcea să se înmoaie sub povara amintirilor chinuitoare, gura deschizându-i-se pentru a-i primi gura, realitatea dispărând.

În mod uimitor, Joss a fost acela care și-a desprins gura de a ei, ridicând capul și răsuflând din greu în timp ce murmura sălbatic:

– O, Doamne...

Vocea lui aspră a fost suficientă să-i amintească adevărul. Strânsoarea lui slăbise destul ca să se desprindă de el, ceea ce a și făcut, corpul tremurându-i în timp ce ea abia reușea să rostească răgușit:

– Am venit aici să lucrez cu tine, Joss... nu pentru altceva. Lacrimile îi încețoșaseră privirea în timp ce a continuat: Poți să crezi sau nu, dar vreau să fie clar că nu doresc...

– Să fac dragoste cu tine? Gura lui s-a strâmbat, ca și cum era dificil să creadă ce zicea ea și dorind neapărat ca ea să știe acest lucru. De ce n-ar fi făcut-o? Ea nu putea să ascundă de sine, și cu atât mai puțin de el, faptul că-i răspunsese chiar acum cu o foame inconfundabilă și se ura pentru asta.

– Nu vreau nici măcar să mă atingi... spuse ea furioasă, dându-se înapoi de lângă el.

Parcă el se uita la ea cu o intensitate ciudată, pălind ușor? Încruntându-se, Sarah s-a uitat în jos, întorcându-se când văzu cum îi stătea tricoul lipit de corp, dezvăluind în mod clar sânii și sfârcurile lor chinuite care parcă vroiau să-l spargă pentru a ieși afară prin materialul ud din cauza contactului cu Joss.

A făcut câțiva pași înapoi și fără nici un motiv pe care ar fi putut să-l analizeze mai târziu când era mai calmă, i-a spus cu amărăciune:

– Poți să crezi ce vrei, dar am venit aici sus să văd dacă vrei micul dejun. Și apoi, înainte de a-și pierde complet calmul, fugi înapoi pe scară, la bucătărie.

Mirosul cald, de aluat al cornurilor care o chinuise înainte, acum îi făcea numai greață. A închis cuptorul și s-a așezat la masă, cu capul în mâini. Nu putea să mai rămână aici dacă Joss o va tortura din nou în felul acesta. În brațele lui fusese foarte ușor să uite tot ce se întâmplase între ei în noaptea balului. Nu putea să nu recunoască, cu toată sinceritatea, că timp de câteva momente de nebunie vrusese cu adevărat s-o ia și s-o ducă la el în pat... să facă dragoste cu ea așa cum făcuse înainte. S-a cutremurat și s-a forțat să se ridice și să facă mișcările necesare pregătirii cafelei... Cum putea să rămână aici și să lucreze cu Joss? Cum să nu poată? Trebuia să se gândească la serviciul și la munca ei.

El a venit în bucătărie câteva minute mai târziu, îmbrăcat la fel de protocolar ca și ea: blugii care se mulau pe picioarele lui lungi, virile, o cămașă groasă de bumbac în carouri cu mâneci scurte, ce-i contura frumos bustul.

Când a intrat pe ușă, s-a oprit, s-a încruntat ușor și a întrebat:

– Ce miroase așa?

– Cornurile și cafeaua, i-a spus Sarah cu indiferență. Nu putea să se uite la el. Mi-era foame

când m-am sculat... n-am putut să găsesc pâinea și apoi mi-am amintit că magazinul din sat deschide devreme sâmbăta. Se pare că nu ai cine știe ce mâncare pe aici... așa că am cumpărat câte ceva.

El tăcea și ei nu-i venea să se întoarcă cu fața spre el. Ceea ce făcuse părea acum un amestec insuportabil din partea ei. Nu știa câtuși de puțin ce planuri sau aranjamente putea să aibă în privința meselor, și-a zis ea în sinea ei. Gândindu-se mai bine, și-a dat seama că ar fi fost mai înțelept să rămână flămândă.

– Sarah...

A simțit atingerea ușoară a degetelor lui pe umăr și s-a încordat.

– Îmi pare rău... îți datorez scuze pentru ceea ce am spus mai devreme.

Pentru ceea ce *spusese*... dar nu pentru ceea ce făcuse, observă Sarah, forțându-se să se întoarcă cu fața spre el. Reuși să ridice ușor din umeri, eliberându-se din strânsoarea lui.

– Nu-i nimic, zise ea cu răceală. Presupun că nu este greșeala ta că te-ai obișnuit cu femei care se invită în patul tău, tot așa cum nu este nici a mea că nu fac acest lucru.

– Hmm... o exprimare cam încâlcită, dar am priceput aluzia. De data asta te las să scapi cu remarca ta răutăcioasă, Sarah... dar nu întinde coarda.

Stomacul îi tremura ca gelatina, dar refuza să-l lase să vadă acest lucru.

– Ce-ai mai cumpărat în afară de cornuri? a întrebat-o el, deschizând nonșalant cuptorul și

scoțându-le afară. Intenționasem să ies să fac niște provizii mai târziu, dar se pare că m-ai scutit de o corvoadă.

– Numai ce era absolut necesar, zise Sarah. Nu eram sigură la ce te gândiseși în legătură cu mesele.

El s-a așezat și a pus tava pe masă. Acum se uita la ea, încruntându-se ușor.

– Ce vrei să spui mai exact?

Sarah ridică din umeri.

– Dacă sora mea n-ar fi fost plecată, aș fi stat la ea și aș fi venit aici numai să lucrăm. Nu știu ce alte obligații sociale mai ai.

– Asta vrând să însemne că tu chiar crezi că te-aș lăsa singură aici în timp ce eu m-aș duce să cinez în altă parte?

– Sunt aici numai ca subordonată, în interes de serviciu... și nu ca invitată, i-a reamintit ea pe un ton rigid.

– Și ca șef al tău, datoria mea este ca să am grijă să fii hrănită cum se cuvine, i-a replicat el prietenos, adăugând cu o mică strâmbătură: Avem atât de mult de lucru, încât speram că nu vei avea nimic împotrivă dacă facem cu rândul la pregătirea meselor. Știu că ar fi un adevărat haos... cu lucrătorii aici și cu toate celelalte. Nu intenționasem să mă mut în casă în această fază și de aceea nici n-am făcut nici o încercare să angajez pe cineva. Totuși, dacă preferi, pot să aranjez să mâncăm la bodega din sat dacă compania mea este o povară pentru tine.

Ce naiba putea să spună? Dacă insista acum să mănânce singură, ar fi copilăroasă și capricioasă.

– Am luat mâncare suficientă să ne ajungă în week-end, i-a zis ea în cele din urmă.

– Atunci luni, primul lucru va fi să mergem să mai cumpărăm ceva. Cornurile sunt delicioase, a adăugat el, mușcând din al doilea. Tu nu iei unul?

– Nu mi-e foame.

Dar până la urmă tot a luat unul și i-a făcut lui Joss ouă cu costiță. Mașina de spălat îi scutea de spălatul vaselor, dar Sarah n-a putut să nu zâmbească când el i-a spus:

– Ei bine, presupun că eu trebuie să pregătesc prânzul... ce te-ai gândit să mâncăm azi?

– Salată de pui, i-a spus ea grav, văzând cum i se luminează ochii de ușurare.

– Cred că s-ar putea să reușesc, sau aș putea, dacă nu ai nimic împotrivă, să pregătesc astă-seară felul meu de bază. Friptură cu piper... Mă pricep bine s-o pregătesc și știu că este ceva carne în congelator.

– În regulă, este rândul tău, deci...

Era minunat să facă amândoi haz în felul acesta, dar era, de asemenea și foarte periculos, își spuse ea în sinea ei în timp ce mergea după el spre birou.

Cutiile cu cărți din mașină se aflau lângă birou și în vreme ce se așeza în fața acestuia, aproape putu să simtă cum el se distanțează de ea.

Nervoasă acum, știind că el îi va aprecia curând capacitatea profesională, Sarah a scotocit prin cutii după hârtiile cu datele financiare ale aparițiilor de anul trecut.

Au lucrat până la prânz, Joss extrem de conștiincios în timp ce asculta explicațiile ei despre motivele care o determinaseră să facă selecția pentru anul precedent, uneori luându-și note, alteori nu.

Când a terminat, el a întrebat-o:

– Și ce crezi acum despre cărțile pe care le-ai ales anul trecut față de cifrele înregistrate la vânzări?

Sarah și-a dat seama că îi cere să-și susțină alegerile făcute cu cifre. A inspirat adânc.

– Există una sau două surprize, recunoscu ea, ezitând. Saga, care mie personal nu mi-a plăcut, dar de care nu știam că va avea ecou la cititori, s-a vândut extrem de bine... atât de bine încât am comandat continuare. James a fost dezamăgit că romanul lui David n-a mers prea bine, după cum sperase. Știu că Steven este foarte încântat de profitul realizat până acum de sectorul literatură pentru femei.

Joss a așteptat câteva secunde și apoi i-a zis clar:

– Te-am întrebat care-i opinia *ta,* Sarah. Opinia ta cu privire la judecata ta în privința cărților, sau nu ești capabilă să-mi expui o asemenea opinie?

Se apropia primejdios de dezvăluirea vulnerabilității ei privind încrederea în propria judecată și Sarah nu putea permite acest lucru.

– Până acum sunt relativ mulțumită cu succesele înregistrate de cărțile alese de mine, spuse ea calmă.

– Relativ mulțumită? A ridicat o sprânceană. Este un fel de contradicție, nu? De ce nu ești foarte mulțumită, Sarah? Din experiența mea, cei mai mulți

redactori sunt foarte dornici să se ştie cât de bine au procedat, cât de nepreţuiţi sunt ei pentru patronii lor.

Unde bătea oare? Că nu trebuia să se considere de nepreţuit? Căuta în mod deliberat s-o submineze? Dacă aşa era, reuşea în mod cert.

– Am spus relativ mulţumită, Joss, pentru că exact aşa consider, i-a spus ea fermă. Nu mă ocup de asta de prea mult timp ca să pot avea mai multă încredere. Bineînţeles, mă bucur că ce am ales eu s-a vândut foarte bine, dar asta nu-i suficient ca să-ţi dai seama dacă a fost o bună apreciere din partea mea, sau pur şi simplu noroc.

– Nici eu n-aş fi putut să mă exprim mai bine, a fost Joss de acord sec, deplin amuzat să constate că ea căzuse în cursa pe care i-o întinsese. Şi singura modalitate pe care o vom avea să ştim, va fi ca tu să selecţionezi planul de apariţii pe anul acesta şi posibil şi pentru anul următor. Şi, desigur, dacă a fost numai noroc şi acesta eşuează...

Sarah vru să protesteze că nu proceda cinstit, dar era prea sigură de poziţia ei pentru a face acest lucru. Simţea instinctiv că avea fler în munca ei, dar era modestă şi ezitantă din fire şi nu putea să-şi asume vreun merit fără ca cineva s-o susţină.

– Se pare că Steven are încredere în mine, i-a spus ea bâţoasă.

Joss s-a strâmbat.

– În faţa unei femei drăguţe, Steven este un fraier, i-a spus el dezamăgit. Acesta este unul din motivele pentru care este mai mult decât fericit să se ascundă

în spatele meu și să mă lase pe mine să tai în carne vie, dacă, bineînțeles, se va ajunge acolo. După cum tocmai spuneam, în privința posibilităților tale, este încă prea devreme, nu-i așa? Acum cred că ar trebui să întrerupem pentru masa de prânz.

Copilăroasă, Sarah vroia să-i spună că nu avea chef să mănânce. O tulburase foarte tare, lăsând-o încordată și vlăguită.

Joss se uita la ea și Sarah a fost total demoralizată când i-a spus delicat:

– Nu ți-a trecut niciodată prin cap că ești prea sensibilă pentru munca asta, Sarah? Cum te descurci de exemplu când ai de a face cu un scriitor încăpățânat, când trebuie să ceri modificări, sau răspunsul este deja cunoscut?

Sarah știa că se referă la David Randal.

– Nu este cinstit! izbucni ea, aproape cu lacrimi în ochi. Cei mai mulți scriitori nu sunt câtuși de puțin ca David.

– Așa sper și eu, aprobă el și adăugă: Apropo, i-am citit manuscrisul și nu-mi place. Are o atitudine față de femei care ne-ar putea face foarte rău, ca editură, din punct de vedere feminist. Va trebui să renunțe la el, ori să-l rescrie.

– Îi voi spune.

Ușurarea ei că Joss fusese de acord cu opinia ei despre cartea lui David a fost anulată de gândul că va trebui să se confrunte din nou cu David.

– Nu! Refuzul categoric al lui Joss l-a simțit în tot corpul. *Eu* îi voi spune, zise el sumbru. Într-un

fel, cred că va fi mai eficient dacă-i voi spune eu...

Ochii lui îi spuneau neîndurător de exact ce intenționa și pe Sarah a apucat-o tremuratul văzând batjocura pe care o exprimau. Îi submina din nou autoritatea și știa că trebuie să obiecteze și totuși un glas laș îi șoptea să-i transfere lui Joss grija de a trata cu David.

– Este treaba mea, începu ea pentru ca apoi să tacă în timp ce Joss intervenea energic:

– Și este treaba mea ca munca ta să fie făcută cât de repede și eficient posibil. Va trebui să mă ierți, Sarah, dacă-ți voi spune că nu prea cred că acest lucru va fi posibil după ce am fost martor la ceea ce s-a întâmplat la tine în birou acum câteva zile. David Randal te îngrozește.

Totul era neplăcut de adevărat și Sarah s-a cufundat într-o tăcere mâhnită. În câteva ore, Joss părea că depistase fiecare slăbiciune a ei. Cât va mai trece până ce-i va spune că intenționează să-i recomande lui Steven retrogradarea ei? Nu mult, bănuia ea nenorocită.

– Hai la masă.

Salata proaspătă cu pui putea la fel de bine să fie și rumeguș, reflecta Sarah în timp ce împingea farfuria din fața ei, abia atinsă. Dacă aceasta era o mostră a ceea ce însemna munca cu Joss, atunci poate că era cazul să-și dea demisia. Dar cum putea face așa ceva? Cum putea să-l lase să vadă că o înfricoșa? Cum se va descurca fără salariu?

Erau două întrebări chinuitoare care au revenit iarăși și iarăși, în zilele care au urmat.

Joss avea o capacitate de muncă în fața căreia nu avea altceva de făcut decât să se minuneze și nu putea să nu vadă că era un redactor extrem de capabil și eficient. În cele câteva zile pe care le-a avut la dispoziție, a reușit cumva să citească toate planurile trecute și actuale, probabil noaptea în pat, a apreciat Sarah, pentru că era desigur mult prea ocupat ca să citească în cursul zilei. Dacă nu era întrerupt de antreprenori, suna telefonul... Sarah rămăsese uimită cât de repede putuse Joss să-și mute atenția de la un lucru la altul fără să-și piardă firul ideilor. Cu cât cunoștea mai mult capacitatea lui profesională, cu atât era mai nesigură de a ei. Era adevărat că o lăudase odată... dar una peste alta, când s-au întors la Londra miercuri după-amiază, avea sentimentul clar că zilele ei ca redactor de literatură pentru femei la Leichner & Holland erau numărate.

Ultimul lucru pe care îl spusese Joss înaintea plecării ei a fost că imediat ce el se va reîntoarce avea intenția să-i scrie lui David.

– Dacă ia legătura cu tine înainte, poți să-i spui să vorbească cu mine.

– Și ce fac cu planul pe anul acesta? l-a întrebat ea ezitând.

Răspunsul lui a fost neangajant și, în general, Sarah a fost ușurată că i s-au acordat două zile libere pentru week-end-ul când a lucrat, înainte de a fi nevoie să-l vadă din nou.

CAPITOLUL VII

N-a trecut mult timp până a venit și lovitura. Era în birou de numai o jumătate de oră, luni de dimineață, când a sunat Steven și i-a spus că vrea s-o vadă.

Putea spune, după zâmbetul puțin încurcat pe care i l-a acordat când a inrat în biroul lui, ce avea să urmeze. Ce ușor fusese pentru Joss, se gândi ea posomorâtă. Trebuia să fi știut că nu va mai avea nici o șansă în fața lui Joss. Ce-ar spune Steven dacă ar afla că Joss vroia s-o scoată de la firmă pentru că se culcase cu el? A închis ochii știind că nu va spune așa ceva și știind la fel de bine că era adevărat.

– Sarah? Ce ai?

Simțea îngrijorarea din vocea lui Steven.

– Nimic... a mințit ea senină. Ai vrut să vorbești cu mine?

– Da. S-a jucat cu niște coli de hârtie de pe birou. Eu și Joss am avut o discuție săptămâna trecută.

– Când n-am fost eu la birou... remarcă Sarah cu calm.

Surprinse privirea vag alunecoasă pe care i-a aruncat-o Steven.

– A, da. Este adevărat. Sarah, de ce nu mi-ai spus de problemele pe care le-ai avut cu David?

Ar fi trebuit să știe că Joss va alege în primul rând acest aspect, s-a gândit Sarah.

– M-am gândit că trebuie să mă descurc singură, i-a răspuns ea cu răceală, întrebându-se cât de multe îi spusese Joss lui Steven.

– Dar să permiți să fii agresată sexual în asemenea hal! Draga mea fată, ar fi trebuit să te duci la James sau să fi venit la mine imediat.

– N-am putut, spuse Sarah cu îndrăzneală. David era unul dintre scriitorii favoriți ai lui James.

– Aaa, da... da, desigur. Uitasem asta. A luat o foaie de hârtie bătută la mașină de pe birou. Când Joss a venit la noi, a fost cu condiția că va putea să-și verifice colaboratorii și să facă orice schimbare pe care o va aprecia potrivită.

Acum vine, se gândi Sarah, pregătindu-se să primească lovitura. De ce naiba nu-și dăduse demisia și nu plecase când mândria îi mai era încă intactă? Știuse tot timpul ce se va întâmpla.

Steven studie foaia de hârtie din mână.

– Joss este foarte impresionat de activitatea ta la secția de literatură pentru femei, Sarah... foarte impresionat.

Sarah a digerat încet învelișul dulce al pilulei, așteptând să-i simtă gustul amar, simțind că încă nepronunțatul „dar" va urma cu siguranță.

– Dar... a continuat Steven, evitând să se uite la ea, este îngrijorat că îți lipsește o anumită duritate,

să-i spunem, când se pune problema să ai de-a face cu scriitorii. În privința asta, David este un caz – unul destul de extrem – dar tu ești o făptură sensibilă, Sarah. Trebuie să mărturisesc că habar n-am avut de problemele cu David. Să știi că ar fi trebuit să-mi spui. Oricum... să ne întoarcem la problema noastră. Deocamdată, Joss vrea ca secția de literatură pentru femei să fie sub controlul lui. Și propune să fii asistenta lui personală pentru a-l ajuta... Vei răspunde în continuare de selecția cărților pentru planul de apariții. Joss preia legătura cu autorii și va face selecția finală.

Nu era ce crezuse Sarah. A clipit de uimire... De ce naiba vroia Joss ca ea să fie asistenta lui? Numai dacă... i-a revenit în minte un alt gând. Fără îndoială că ea se gândea să refuze postul... să-și înainteze mai degrabă demisia decât să lucreze cu el, ceea ce atunci l-ar absolvi complet, în ochii lui Steven, de vina de a fi răspunzător de pierderea vânzărilor de către Sarah. Foarte inteligent, s-a gândit ea cu amărăciune. Dar n-o să meragă. În acel moment era atât de supărată încât ar fi lucrat chiar și pentru dracul decât să cedeze în fața manevrelor lui Joss.

– Ei bine, dacă asta crede Joss că este bine, s-a auzit ea rostind cu voce gâtuită. Nu pot spune că nu sunt dezamăgită.

– Desigur, desigur, a liniștit-o Steven, pe deplin ușurat că nu avea să fie confruntat cu un acces de plâns și de proteste, dar este într-adevăr pentru pro-

tecția ta, Sarah, și nu se pune problema unei reduceri de salariu.

– Ești foarte generos, rosti ea mecanic, ridicându-se de pe scaun. Camera i se învârtea periculos în fața ochilor și avea o senzație chinuitoare de gol în stomac. A ezitat la ușă, știind că exact în acel moment i-ar fi fost imposibil să ea ochii cu altcineva, cu atât mai mult cu Joss.

– Mă doare capul... spuse în cele din urmă. Aș putea să mă duc acasă?

– Da... da... sigur că poți, Sarah. Steven se uita preocupat la ea. Te rog să nu te superi din cauza asta. Te asigur că nu este vorba de priceperea ta și nu este singurul lucru pe care-l va schimba Joss. După ce vei câștiga mai multă experiență în relațiile cu autorii, îți vei conduce din nou secția.

La paștele cailor, s-a gândit Sarah cu durere, în timp ce pășea în soarele de primăvară de afară, câteva minute mai târziu. Tot ce dorea să facă în acel moment era să se ascundă de toată lumea. Putea să-și imagineze bârfa care va izbucni după ce se va afla noutatea. Cum va putea să mai dea ochii cu restul personalului? Nu putea. S-a oprit brusc pe trotuar făcând-o pe femeia care venea imediat după ea să se uite urât la ea când a trebuit să se dea într-o parte pentru a evita să nu se ciocnească cu ea. Și tocmai asta vroia Joss... ca mândria să nu-i permită să rămână la firmă într-o poziție inferioară. A, da, fusese foarte deștept. Știa că Steven era mult prea sentimental și bun la inimă pentru a o concedia

imediat și a aranjat lucrurile în așa fel încât să plece de bună voie, dar nu va proceda astfel. Va lucra ca asistenta lui și îl va face să regrete ziua când îi sugerase lui Steven să i se ofere acel post, se gândi ea cu dușmănie, pe când se îndrepta spre metrou.

*
* *

Când intră în apartament, durerea ei fictivă de cap a devenit realitate. Nu vroia să se întindă, dar s-a forțat să-și scoată mai întâi taiorul și bluza, aruncându-se recunoscătoare pe pat numai în combinezon și așteptând ca pastilele pe care le luase să-și facă efectul.

S-a trezit dintr-un vis confuz despre Joss, la sunetul soneriei. Încă amețită din cauza pastilelor, s-a dus clătinându-se până la baie să-și ia un capot și apoi a traversat camera de zi până în vestibul.

A deschis automat ușa, dar i s-a tăiat respirația când l-a văzut pe David afară.

- David!

A văzut prea târziu expresia de pe fața lui. Amețeala i-a fost alungată de panica sfâșietoare care a cuprins-o în timp ce el intra cu forța pe lângă ea în apartament.

– Credeai că ești foarte deșteaptă, nu? a întrebat-o cu o voce groasă, fluturându-i niște foi de hârtie sub nas, și l-ai făcut pe iubitul ăla frumos al tău să-mi trimită asta.

Sarah nu putea decât să se uite fix la el, înghețată de frică și șoc. Ce căuta David aici? Ce vroia să-i spună?

– Presupun că a fost ideea ta, nu? a mârâit el cu dușmănie, avansând atât de aproape de ea, încât a trebuit să se dea înapoi până în camera de zi. Tremura, cu un simțământ tot mai puternic de neîncredere și groază. Habar n-avea despre ce vorbea David, dar putea să bănuiască, nu? Trebuia să fi primit nota de respingere a manuscrisului trimisă de Joss.

Suspiciunile i-au fost confirmate când el a continuat amenințarea:

– Ei, doar nu crezi că o să las lucrurile așa. Nimeni nu-și bate joc de mine... și crede-mă, au încercat unii care erau experți la așa ceva.

Gura i s-a strâmbat și subit, a devenit omul cel mai periculos pe care-l văzuse Sarah vreodată. De ce nu observase niciodată până acum cât de apropiați avea ochii? Cât de cărnoasă și respingătoare era gura lui. A închis ochii, dar știa că făcuse o greșeală mare când i-a simțit degetele înfigându-i-se în umeri.

– Credeai că ești deșteaptă că ți-ai găsit un alt iubit și apoi l-ai pus să scape de mine, nu? De ce nu m-aș înfrupta și eu din ce i-ai dat lui... compensație pentru că mi-ai ruinat cariera? Târfuliță frigidă... Ești prea rece ca să apreciezi adevărata dragoste fie vorbită, fie fizică și să nu crezi că nu știu că din cauza amestecului tău a fost respinsă opera mea.

– Greşeşti.

Sarah a încercat să pară fermă, dar știa că nu reușise. A încercat să se smulgă din strânsoarea lui, dar aceasta a devenit și mai tare. Pielea lui se colora de un val intens de roșeață și Sarah și-a dat seama cu scârbă că teama ei îl excita. Acele scene pe care le descrisese în cărțile sale fuseseră numai fantezia lui bolnăvicioasă, s-a gândit ea, văzând brusc adevărul, și i-ar face plăcere să le pună acum în practică.

Viol era un cuvânt urât. Auzise de femei care fuseseră atacate în casele lor și se întrebase cum de putuse să se întâmple. Cum mai puteau să se simtă din nou în siguranță în orice altă parte, și acum ea, care fusese întotdeauna sensibilă la temerile altora, încerca toată această groază pe pielea ei. Vroia să strige și să se lupte, dar simțea că n-ar face altceva decât să-l incite şi mai mult. Să-l facă să judece rațional, să încerce să-și păstreze calmul, o îndemna o voce interioară, dar era ca și cum și-ar fi propus să urce muntele Everest fără nici un alt echipament decât forța ei slăbită.

Totuşi a încercat, străduindu-se să-i explice că nu era implicată în decizia lui Joss. Că nici nu știa că-i scrisese.

– Minți!

A vorbit cu atâta dușmănie încât Sarah a știut că nu vroia s-o creadă. Vroia să aibă o scuză ca s-o pedepsească, s-o facă să sufere şi presupunea că nici chiar un om ca David nu putea să violeze o femeie, cu sânge rece. Avea nevoie de ceva ca

să-l atâțe, ceva care să-i servească drept scuză ca să se apere. Ea tremura și simțea câtă plăcere îi făcea slăbiciunea ei. Nu avea rost să se lupte. Închise ochii pentru a-și ascunde lacrimile. Poate că ar fi pur și simplu mai bine să-l lase să-și facă mendrele. Totuși, când i-a simțit mirosul urât al transpirației, fiecare mușchi i s-a crispat în semn de protest disperat. Știa că dacă o va atinge mai intim, i se va face rău.

– Târfă ce ești! Să pretinzi că ești inocentă și pură când în tot acest timp... Ți-a plăcut, nu? Ei bine, o să mă bucur și eu făcându-te să plătești pentru că ai încercat să-ți bați joc de mine. Aveam nevoie ca acel manuscris să fie acceptat. Aveam nevoie de bani... dar tu...

Cuprinsă de panică, Sarah și-a dat seama că el se monta să se înfurie și mai tare.

– Ei bine, să vedem dacă ești atât de bună cum crede el.

El o trăgea de cordonul capotului și folosindu-se de slăbirea strânsorii, Sarah s-a eliberat țâșnind spre vestibul.

El a prins-o în ușă, cu o repeziciune neașteptată, și a pironit-o de perete cu greutatea corpului său.

Sarah a țipat tare de durere în timp ce se prăbușea ca o păpușă stricată.

– Încetează! A lovit-o violent peste față. Nu mai face zgomot. Nu trebuie să vină cineva să vadă ce se petrece, nu?

Saliva îi acoperea gura și Sarah s-a uitat înnebunită de repulsie cum o împingea în perete. Era un

coşmar, nu se poate, asemenea lucruri pur şi simplu nu se întâmplă. Şi totuşi, se întâmplă, şi-a dat ea seama îngrozită, câteva secunde mai târziu, în timp ce David o ţinea apăsată cu greutatea lui şi mâinile bâjbâiau în partea de sus a capotului ei. I l-a smuls de pe umeri şi a dat să-i pună mâna pe sâni.

Simţind un nod de scârbă în gât ea a ţipat respingându-l şi apoi a simţit cum materialul subţire al sutienului se rupe. A apucat-o de sâni strângând cu putere şi făcând-o s-o doară şi încercând în acelaşi timp cu şoldurile, parcă să-şi facă loc în ea.

Îmi vine să vărs, s-a gândit ameţită Sarah.

– Sarah...

Uşa de la apartament, pe care David n-o închisese, s-a deschis şi Joss a intrat în vestibul.

A înţeles ce se întâmplă în mai puţin timp decât i-a trebuit lui Sarah să-şi tragă sufletul şi să-i strige numele.

Cu o rapiditate pentru care îi era recunoscătoare lui Joss, David, cu toată greutatea lui scârboasă, a fost îndepărtat de pe ea. A închis ochii îngrozită că poate doar îşi imaginase că venise Joss, că în disperarea ei avea pur şi simplu halucinaţii şi apoi i-a deschis din nou când a auzit sunetul inconfundabil al scrâşnitului de os pe os, exact la timp ca să-l vadă pe David pe podea, ţinându-şi falca, cu ochii dilataţi de furie.

– Primea numai ce merita! s-a răstit el la Joss. Târfa asta mă duce cu vorba de luni de zile. Saliva i se

strânsese la colțurile gurii acum, și deși îi era scârbă să se uite la el, Sarah nu putea să-și desprindă privirea. Ea a vrut-o. Îi plăcea. David era parcă lovit de friguri, roșu la față, transpirat, în timp ce se ridica clătinându-se.

Sarah văzu dezgustul din ochii lui Joss.

– Aș vrea să te omor pentru ce tocmai ai spus și ai făcut, zise el calm, dar legea nu-mi dă acest drept, îi dă în schimb lui Sarah dreptul să te dea în judecată pentru tentativă de viol. Unde-i telefonul? a întrebat-o pe Sarah fără să-și ia ochii de pe David.

– Nu. Negația i-a scăpat lui Sarah de pe buze înainte de-a o putea opri. Sarah auzise ce li se întâmplase femeilor care reclamaseră la poliție cazuri de viol. Adesea erau țintuite la stâlpul infamiei cu mai multă neîncredere decât agresorii lor. Nu putea să suporte să treacă prin așa ceva.

– Vezi, ți-am spus eu că-și dorea asta...

– Nu! s-a cutremurat de o nemărginită repulsie și apoi a zis cu voce gâtuită: Fă-l te rog să plece, Joss. Altfel mi se face rău...

– Nu-ți face griji. Plec îndată. Leichner & Holland nu este singura editură din lume, le-a aruncat el la amândoi. Așteptați numai și veți vedea cum cartea mea se va vinde și veți fi amândoi ridiculizați. O să am grijă să-mi plătiți pentru ce mi-ați făcut... Cât despre târfa asta rece... rânji el spre Sarah, în timp ce se îndrepta spre ușă, ia-ți-o.

– N-ar fi trebuit să-l lași să plece astfel, spuse Joss cu calm în timp ce închidea ușa după el.

Ea încercă să se miște ca să se refugieze în camera de zi, dar își dădu seama că este prea slăbită să facă acest lucru.

– N-aș fi suportat trauma unui proces, spuse ea, cutremurându-se numai la acest gând.

– Nu... dar l-ar fi împiedicat să facă și altcuiva ceea ce a încercat să-ți facă ție. Îți dai seama că te-ar fi violat dacă n-aș fi venit la timp?

Să-și dea seama! Sarah a închis ochii neputincioasă. Nici acum nu avea putere să lupte împotriva imaginii chinuitoare a mâinilor lui pe trupul ei... corpul lui plin de pofte, apăsând-o cu toată greutatea lui.

S-a clătinat și l-a auzit pe Joss înjurând. A găsit cu greu putere să murmure slab:

– Nu cred că va mai face așa ceva altcuiva... avea ceva cu mine, nu mi-am dat seama. S-a cutremurat din nou și s-a refugiat în brațele lui Joss, care au înlănțuit-o.

– Poate că ai dreptate. Vocea lui îi șoptea lângă ureche. Unde-i dormitorul?

A încercat cu greu să deschidă ochii.

– Nu... Își simțea gura umflată și o durea. Și-a dus mâna la gură, amintindu-și cum o lovise David. Vroia să-i spună lui Joss că înainte de a se întinde în pat vroia să se spele de atingerea lui David, că dacă nu va face asta, nu va mai putea niciodată să doarmă acolo.

– Canapeaua... zise ea amețită.

A văzut cum i se strâng buzele.

– Nu-ți face griji, Sarah. Nu aveam de gând să termin ceea ce a început el.

A șocat-o faptul că el crezuse că un asemenea gând ar putea să-i treacă prin minte și scutură din cap.

– Nu este vorba de asta. Vreau să fac o baie, i-a spus ea tremurând. Vreau să fiu curată...

L-a auzit înjurând, însă efortul de a deschide ochii și a se uita la el era prea mare. A simțit cum o așază pe canapea și s-a înfiorat când și-a luat mâinile de pe ea. Tot ce vroia să facă era să adoarmă, să-și șteargă din minte tot ce se întâmplase, dar el nu vroia s-o lase.

– Unde ții băutura?

– Nu vreau să beau... Buzele i-au pulsat de durere și și-a dus degetele la gură, ochii deschizându-i-se larg, când a simțit degetele lui Joss mângâind-o pe buze.

– *Tu* poate nu vrei, în mod cert, dar eu vreau, i-a spus el nesigur, privind-o în ochi. S-ar putea să nu-ți dai seama, dar este prima oară, din adolescență, când lovesc un om la mânie. O Doamne, ar fi trebuit să-l omor.

A rostit aceste cuvinte atât de indiferent încât Sarah a clipit, conștientă de semnificația lor.

– Ce ți-a făcut la gură?

– M-a lovit. Îi văzu expresia din privire și clătină din cap. Este bolnav, Joss. Îi face plăcere să mă facă să sufăr. A fost ca și când juca una din fante-

ziile lui. Știu acum de ce cărțile lui mi-au displăcut atât de mult. Presupun că instinctiv trebuie să fi știut că acesta este genul de bărbat căruia îi face plăcere să facă femeile să sufere... să le degradeze.

– Ar trebui să fie închis, zise Joss categoric, și dacă ar fi fost după mine, ar fi fost închis. Ce căuta aici, la urma-urmelor?

– Primise scrisoarea ta prin care-i respingeai manuscrisul. A crezut că ai făcut-o la îndemnul meu, presupun că a fost la editură și a văzut că nu sunt acolo. Nu cred că i-a fost greu să facă rost de adresa mea.

– Câtuși de puțin, fu de acord Joss. Mie mi-au trebuit cinci secunde.

Vorbele lui au făcut-o să se încrunte. Se bucurase atât de mult că venise la timp, încât nu-i trecuse prin minte să se întrebe ce căuta la ușa ei.

– Steven mi-a spus că te-ai dus acasă din cauza unei dureri de cap. Mi-a spus că eu aș fi cauza ei. M-am gândit să vin să discut cu tine.

– Să încerci să mă convingi să renunț la serviciu, vrei să spui, zise Sarah cu amărăciune. Acum, după ce șocul atacului lui David mai trecuse, își amintea de temerile ei anteioare, că Joss era hotărât s-o oblige să renunțe la serviciu.

– De ce-aș fi vrut așa ceva? a întrebat-o Joss, calm. Trebuie să știi deja, din câte ți-a spus Steven, că consider flerul tău pentru literatură foarte bun și că merită dezvoltat.

– Și pentru asta m-ai retrogradat? întrebă Sarah înțepată.

– Deloc. Te-am retrogradat, după cum spui tu, tocmai ca să evităm situații de genul celei în care te-am găsit... deși, desigur, nu mi-am dat seama cât de periculos este Randal. După cum ți-a spus Steven, în momentul de față ești prea blândă cu unii din autorii tăi...

– Și tot ceea ce vrei să faci este să mă protejezi de ei, nu? întrebă ea sarcastică.

Brusc, îngrozită, îi veni să plângă. Și-a întors capul spre perna canapelei, nedorind ca Joss să vadă cât de teribil de deprimată era.

– Unde dracu' ții băutura?

Obosită, făcu semn spre un dulap, simțindu-se ușurată când Joss s-a îndepărtat de lângă ea. Fusese prea aproape de ea înainte, făcând-o să simtă prea acut enorma diferență dintre el și David. Corpul lui Joss mirosea a curat și a bărbierit... respirația îi era proaspătă, atingerea lui făcând-o să ardă de dorința de a face dragoste cu el, în timp ce apropierea lui David o revolta.

– Uite, bea asta.

Coniac tare, observă Sarah cutremurându-se în timp ce înghițea lichidul și simțea căldura inundându-i stomacul. Joss bea whisky simplu.

– Nu vreau să te dau afară, Sarah. S-a lăsat pe vine lângă ea, încât ochii le erau la același nivel. Te asigur.

Mințea, se gândi Sarah deprimată, dar nu putea să-l acuze că motivul pentru care vroia s-o dea afară

era că se iubiseră odată. Asta însemna să se aventureze pe un teren mult prea nesigur și dacă nu era atentă, o va prinde în cursă și ea se va da de gol că-l iubește.

Iată, recunoscuse acum, ceea ce știuse tot timpul, aproape din primul moment când o atinsese. Îl iubea pe Joss...

– Vrei să stau cu tine în noaptea asta?

Sarah rămase cu gura căscată. Joss nu se uita la ea, ci contempla conținutul paharului său.

– Dorm aici pe sofa, bineînțeles, adăugă el repede. Mă gândeam numai că s-ar putea să vrei să nu rămâi singură.

Câtă dreptate avea... S-ar fi putut duce acasă la Jane și Ralph, desigur... da, bineînțeles, și-a reamintit ea, nu se întorseseră din vacanță. Dar chiar dacă ar fi fost acasă, Sarah știa că acum n-ar fi putut să le suporte preocuparea și neliniștea față de ea... și desigur, nu putea să facă față unei nopți singură în apartamentul ei. Închise ochii, dând slab din cap.

– Da, te rog.

– Bun. Este ora patru acum. Ce-ar fi să te duci să faci o baie cum îți doreai și eu să pregătesc ceva de mâncare? Îți promit că nu te ating, Sarah, adăugă el cu blândețe în timp ce se ridica. Ai cuvântul meu.

L-a crezut. Oricum, de ce-ar dori s-o atingă? Fuseseră iubiți o dată, și deși îi spusese atunci că nu agrează aventurile de o noapte, existau în viața lui destule femei dornice, așa încât nu era bărbatul care

era obligat să se bage în sufletul unei femei. Și apoi, mai era relația cu Helene.

– Te descurci până la baie?

Fu tentată să clatine din cap și să cedeze plăcerii de a-l lăsa s-o ducă în brațe până acolo, dar s-a străduit să se ridice punând picioarele pe podea.

Știa că el îi urmărește deplasarea nesigură către ușă. Știa că dacă avea să cadă sau să leșine, el o va prinde și-i trecu prin minte gândul îngrozitor că era o tortură să fie obiectul grijii și preocupării lui, dar, în același timp, să știe că va fi astfel numai în această noapte.

El veni după ea în dormitor, oprindu-se lângă ușă.

– Nu încuia ușa la baie, Sarah, spuse el calm. Combinația dintre șoc și coniac... Te las o jumătate de oră, da? Dacă nu ieși până atunci...

Luându-și mecanic lenjeria curată din șifonier și un costum de lână, Sarah a intrat în mica ei baie. Când și-a scos capotul, scuturându-se de silă în timp ce acesta cădea pe jos, Sarah s-a gândit că poate era mai bine că rămăsese la Londra în week-end și că umpluse frigiderul. Lui Joss nu-i va fi greu să găsească ceva de mâncare pentru amândoi.

Era un bărbat complex, s-a gândit ca prin ceață după câteva secunde, relaxându-se în apa caldă, cu miros parfumat. Ca iubit, chiar și corpul ei neinițiat îi recunoscuse iscusința, plăcerea pe care el o găsea în feminitatea ei. Văzuse mânia lui, știuse că mintea lui ascuțită lucra împotriva ei și chiar se temea de el din această cauză și acum vedea o altă latură a lui, o

compasiune drăgăstoasă pe care simțea că ar fi acordat-o oricărei femei care ar fi fost în aceeași situație ca și ea.

Joss era cât se poate de departe de adevăr dacă chiar credea că ea se temea că el s-ar putea s-o abordeze sexual, se gândi Sarah ironică. Ceea ce într-adevăr o îngrozea era că s-ar fi putut trăda față de el! Și asta o îngrozise tot timpul. Știuse în acea dimineață fatală, când se strecurase din patul lui, că lăsa în urmă mai mult decât inocența ei, că pierduse ceva mai important decât virginitatea. Atunci l-a iubit. Această dragoste sporise tot timpul, recunoscu ea în sinea ei. Privi peste marginea căzii și-și văzu sutienul rupt. A cuprins-o repulsia în timp ce-și amintea degetele pofticioase care-i asaltaseră sânii. A luat săpunul și a început să dea cu el pe piele cu o grabă disperată... încercând să-și spele locurile unde-o atinsese David. Pe sâni i se vedeau deja niște vânătăi și carnea o durea.

– Mai ai zece minute, Sarah... L-a auzit pe Joss strigând și apoi sunetul ușii de la dormitor închizându-se în urma lui.

Ieși din baie, ștergându-se repede și cutremurându-se când văzu umflătura în jurul gurii, unde David o pălmuise.

Compleul era aproape nou și confortabil. Era prea obosită ca să se mai fardeze și nu făcu decât să-și perie părul lung. Arăta îngrozitor, se gândi ea dezgustată, studiindu-și imaginea un moment în

oglinda din dormitor. N-o putea concura pe Helene nici pe departe.

– Ai ieșit la timp, tocmai veneam să te iau.

Joss stătea în ușa bucătăriei. Își scosese haina și avea cămașa descheiată la gât.

– Omletă îți convine? a întrebat-o ușor. Este gata într-o clipă.

– Minunat.

În micul apartament al lui Sarah nu era loc pentru o masă și de obicei mânca fie în bucătărie, fie de pe o tavă pe genunchi. Joss optase pentru această din urmă soluție. Văzuse tăvile pe masa din bucătărie.

– Du-te și așază-te, îi spuse el cu blândețe. Cum te simți?

– Șocată, dar ca și când ar fi fost ceva ireal, răspunse ea. Nici acum nu pot crede că David...

– Nu te mai gândi la asta, i-a poruncit Joss. Apropo, mi-am permis să deschid o sticlă de vin.

Vin? Sarah strâmbă din nas. Nu știa că avea așa ceva. Bea atât de rar și primea atât de puțină lume în apartament, încât era ceva ce cumpăra rar. Și-a amintit că un scriitor îi dăduse șase sticle de vin pentru Crăciun. Le pusese în spate, într-unul din dulapurile din bucătărie și era surprinsă că Joss reușise să le descopere.

– Și încă alb, din fericire, anunță el după zece minute, punându-i o tavă în față, cu omleta aspectuoasă.

A pus vin în două pahare și apoi s-a întors în bucătărie să-și ia și el tava.

– După Houghton House, locul acesta trebuie să ți se pară ca o gaură de șoarece, comentă ea trist.

– Îmi amintește de zilele când eram reporter. Am locuit în locuri și mai rele, crede-mă.

– Ce te-a făcut să renunți la activitatea de reporter?

Ca și când el ar fi simțit nevoia ei de a fi distrasă de la gândurile ei, îi răspunse serios:

– Obosisem de atâtea călătorii. Vroiam mai mult de la viață decât să trăiesc mereu printre străini. După o vreme ai senzația că trăiești într-o bulă de sticlă, ca și când nu ești în contact direct cu restul lumii.

– Așa că ai schimbat fascinația vieții de corespondent extern cu viața la țară. Ce contrast!

– Poate. Dar asta am vrut. Cred că cei mai mulți oameni au o nevoie funciară să aibă locul lor, un cămin stabil.

– Mmm... Ca adolescentă, am tânjit tot timpul să locuiesc la Houghton House, recunoscu ea visătoare. M-am îndrăgostit de această casă când aveam doisprezece ani și i-am rămas credincioasă de atunci. A râs când a spus asta, zărind o expresie stranie în ochii lui.

– Și ești întotdeauna fidelă în toate, Sarah? a întrebat-o el agreabil. Odată ce-ți dăruiești inima, o faci pentru totdeauna?

Sarah știa că totul este numai de dragul conversației, el încercând s-o ajute să se relaxeze, dar răspunse totuși serios, ca și când cuvintele îi erau smulse cu forța.

– Da, da... sunt.. Problema este că în zilele noastre cei mai mulți oameni nu vor un asemenea fel de dragoste. Este o povară grea. S-a gândit fugitiv la Helene. Era divorțată, ca mulți alții.

Joss se uita la ea. Pătrundea adânc în gândurile ei personale, s-a gândit ea în panică, aflând prea multe despre ea.

– Vorbește-mi despre copilăria ta, i-a zis ea. Unde ai crescut?

– În Lancashire, răspunse el prompt. Tatăl meu avea o tipografie acolo. El și mama au emigrat în Australia acum cinci ani, când sora mea s-a căsătorit acolo. Toți locuiesc lângă Sydney...

– Probabil că ți-e dor de ei...

Se gândea cât de mult îi lipsiseră părinții, cât de mult i-ar lipsi Jane dacă ea și familia ei s-ar muta în altă parte...

– Puțin, dar există avioane și ține cont că am călătorit și eu mult înainte de plecarea lor. Mai vrei un pahar de vin?

– Dar am băut deja trei, protestă Sarah. De fapt, se simțea plăcut relaxată, dacă nu chiar puțin amețită.

Joss se uită la ceas.

– Este un program peste zece minute la televizor pe care aș vrea să-l văd. Te deranjează?

– Nu... uită-te, l-a invitat ea. Despre ce este?

– Ei, este numai o discuție, dar îi iau un interviu unui scriitor american care, din câte știu, caută noi editori englezi. Henry Blake. Se poate să fi auzit de el.

Sarah auzise.

– A, da. Scria cărți despre piramide și cosmos, nu?

Gura lui Joss a tremurat ușor.

– Este și ăsta un fel de a le descrie, fu el de acord, grav. Are mulți discipoli.

– Crezi ce scrie? îl provocă Sarah.

– N-am spus asta.

S-a ridicat, luând ambele tăvi și a dispărut în bucătărie de unde s-a întors după câteva minute cu două căni cu cafea.

– Mmm... este minunat să fii servit așa, spuse Sarah. O să fii un soț minunat... Cuvintele i-au scăpat înainte de a le putea opri. Era genul de comentariu cu care l-ar fi tachinat pe oricare din prietenii ei necăsătoriți, în aceleași circumstanțe, și dintr-un motiv oarecare vorbele atârnau stinghere în aer. Dintr-un motiv oarecare? Mincinoaso, s-a mustrat Sarah. Știi bine că este numai o singură persoană cu care ai vrea să-l vezi căsătorit...

– Mmm... când se va pune problema, știu unde să vin pentru recomandare, nu? Nu te răsfață sora ta când o vizitezi? adăugă el, ridicându-se din nou pentru a da drumul la televizor.

– Încearcă, dar este mai dificil pentru ea cu trei copii sub trei ani de care să aibă grijă, spuse Sarah, mai ales că sunt trei gemeni.

I se păru că Joss a pălit pentru câteva secunde.

– Doamne... este ceva ereditar în familia voastră?

Sarah a râs.

– Nu... Jane a avut o apendicită la treisprezece ani. Operația i-a blocat trompele uterine. A trebuit să se opereze și să ia medicamente ca să poată avea copii. Doctorul a prevenit-o că s-ar putea să aibă gemeni. Trei în loc de doi a fost ca o bonificație...

A tăcut când programul s-a schimbat, făcându-i plăcere să simtă alături de ea corpul robust al lui Joss. Își scosese sandalele și-și pusese picioarele sub ea. O moleșeală plăcută îi cuprindea corpul, vinul, s-a gândit ea. O să închidă ochii numai un moment...

CAPITOLUL VIII

– Hai, somnoroaso, este timpul să te culci.

Sarah auzea vocea lui Joss lângă ea, dar nu vroia să se miște din loc. În schimb s-a ghemuit și mai mult în el, cu ochii închiși strâns.

– Sarah. Trezește-te... este timpul să te culci.

A deschis ochii fără chef, dându-și seama că coconul binevenit de căldură din jurul ei, era brațul lui Joss.

Fu uimită să vadă pe ceasul televizorului că trecuse de miezul nopții.

– Ar fi trebuit să mă trezești mai devreme, protestă ea, amețită. Trebuie să fii frânt.

– Mmm... Trebuie să spun că gândul de a dormi pe canapeaua ta nu mă ademenește.

Nu putea să-i vadă fața, vocea lui era ușor amuzată, nimic mai mult, dar deodată, Sarah fu copleșită de imaginea ultimei dăți când ei doi împărțiseră un pat și brusc, își dori să repete acea experiență, mai mult decât orice altceva. Vroia intimitatea și apropierea brațelor lui, relaxarea care o cuprindea după ce făceau dragoste. Vroia să-i simtă mâinile pe corp, gura pe trupul ei. A gemut ușor și s-a înfiorat, mistuită de o dorință aprigă.

– Sarah, nu mai ai de ce să-ți fie teamă acum

A simțit brațul lui Joss strângând-o și mai tare și a știut că el a înțeles greșit cauza neliniștii ei.

S-a agățat de el, rugându-l disperată:

– Joss, nu pleca...

– Nu plec. S-a ridicat, ridicând-o la fel de ușor ca pe un copil. Voi fi chiar aici, dincolo de ușa de la dormitor. Vei fi în perfectă siguranță.

A dus-o în dormitor și a așezat-o cu blândețe pe pat.

– Nu vreau să dorm singură aici. Stai cu mine, Joss, te rog...

În întuneric, ochii lui străluceau ca cei ai unei pisici, se gândi Sarah, absentă. Îl percepea cu fiecare simț al ei. Vroia să întindă mâna și să-l apuce, să nu-l lase să plece, dar el se depărtase deja de ea cu figura impenetrabilă, cu gândurile ascunse.

– Nu pot să fac asta, Sarah.

Vocea lui era calmă, aproape amabilă, umplând-o de o rușine dureroasă care o făcea să sufere, în timp ce se desprindea de el, întorcându-i spatele încât să nu vadă lacrimile trădătoare care-i străluceau în ochi.

Într-un moment de slăbiciune se trădase în fața lui, oferindu-se și el refuzase amabil, dar fusese oricum o respingere... Durerea îi făcea corpul să sufere și dorința pentru el îl făcea să ardă. Trebuia să se forțeze să nu-l roage să rămână cu ea.

– Vei fi în siguranță, a asigurat-o el, făcându-se că nu-și dă seama că rugămintea ei izvorâse din

dorință și nu din teamă. Voi fi aici, nimeni nu poate intra.

El îi menaja cu bunăștiință mândria, se gândi Sarah nefericită, trecând peste penibilul situației, dar chiar și așa, era tentată să-l roage din nou să stea cu ea, s-o țină în brațe.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el i-a zis calm:

– Nu pot să dorm aici, în acest pat cu tine, Sarah. Trebuie să-ți dai seama.

Da, își dădea seama. Își dădea de asemenea seama că indiferent cât de trecătoare fusese dorința lui pentru ea, acum dispăruse cu totul. De aceea vroia el ca ea să plece de la editură, ca să evite acest gen de situație. Vroia să strige că-l iubea și să-l roage s-o iubească și el la rândul lui, dar știa că dacă va face așa ceva, îl va pune într-o situație jenantă. Nu era un bărbat rău, în ciuda a ceea ce gândise înainte. Era, dimpotrivă, plin de compasiune și sensibil. Dacă n-ar fi fost, n-ar fi cu ea aici, acum. Dar nu avea nevoie de compasiunea lui, se gândi ea iritată, în timp ce a auzit ușa dormitorului închizându-se, ci de iubirea lui. Cea mai mare tortură a ei era să știe că el va dormi chiar dincolo de acest perete și că i se interzicea să fie cu el. A închis ochii și și-a dat drumul la lacrimi. A trecut mult timp până ce în cele din urmă a adormit.

* *
* *

– Mm.. mă bucur să văd că arăți mult mai bine. Cred că te simți la fel de bine cum arăți. Avem un

program de lucru încărcat pentru săptămâna asta, inclusiv o călătorie la Cannes. Trebuie să mă duc s-o văd pe Helene în legătură cu biografia ei. Plecăm mâine după-amiază.

Sarah era în biroul lui Joss. Azi era prima zi de lucru după pauza impusă de Joss după ce fusese atacată de David. Petrecuse ultimele patru zile cu Jane și Ralph la reîntoarcerea de la Mallorca și de această dată sora ei mai mare a avut chef s-o bată la cap și să-i pună întrebări iscoditoare.

Fizic se simțea bine, dar psihic... Numai ea știa cât de mult se temuse să dea ochii cu Joss în dimineața aceea. Îl urmărise cu o intensitate dureroasă în timp ce el vorbea așteptând vreun semn mic dar inconfundabil că ar fi găsit prezența ei stânjenitoare, dar până acum nu văzuse așa ceva și acum vorbea despre o călătorie de lucru la Cannes.

Înainte de a putea spune ceva, Joss continuă:

– Ți-am mutat lucrurile în biroul de lângă mine. Este mai mare decât cel dinainte, care era cât un dulap, și pe de altă parte, este mai comod să am asistenta mai aproape ca s-o pot chema, decât undeva pe coridor la o distanță de câteva uși.

– Și planul de apariții? întrebă Sarah cu gura uscată. Cine va avea grijă de el?

– Tu, desigur, spuse Joss, încruntându-se ușor. Credeam că ți-am spus asta clar, dar acum vei avea sprijinul meu deplin iar eu mă voi ocupa de autori.

– Și secretara mea?

– Va rămâne tot secretara ta, spuse Joss tot încruntat. Lindsay nu ar putea face față la tot ce iese de la noi. Uite, Sarah, adăugă el venind de după birou pentru a o studia. Credeam că am discutat definitiv despre transferul tău și despre responsabilitățile tale. Nu este o retrogradare. Din contră, ca asistentă a mea vei vedea că vei dobândi o perspectivă mai mare asupra celor ce se întâmplă. De fapt, am primit vreo două manuscrise pe care vreau să le citești și să-mi faci un referat despre ele. Sunt romane de interes general dacă vor ajunge să se publice și m-ar interesa foarte mult să văd opinia unei femei despre ele. Unul dintre romane este scris de un reporter pe care-l cunosc foarte bine, iar celălalt de un fost politician.

– Ce părere ai despre ele? l-a întrebat Sarah, luând manuscrisele de pe birou, dar Joss clătină din cap.

– Aaa, nu. Vreau să știu opinia ta, fără să fie influențată de ceea ce aș putea crede eu. Acum, despre călătoria asta la Cannes, continuă el, schimbând subiectul. Helene are probleme cu biografia ei și vrea le discute cu mine. Aveam și eu câteva zile de vacanță și m-am hotărât să combin călătoria cu o vizită scurtă la un prieten al meu care lucrează la o istorie a familiei sale. Are o mică vie care a trecut din generație în generație din timpul lui Napoleon, așa că în loc să zburăm la Cannes, m-am gândit să mergem cu mașina și să trecem în drum pe la el. Nu ai rău de mașină, nu? o întrebă când Sarah a pălit.

Ea clătină din cap, incapabilă să-i explice că gândul de a petrece mai multe zile cu el o făcuse să-i piară culoarea din obraji. Era surprinsă că el dorea să suporte numai compania ei, se gândi ea cu amărăciune, mai ales ținând seama de sentimentele ei față de el, dar Joss era om de lume și știa cum să îndepărteze orice situații potențial dificile care ar putea apărea între ei. Dovedise acest lucru în noaptea aceea în apartamentul ei. Fața i s-a aprins brusc când și-a amintit modul calm în care a respins-o.

– Sarah, ești sigură că te simți bine?

Stătea în picioare în fața ei, punând mâna rece pe pielea ei fierbinte, făcând-o să ardă și mai tare. S-a ferit încordată de el, surprinsă să vadă cum i s-au întunecat ochii și cum a strâns din gură.

– Mă simt bine, l-a asigurat ea cu voce înecată și a încercat să-i distragă atenția întrebându-l la ce oră vrea să plece mâine.

– Avem rezervare la un feribot, seara târziu, așa că nu mai târziu de mijlocul după-amiezii, dacă reușești să fii gata. Nu vom sta mai mult de o săptămână, S-a încruntat din nou. Sunt foarte nerăbdător să văd terminat manuscrisul acela al lui Helene. Ar trebui să fie o bombă când va fi publicat și aș vrea să-l văd în librării din timp pentru Crăciun.

Nerăbdarea lui era numai să vadă cartea terminată? se întrebă Sarah, sau era cauzată de un interes mult mai personal pentru actriță? Repetându-și că nu este treaba ei, ascultă în timp ce el îi spunea că fuseseră făcute toate aranjamentele pentru călătoria lor,

oprindu-se numai s-o întrebe dacă pașaportul ei este vizat.

Având un moment de lașitate, Sarah fu tentată să mintă și să spună că este expirat, dar acesta era acum serviciul ei, își reaminti ea, și nu-și putea permite să-l piardă.

A petrecut restul zilei verificând corespondența care se acumulase în lipsa ei. Joss rezolvase toate scrisorile urgente și în timp ce ea și Katy le-au parcurs pe celelalte, Sarah a obosit s-o mai asculte pe secretară lăudându-l pentru eficiența lui.

– Ai noroc să mergi în sudul Franței cu el, a comentat Katy cu invidie. Mă întreb dacă este cuplat cu cineva...

Refuzând să răspundă, Sarah și-a aplecat capul peste hârtiile de pe birou. Știa răspunsul mult prea bine și era aprig de geloasă pe actrița cu părul blond.

Primul lucru pe care-l făcu în momentul când s-a întors acasă în seara aceea, a fost s-o sune pe Jane și să-i spună că va fi plecată pentru câteva zile. Apoi și-a scos valiza și a pus în ea atât cât a considerat că este necesar pentru durata călătoriei, în principal tricouri răcoroase, șorturi, fuste și apoi, dintr-un îndemn pe care nu și l-a putut lămuri, a adăugat și o rochie de mătase care-i punea în evidență mijlocul subțire și sânii plini, spunându-și totuși că mergea cu Joss într-o călătorie de lucru și nimic altceva și, în plus, că lui îi va fi gândul atât de ocupat de Helene, încât nu va observa ce poartă ea.

Mașina de scris portabilă și câteva blocnotesuri și creioane s-au adăugat la grămada de îmbrăcăminte, precum și portofelul cu cărți de credit, deși Joss îi spusese că se va ocupa el de toate problemele financiare.

Joss îi spusese că nu era nevoie să se ducă la birou a doua zi de dimineață și că va veni s-o ia imediat după prânz, dar chiar și așa, Sarah a considerat că este bine să se culce devreme. Nu mai dormise bine de la incidentul cu David, trezindu-se adesea noaptea și apoi adormea greu.

În noaptea aceasta s-a întâmplat la fel și, la ora două noaptea stătea trează, uitându-se la fereastra cu perdelele trase, tânjind după Joss. Ca un copil care se joacă cu o jucărie interzisă, a retrăit noaptea ce-o petrecuse în brațele lui. Corpul i s-a încordat, chinuit de amintirea mângâierilor lui care o excitaseră. Trecuse de ora patru când a adormit din nou și s-a sculat la șapte, simțindu-se istovită.

Sarah și-a petrecut dimineața făcând curățenie în apartament. Și-a spălat părul și dintr-un îndemn nebunesc, și-a făcut unghiile cu ojă, un roz pal ca să se asorteze cu bluza pe care o alesese s-o poarte în timpul călătoriei.

Spre deosebire de multe roșcate, putea să poarte roz cu mult succes. Zărindu-și imaginea în oglindă și dându-și brusc seama cum i se mulau blugii pe șolduri și coapse și văzând bluza decoltată, fu tentată să se schimbe în ceva mai sobru. S-a înroșit când și l-a imaginat pe Joss uitându-se la ea, știind că se

îmbrăcase într-un mod pe care spera că-l va găsi atrăgător. Prostii, își spuse ea scurt, se îmbrăcase astfel ca să nu-i fie cald și să se miște comod, asta era tot.

Și totuși, când Joss a venit s-o ia, privirea lui a fost complet impersonală. Ar fi putut la fel de bine să aibă un sac pe ea, își dădu ea seama simțindu-se nefericită, dar, pe de altă parte, la ce se aștep-tase? Cum se putea ea compara cu o femeie ca Helene?

– Ce ai înăuntru? a întrebat-o el ridicând valiza cu mașina de scris. Atârnă o tonă.

Când i-a explicat, el a dat din cap aprobator.

– Aveam de gând s-o aduc pe a mea, dar s-au stricat tastele și este la reparat. Asta-i tot?

Sarah dădu din cap. Avusese de gând să-i ofere o ceașcă de cafea înainte să plece, dar el se comportase atât de distant încât a considerat că nu este cazul. O făcea să înțeleagă clar că de acum încolo el era șeful și ea angajata, se gândi cu durere, pe când mergea după el la mașină. Da, era destul de amabil, dar exista o rezervă, o barieră care o prevenea că el nu dorea ca ca să pășească pe un teritoriu mai intim.

Joss conducea bine, automobilul lui Porsche fiind confortabil. Îndată ce intrară pe artera principală, a dat drumul la sistemul stereo, Beethoven umplând tăcerea din mașină.

Având un scop dublu, se gândi Sarah cu ironie. Asta însemna că nu era obligat să vorbească cu ea. I-a trecut prin minte că probabil n-ar fi luat-o cu el și

s-a întrebat cu amărăciune de ce o luase totuși, numai dacă nu dorea pur și simplu să sublinieze faptul că între ei nu vor fi raporturi mai intime. Da, asta trebuie să fie, reflectă ea, cu durere. Joss vroia să-i demonstreze că ceea ce se întâmplase între ei în trecut se sfârșise de mult. Ei bine, nu-l va stânjeni nici pe el și nici pe ea însăși, aruncându-se de gâtul lui. Înțelegea și ea aluzia la fel de bine ca oricare altă femeie.

*
* *

– Obosită?

Se apropiau de coastă și în timpul ultimilor kilometri, Sarah stătuse rezemată, cu ochii închiși. În felul acesta cel puțin nu va ceda tentației de a se uita la Joss. Recunoștea în gândul ei că o obseda. Putea să se uite la el ore întregi, observându-i fiecare părticică. Chiar și cu ochii închiși, știa totul despre el.

– Nu chiar. S-a ridicat în scaun și s-a forțat să zâmbească puțin. La ce oră pleacă vaporul?

– Nu mai devreme de vreo două ore. M-am gândit să oprim pentru masă înainte de Dover. Nu cred că ai vrea să mănânci pe feribot și de îndată ce traversăm, vreau să ajungem cât mai repede și te previn că probabil vom ajunge la destinație în primele ore ale dimineții.

Sarah s-a încruntat

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el

– Poate vrei să te înlocuiesc pentru un timp la volan.

Oarecum spre surprinderea ei, el fu de acord. Dintr-un motiv oarecare, aproape că se așteptase ca el să manifeste o superioritate masculină față de maniera de a conduce și să insiste să conducă numai el.

– Este cam devreme să mâncăm acum, a apreciat el, uitându-se la ceasul din bord. Abia a trecut de cinci și jumătate, dar dacă nu ai nici o obiecție, aș prefera să luăm masa.

Când Sarah a clătinat din cap, el a continuat:

– Este un hotel mic și drăguț după câțiva kilometri pe drumul acesta, unde cred că vom putea mânca decent.

Hotelul era la vreo patru kilometri de șoseaua principală, cu grădini care ajungeau până la râu. Avea un bar de zi, deja aglomerat, când Joss a condus-o pe Sarah prin el până la sala de mese care avea vedere spre grădini.

Spre surprinderea lui Sarah, n-a fost nici o problemă să fie serviți cu mâncare, deși soția proprietarului hotelului le-a explicat că era devreme și meniul nu era prea variat. Sarah nu dorea să mănânce ceva consistent și a ales somon proaspăt și legume, observând că și Joss a comandat tot pește.

– Este mai ușor pentru sistemul digestiv, i-a explicat el și de aceea nu te moleșește.

Amândoi au luat la primul fel pepene galben.

Verdețurile în care fusese gătit somonul scoteau în evidență gustul delicios al peștelui. Legumele erau proaspete și gustoase și cafeaua pe care au comandat-o după masă era aromată și fierbinte.

Joss a luat brânză și biscuiți, dar Sarah a refuzat altceva. Fuseseră singuri în restaurant, dar când au plecat începuseră să vină și alți clienți.

Au ajuns la feribot tocmai în momentul când se începuse îmbarcarea mașinilor și n-au trebuit să aștepte mult timp.

Traversarea canalului a fost fără evenimente. Joss a găsit locuri în bar și Sarah a stat și s-a uitat la pasagerii care veneau și plecau.

*

* *

Pentru că nu se îndreptau direct spre sudul Franței, îndată ce au depășit Calais au fost singuri pe șosea.

Joss a tras la marginea șoselei și a oprit mașina.

– Este rândul tău la condus, dacă mai ai chef.

Sarah a dat din cap și a luat locul lui Joss.

Ralph o învățase să conducă când avea optsprezece ani și fusese un profesor răbdător dar exigent. Sarah știa că se pricepea la conducere, dar cu toate acestea se simțea puțin nervoasă. Porsche-ul mare al lui Joss, cu transmisie automată, nu era genul de mașină cu care să fie obișnuită, dar Joss i-a explicat cu răbdare cum se procedează, după care s-a asigurat că scaunul era potrivit și că putea să se uite în oglinda retrovizoare.

– Tu conduci și eu te ghidez, i-a sugerat el, arătându-i lui Sarah unde să bage cheia de contact. Și-a ridicat puțin mâneca de la cămașa sport pe care o purta ca să se uite la ceas.

– Tocmai a trecut de opt. Ne schimbăm la zece, dacă nu ai nimic împotrivă.

Deși la început a fost puțin cam nesigură pe mașina grea și nefamiliară, după ce a parcurs aproximativ douăzeci de kilometri, Sarah începu să se relaxeze și să-i placă senzația de forță pe care i-o dădea motorul puternic. Joss se orienta excelent, dându-i instrucțiuni precise și clare. Șoseaua era practic liberă și Joss era un pasager surprinzător de relaxat și spre deosebire de cei mai mulți bărbați pe care-i cunoștea, o lăsa să conducă fără s-o cicălească.

La ora zece s-a oprit și au schimbat locurile. Joss conducea mai repede, dar foarte sigur. Drumul pe care mergea era clar marcat pe harta pe care i-o dăduse și în timp ce el conducea, îi relata că se îndreptau spre Coasta de Azur, regiunea viticolă, unde se afla și via prietenului său.

– Produce un Beaujolais tradițional, mai mult vinuri din prima recoltă, deși Jacques speră că vinul de anul acesta va fi cotat cu termenul *marea recoltă*.

– Îl cunoști de mult?

Era ridicol să simtă această dorință intensă de a strânge cât mai multă informație pentru a o stoca și a o consuma apoi în zilele singuratice când Joss nu va mai face parte din viața ei.

– L-am cunoscut când eram corespondent străin. Era și el reporter ca și mine. Avea un frate mai mare care moștenise via. A fost ucis de o bombă algeriană la Paris, cu opt ani în urmă. Nu era căsătorit, și astfel Jacques a moștenit via și are un mare succes cu ea.

– Și reușește să mai găsească timp să mai scrie și o istorie a familiei?

– Nu. Louise, soția lui, colecționează informații pentru el, deși Jacques scrie cartea. Chateau d'Anterre a fost dăruit familiei de către Napoleon. Se pare că strămoșul lui Jacques era și el corsican și a luptat alături de Bonaparte, avansând până la gradul de mareșal.

– Dar asta înseamnă că altcineva a fost deposedat pentru ca ei să primească castelul, zise Sarah.

– Da, așa e. Este o poveste destul de romantică. Se spune că toți bărbații familiei d'Anterre au pierit în timpul revoluției, singurul membru care a rămas fiind o fată, salvată și crescută în sat de doica ei. Când strămoșul lui Jacques a venit să vadă castelul pe care i-l dăduse Bonaparte, a văzut-o pe fată și s-a îndrăgostit de ea fără să știe cine era.

– Mmm... Bănuiesc că mariajul lor se datorește mai mult caracterului practic al francezilor decât iubirii adevărate, zise Sarah, ironică. Este o poveste frumoasă.

Se uita la hartă în timp ce vorbea dar a ridicat ochii, conștientă că Joss o privea atent.

– Deci, nu crezi în asemenea lucruri ca dragostea la prima vedere, Sarah?

Brusc, ea n-a ştiut ce să spună. Ce putea să zică?

– Cred că se poate întâmpla, recunoscu ea fără chef în cele din urmă, sperând că el nu va ghici de ce-i ardeau obrajii, şi-i tremurau mâinile.

– Dar ţie nu ţi s-a întâmplat aşa ceva?

De ce-o întărâta astfel? Probabil că ştie de acum ce simţea pentru el. Din fericire, înainte de a fi nevoită să răspundă, au ajuns la o intersecţie unde trebuiau să iasă din autostradă şi când a terminat cu explicaţiile privind direcţia de mers, el a lăsat impresia că uitase întrebarea.

La un moment dat, Sarah nu putea spune când, a copleşit-o somnul şi îi era tot mai greu să se lupte cu zumzetul hipnotic al motorului şi dorinţa tot mai mare de a închide ochii.

Şi-a impus să nu adoarmă, dar a fost învinsă în lupta cu somnul. Capul i-a căzut într-o parte şi a ajuns pe umărul lui Joss, dar dormea prea profund pentru a-şi da seama de asta.

*

* *

– Trezeşte-te, somnoroaso, am ajuns...

Sarah avea cel mai plăcut vis. Dormea în patul lui Joss, vocea acestuia torcându-i la ureche. S-a răsucit şi a protestat, nedorind să-şi abandoneze visul.

– Sarah... trezeşte-te.

Sarah a deschis ochii fără chef şi a clipit când şi-a dat seama că cel puţin ceva din visul ei fusese real. Nu era în patul lui Joss, dar se ghemuise lângă el, cu

capul pe umărul lui. El o sprijinea cu un braț în timp ce cu celălalt o zgâlțâia.

– Nu trebuia să mă fi lăsat să dorm atât de mult, a protestat ea.

– Cred că ești epuizată.

S-a forțat să-și ridice capul de pe umrăul lui, întrebându-se de ce gura lui se încordase atât de amenințător, dar înainte de a putea spune ceva, lumina s-a revărsat pe ușa brusc deschisă în clădirea din fața lor. În afară de faptul că și-a dat seama că se aflau într-o curte, Sarah n-a mai putut vedea mare lucru în jurul lor, dar bărbatul care a ieșit pentru a-i saluta era tipic francez. Brunet, cu părul ondulat, cu trăsături nobile și cu ochi căprui care-o învăluiau cu o caldă senzualitate, el a exclamat în engleză:

– Joss... mon ami... cine este această fermecătoare doamnă pe care o aduci?

– Mâinile jos, Jacques, spuse Joss, dându-se jos din mașină și îmbrățișându-și prietenul. Sarah este tabu...

– Da?

A râs din ochi în timp ce Joss s-a dus s-o ajue pe Sarah să coboare. Ea amorțise după atâta drum de mers în mașină și s-a împiedicat de el. Inima îi bătea tare de emoție când Joss a apucat-o de talie și a simțit căldura respirației lui pe piele.

– Louise vă roagă s-o iertați, dar s-a retras deja, le-a spus gazda în timp ce-i conducea înăuntru. Soția mea, Louise, este însărcinată, i-a explicat lui Sarah, și de câteva săptămâni obosește foarte ușor.

– Ce aștepți de data asta, Jacques, un alt băiat?

Se aflau într-o bucătărie franțuzească foarte tradițională, de proporții uriașe, totul strălucind în jur de curățenie. Pe o masă curată aștepta o cină simplă cu pâine, brânză și o sticlă cu vin.

– Nu... nu... am deja doi fii... de data asta aș dori să am o fiică, și Louise la fel, deși ne vom bucura de orice ne va trimite bunul Dumnezeu. Dar tu, Joss? l-a tachinat Jacques pe prietenul său. N-a sosit timpul să ai propriii tăi fii? Ce spui, Sarah? a întrebat-o Jacques cu un surâs. Nu crezi că Joss va fi un tată bun?

A simțit cum i se strânge inima și în fața ochilor i se perindau imagini involuntare ale lui Joss ținând în brațe un copil cu părul blond al lui Helene și cu trăsăturile ei delicate. A uimit-o să constate că încerca nevoia primitivă de a-i concepe ea însăși copilul. Puterea acestei dorințe a fost atât de mare, încât a putut practic să simtă în ea durerea frustrării pentru că știa că era ceva imposibil. De ce nu-i explicase Joss prietenului său că ea era asistenta lui și nimic mai mult? Era evident pentru Sarah că Jacques interpretase greșit situația și crezuse că între ei erau relații mult mai intime.

– Mă tem că Sarah este puțin cam obosită, l-a auzit pe Joss spunând când ea n-a dat nici un răspuns. A fost o călătorie lungă.

– Da, desigur... Să-ți arăt camera. Și tu, Joss... vrei și tu să te culci sau mai stăm împreună să mai mâncăm ceva și să discutăm ca pe vremea când eram amândoi reporteri?

– Este o idee bună să mai mâncăm ceva, l-a auzit Sarah răspunzând. Mă duc să aduc bagajele înainte s-o duci pe Sarah în camera ei.

A lipsit puțin și s-a întors cu două valize. Sarah a luat-o după gazda ei pe niște coridoare care păreau kilometrice și apoi în sus, pe niște scări până ce Jacques s-a oprit în fața unei uși grele din lemn.

– V-am aranjat să dormiți în apartamentul din turn – camere separate din păcate, și nici una suficient de mare pentru un pat dublu, dar există o ușă de legătură pe fiecare latură a camerei de baie comune. Louise s-a gândit că vă place priveliștea.

Cu obrajii roșii și jenată, Sarah aștepta ca Joss să explice că nu dormeau împreună, dar, spre surpriza ei, el a deschis pur și simplu ușa și i-a lăsat valiza înăuntru, după care a ieșit și i-a spus:

– Vise plăcute, Sarah. După ce a sărutat-o scurt pe colțul gurii, s-a dus după Jacques spre altă ușă și după ce și-a lăsat valiza, a plecat împreună cu Jacques pe scări.

De-a dreptul uimită, Sarah a intrat în camera ei. După cum spusese Jacques, era mică, dar complet rotundă și și-a dat seama cu un fior de plăcere că era într-o cameră din turn. Mai avea o ușă și după ce a deschis-o, a descoperit o baie cu o a doua ușă în peretele opus, care bănuia că ducea în camera lui Joss. N-a deschis-o, dar a încuiat-o pe a ei și a început să facă baie. Bănuia că va trece ceva timp până ce Joss se va întoarce și nu-și făcea griji că o va deranja când va aveni. Probabil că el nu l-a corectat pe

Jacques care-i credea iubiți pentru că n-a vrut ca prietenul său să se simtă jenat și, la urma-urmei, nu stăteau decât o zi. Mâine își vor continua călătoria spre Cannes și se îndoia foarte mult că li se vor da camere alăturate în vila Helenei!

*
* *

– Sarah, trezește-te!

Sarah a deschis cu greu ochii, clipind în lumina puternică a dimineții, total dezorientată timp de câteva secunde, plină de extaz în timp ce se uita în ochii lui Joss.

– Joss...

Vocea ei era senzuală și somnoroasă și plăcerea de a-l descoperi acolo mult prea intensă pentru a putea fi ascunsă.

Avea pe el un halat din prosop, legat ușor în jurul mijlocului și Sarah ardea de dorința de a-și băga mâinile printre cutele acestuia ca să-i mângâie pielea bronzată și caldă.

– Sarah, ai încuiat ușa la baie de partea ta și nu pot să intru să fac duș.

Cuvintele scurte ale lui Joss au readus-o la realitate cu o viteză brutală. Imediat s-a făcut mică, depărtându-se de el, îngrozită cât de puțin lipsise să fie amândoi într-o situație jenantă. Încă o secundă și l-ar fi atins... l-ar fi mângâiat...

– Mă duc acum la duș, i-a zis Joss scurt, plecând de lângă ea. Dă-mi cincisprezece minute și după

aceea baia va fi a ta. M-am gândit că este mai bine să te previn că o folosesc.

Nu, n-ar fi dorit ca ea să intre peste el, s-a gândit Sarah cu durere, gândurile chinuind-o cu imagini ale corpului lui gol.

În cele din urmă a așteptat timp de o jumătate de oră înainte de a se da jos din pat și a deschide ușa de la baie.

Camera era goală, dar mirosul coloniei lui Joss plutea în aer. A fost cuprinsă de un asemenea val de dorință, încât a trebuit să-și șteargă lacrimile. Nu știa ce-i mai rău, să fie aproape de el, sau departe; ambele posibilități, în moduri diferite, constituiau forme acute de suferință.

*
* *

Ziua a trecut repede, deși Sarah nu l-a văzut prea mult pe Joss. A stat mult cu Jacques, discutând despre cartea lui, în timp ce Louise i-a ținut companie lui Sarah.

Aflată în luna a opta, ea i s-a plâns lui Sarah că începe să simtă ca o grea încercare căldura verii. Era o brunetă drăguță, zâmbitoare. Sarah a simțit o afinitate imediată față de ea și n-a fost deloc greu să petreacă dimineața cu ea.

Louise i-a explicat lui Sarah că via este o afacere serioasă, adăugând că în acest timp al anului, prânzul era o chestiune lipsită de importanță și că în mod normal, Jacques mânca afară, în vie, cu oamenii

Au vorbit despre ceea ce făcuse ea pentru cartea lui Jacques și Sarah s-a simțit foarte bine.

– Îl cunoști de mult pe Joss? a întrebat Louise, după ce s-a terminat prânzul.

– Numai de câteva săptămâni.

Faptul că Louise credea despre ei că sunt prieteni când de fapt nu erau, o făcea pe Sarah să se simtă vinovată.

– Este un bărbat foarte atrăgător. Totdeauna am considerat așa și nu numai după cum arată. Rareori întâlnești un englez cu adevărat romantic și Joss este foarte romantic, după părerea mea. De aceea nu s-a căsătorit până acum. Mi-a spus odată că așteaptă o femeie foarte deosebită. Că vroia să fie foarte îndrăgostit și că nu se mulțumea cu mai puțin. Mă bucur foarte mult că nu Helene va fi aceea. A adus-o aici o dată, dar nu mi-a plăcut. Pe atunci părea foarte atașat de ea, dar evident, acum... A făcut o pauză dorind s-o facă să nu se simtă jenată, dar Sarah era departe de așa ceva. Louise se înșela. Joss nu ținea la ea. Și Helene?

A simțit lacrimile înțepându-i ochii. Era oare Joss foarte îndrăgostit de Helene? Poate nu în sensul în care se gândea Louise, dar cu siguranță o dorea, ceea ce era mai mult decât simțea pentru ea.

Au plecat de la castel după-amiază târziu, Louise și Jacques invitându-i să-i viziteze din nou cât mai curând.

– Ce impresie ți-au făcut? a întrebat Joss pe drum.

A frapat-o ca fiind o întrebare ciudată; în definitiv, ce importanță avea părerea ei despre prietenii lui? Dar a răspuns cu sinceritate:

– Mi-au plăcut amândoi, în special Louise. Cât ne ia până la Cannes? l-a întrebat ea, schimbând subiectul.

– Vom ajunge noaptea târziu, dar asta n-o s-o deranjeze pe Helene. Este o persoană care se culcă întotdeauna foarte târziu.

CAPITOLUL IX

Sarah a descoperit cât de adevărată era această afirmație când au ajuns la vila lui Helene chiar în toiul unei petreceri.

Vila era la câțiva kilometri de Cannes, pe coasta unui deal și cu o vedere spectaculoasă spre mare, a bănuit Sarah, în timp ce Joss o ajuta să coboare din mașină. Spre deosebire de ea, el părea proaspăt și deloc obosit. Mai viril ca oricând. Un fapt pe care Helene a părut să-l aprecieze când a apărut în fața lor, purtând o rochie din mătase bine mulată pe corp, care îi punea în evidență sânii și picioarele lungi.

Privind-o cum aleargă în brațele lui Joss, Sarah a trebuit să se întoarcă pentru a-și ascunde durerea. Gelozia a început s-o mistuie cu violență.

– Joss, dragule, în sfârșit... Mmm... arăți divin.

Lui Sarah i-a fost imposibil să-și abată privirea de la gura roșie țuguiată sărutându-l pe Joss, deși dorea din tot sufletul să nu vadă așa ceva.

– Trebuie să vii să-l cunoști pe Harry, îmi oferă cel mai minunat rol în noul lui film.

– Într-un minut... Joss s-a desprins din îmbrățișarea lui Helene și s-a întors spre Sarah. Sarah abia se mai

ţine pe picioare, Helene... dacă ar putea să-i arate cineva unde este camera ei.

Abia atunci, Helene a catadicsit să-i remarce prezenţa şi Sarah era vag conştientă de contrastul pe care-l constituiau, Helene vibrând de viaţă, bronzată şi aranjată, cu machiajul şi părul impecabile, în timp ce ea era galbenă şi vlăguită, cu părul încâlcit şi faţa albă de oboseală. Nu era de mirare că Helene arăta atât de triumfătoare, deşi la început s-a încruntat uşor văzând că Joss nu era singur.

– A, da... micuţa ta asistentă. Stă în cameră cu una din fetele în casă. O să-i spun cuiva s-o ducă acolo. Ai dreptate, Joss, a adăugat Helene râzând caustic. Arată complet sleită.

Reflectând în tăcere la statutul la care fusese redusă, Sarah fu lăsată singură în timp ce Helene l-a luat pe Joss cu ea.

Abia după aproape o jumătate de oră a venit o fată la ea şi a atins-o uşor pe braţ.

– Sunteţi asistenta domnului Howard? a întrebat-o ea şi când Sarah a dat din cap, a adăugat: Veniţi vă rog pe aici.

Camera pe care Sarah trebuia s-o împartă cu una din fetele în casă abia putea să cuprindă cele două paturi şi dulapul îngust, care era singura mobilă, dar Sarah era prea obosită ca să mai ţină seama de asta. Singurul gând amar care i-a trecut prin minte în timp ce se pregătea să se culce a fost să se întrebe unde doarme Joss. Cu Helene? Încetează, s-a prevenit ea, nu te mai gândi la asta, nu este treaba ta.

Fata cu care dormea în cameră vorbea la fel de puțină engleză pe cât vorbea Sarah franceză, dar chiar și așa a considerat că este o fată prietenoasă. Personalul de serviciu al casei era de șase persoane, i-a explicat ea lui Sarah de dimineață când deșteptătorul le-a sculat pe amândouă.

Trează bine după ce fata s-a dus la treburile ei, Sarah a pornit în căutarea băii care-i fusese arătată cu o seară înainte. Camerele de serviciu erau la mansarda vilei de patru etaje, unde înainte trebuia să fi fost podul, iar baia, deși veche, era scrupulos de curată.

După ce a făcut un duș și s-a îmbrăcat, Sarah a coborât scările și a ieșit în grădina vilei, goală la această oră cu excepția a doi grădinari care lucrau în tăcere la răzoarele cu flori.

După cum bănuise noaptea trecută, vila avea o priveliște extraordinară spre Mediterană, o panoramă de pante împădurite, vile zugrăvite în culori pastelate și albastrul intens al mării care se întindea mai jos.

Joss îi explicase că Helene închiriase vila și uitându-se la mărimea ei, Sarah a considerat că trebuie s-o coste pe actriță o mică avere. Multitudinea de oameni pe care-o văzuse lipsea în dimineața aceasta; un bărbat solitar ședea la una din mesele de lângă piscină, protejate de umbrele în dungi, înfundat în niște hârtii pe care le întinsese în fața lui pe masă.

Probabil că a auzit-o, pentru că a ridicat capul și s-a întors în direcția lui Sarah, încruntându-se ușor în timp ce se uita la ea.

Sarah a schițat un zâmbet și i-a spus ezitantă:

– Bună dimineața.

– Bună... Am crezut că sunt singur aici la această oră. Nu te-am mai văzut pe aici, nu?

– Nu, am sosit abia aseară. Sarah s-a prezentat și a aflat că numele lui este Harry Weinberger.

L-a recunoscut imediat. Acesta trebuia să fie regizorul de film pe care-l menționase Helene lui Joss seara trecută.

– Și ce te aduce pe aici? Helene nu prea agrează concurența feminină. Gura aproape plină i s-a strâns imediat, ochii scânteindu-i apreciativ când a văzut picioarele zvelte, în blugi, ale lui Sarah.

Era mai în vârstă decât Joss... cam aproape de cincizeci de ani, însă avea o atracție deosebită la care, apreciase Sarah, puține femei sunt imune. Nu era atât de mult înfățișarea fizică, s-a gândit ea privindu-l, cât mai curând certitudinea aproape tangibilă a existenței sale ca bărbat. Această aură de forță constituia o atracție pentru femei și putea foarte bine înțelege de ce Helene fusese atât de încântată de rolul pe care i-l promisese în noul lui film.

Au discutat timp de câteva minute fără ca Sarah să-i furnizeze vreo informație privind prezența ei la vilă. O precauție firească înnăscută a îndemnat-o să nu spună nimic despre cartea lui Helene, nu vroia să aibă necazuri cu actrița discutând despre problemele ei particulare în absența ei.

– În mod normal, iau micul dejun la ora asta, a anunțat-o Harry, uitându-se la ceas. Helene nu apare

înainte de ora prânzului și dacă vrei să mănânci ceva îți sugerez să mi te alături. Greșesc oare dacă cred că ai sosit cu ultima achiziție masculină a lui Helene? a întrebat el, uitându-se intens la Sarah.

Sarah s-a întors ușor într-o parte pentru ca el să nu vadă agonia din ochii ei.

– Da... Joss este șeful meu, a recunoscut ea sec.

– Șeful tău?

A perceput curiozitatea în spatele accentului transatlantic și bănuia că avea s-o chestioneze în continuare.

– Mulțumesc pentru ofertă, l-a întrerupt ea repede, dar după atâta mers cu mașina până aici, simt nevoia să mă mișc. Vă rog să mă scuzați, vreau să fac o plimbare până în sat. Nu este departe, nu?

– Numai la vreo trei kilometri. Nu-i cine știe ce acolo. Mă duc la Cannes mai târziu. Te iau cu mașina, dacă dorești.

– Mulțumesc, dar trebuie să vorbesc cu Joss.

Era o scuză bună ca să scape, deși în timp ce se îndepărta de vilă, Sarah nu era sigură de ce simțise nevoia să scape. Harry Weinberger era un bărbat civilizat, sofisticat, dar în ochii lui apăruse o privire aparte în timp ce-i studia corpul zvelt, lucru care o pusese în alertă. Cine știe, s-ar putea să fi crezut că-l căutase în mod deliberat. Ca regizor de film, acumulase fără îndoială o anumită doză de cinism față de femei, reflectă Sarah absentă în timp ce o pornea în direcția satului.

Așa cum îi spusese Harry, nu era nimic acolo, dar mirosul de-ți lăsa gura apă care venea de la patiserie

s-a dovedit mult prea tentant pentru ea ca să-i reziste. O bancă de lemn caldă de sub pomii din piața prăfuită s-a dovedit un loc fascinant unde să stea jos ca să mănânce cornul pe care tocmai îl cumpărase, în timp ce se uita la sătenii ocupați cu treburile lor.

Plăcerea de a privi scena din fața ei a fost sporită de faptul că nu avea chef să se întoarcă la vilă, dar nu putea să stea acolo o veșnicie. Mai devreme sau mai târziu avea să se confrunte cu realitatea că Joss și Helene se iubeau și formau un cuplu bine închegat.

S-a ridicat în silă și a pornit pe drumul înapoi spre vilă.

Prima persoană pe care a văzut-o în timp ce mergea pe aleea vilei, a fost Joss. Pășea pe alee încruntat, mișcările încordate ale corpului indicând o tensiune cumplită, abia stăpânită. Era îmbrăcat în niște blugi crem și o cămașă subțire cu mâneci scurte și inima lui Sarah a tresăltat trădând-o pe când stătea pur și simplu și se uita la el, absorbindu-i cu aviditate înfățișarea... modul în care materialul se mula pe coapsele lui lungi... modul în care părul negru îi creștea des la ceafă.

El s-a întins și a văzut-o și s-a încruntat și mai puternic. Nu arăta tocmai ca un bărbat care petrecuse noaptea făcând dragoste, s-a gândit ea cu durere, simțind valurile de tensiune răzbătând de la mai mulți metri.

– Iată-te. Unde naiba ai fost? a întrebat-o el aspru, pășind spre ea. Am întors locul pe toate părțile căutându-te.

– Am fost până în sat. Spre consternarea ei, Sarah s-a trezit că roșește, cu conștiința încărcată că se afla acolo ca să lucreze și că nu era de capul ei. Ca paleativ, spuse fără să gândească: N-aș fi plecat, dar Harry Weinberger mi-a spus că nu se scoală niciodată înainte de prânz.

Imediat și-a dat seama de greșeala ei.

– Și? întrebă el glacial.

Ce putea să spună? Din fericire, se părea că Joss nu avea de gând să insiste pentru un răspuns, grăbind-o în schimb spre vilă.

– La ora douăsprezece o văd pe Helene pentru a discuta despre cartea ei. Vreau să participi și să iei notițe. S-a încruntat și s-a oprit subit. Și cum ai ajuns așa de prietenă cu Weinberger?

– Era la piscină de dimineață când am trecut pe acolo. Și am stat de vorbă.

– A, da? Mai bine să nu te prindă Helene nici măcar că vorbești cu el. Îl consideră pe Harry ca fiind proprietatea ei.

Joss mai era încă încruntat și Sarah a simțit cuprinzând-o un val de simpatie pentru el. Putea fi oare gelos pe regizorul de film? Dacă da, știa exact ce simțea. Vroia să întindă mâna și să-l atingă... să-i ofere un fel de consolare, dar știa că nu îndrăznea să vină în contact fizic cu el. S-ar putea să fie prea mult pentru autocontrolul ei șubred.

De fapt, a fost douăsprezece și jumătate când Helene a catadicsit să se vadă cu ei. I-a primit – și acesta a fost singurul cuvânt pe care Sarah l-a putut

folosi pentru a descrie adecvat modul languros în care ședea întinsă pe un șezlong acoperit cu mătase – în salonul frumos de lângă dormitorul ei. Corpul ei voluptuos era îmbrăcat într-o pijama de mătase, coafura și machiajul erau perfecte, dar avea o expresie irascibilă și plictisită, din ochi scăpărându-i mânia în momentul când a văzut-o pe Sarah.

– Joss, dragă, sigur nu ai nevoie de mica ta asistentă aici... Mă așteptam să te am numai pentru mine, s-a bosumflat ea.

Sarah nu se putea uita la Joss. În schimb, a început să se dea înapoi spre ușă, dar el a oprit-o prinzând-o bine de încheietura mâinii.

– Sarah rămâne, Helene, spuse el cu răceală. Am nevoie să ia note. Acum... care era problema pe care aveai nevoie s-o discuți atât de urgent?

Helene s-a bosumflat iarăși, dar după o altă privire tăioasă spre Sarah, a început să explice:

– Vroiam să scriu un capitol despre relația mea cu John Vincent – m-a regizat în primul meu film și toată lumea mi-a spus că m-a exploatat plătindu-mi o sumă fixă în loc de procente... Desigur, toată lumea știa că este homosexual și că-i displac femeile atrăgătoare. Era nebun de gelozie în acea vreme pentru că îl vroia pe Gray pentru el... Vreau să scriu toate acestea în carte, Joss, dar Richard nu este de acord.

– Și are mare dreptate, spuse Joss după câteva momente de tăcere. Doar nu vrei să te alegi cu un proces de calomnie, Helene...

Ochii actriței au scânteiat, gura înăsprindu-i-se de furie.

– Este cartea mea, Joss, spuse ea supărată, și o să scriu în ea ce vreau. Dacă n-o publici tu, o publică altcineva. De fapt...

– Nu mă mai amenința, Helene. Sarah se minuna că Joss rămânea atât de calm. Mi-ai cerut sfatul și eu ți l-am dat.

– Dar nu-ți dai seama? John ar merita să-l expun... să-i arăt ce târâtură patetică este. Pete urâte de culoare i-au apărut lui Helene pe piele, făcând-o să-și arate brusc vârsta. Nu mi-a dat rolul din ultimul film al lui Harding... și toată lumea știe că urmează să ia un premiu Emmy. Rolul era făcut pentru mine, dar l-a dat... O să introduc acest capitol în cartea mea, Joss... și tu n-o să mă oprești. Vai, Joss, am crezut că o să fii de partea mea, se văită ea, abandonând deodată mânia. Ridicându-se din șezlong s-a agățat de Joss înfigându-i unghiile în piele.

Sarah vru să se uite în altă parte, dar nu reuși. Privelișteа actriței agățate de Joss exercita un fel de fascinație oribilă asupra ei, obligând-o să se uite, indiferent cât de mult o chinuia acest lucru.

– Sunt, dar se pare că nu vezi. De necrezut, Joss îi surâdea acum destul de ironic. Înțeleg dorința ta de răzbunare, Helene. Era oare un anumit accent cinic pe care-l sesiza în vocea lui, sau doar i se părea, s-a întrebat Sarah. Dar nu te-ai gândit la prețul mare pe care s-ar putea să-l plătești. Vincent îl va da cu siguranță în judecată pe cel care va publica ceea ce vrei să scrii.

– Nici nu-mi vine să cred ce aud, Joss! Helen i-a dat drumul și a început să se miște de colo până colo. De fapt, mă voi preface că nici n-am auzit. Propun ca tu și mica ta asistentă să vă duceți afară și să vă gândiți serios la ceea ce tocmai am spus... După ce vei face asta, sunt sigură că vei vedea că am dreptate, dragule...

– Și dacă nu ai?

Vocea lui Joss era total lipsită de expresie.

– Bine atunci, spuse Helene cu răutate. Va trebui pur și simplu să găsesc un alt editor, nu?

Restul zilei a fost un coșmar. După discuția cu Helene, Joss a dispărut și a reapărut după prânzul rece care a fost servit în curtea interioară. Ca și seara trecută, piscina și grădina erau pline de oameni, toți salutându-se între ei cu „dragă", cei mai mulți fiind bărbați, a observat Sarah, și toți păreau să formeze un cerc de adoratori în jurul lui Helen. Privind-o cum îl mângâie pe spatele bronzat pe unul din tinerii care, în ciuda înfățișării fizice impresionante, nu putea să aibă nici măcar o zi peste douăzeci de ani, Sarah s-a gândit că era foarte bine că Joss nu era acolo ca să vadă ce se întâmplă.

A reapărut în cursul după-amiezii, îmbrăcat într-un costum de baie și arătând foarte sumbru. Privindu-l cum parcurge înot zece-douăsprezece lungimi de bazin, într-un ritm alert, Sarah a simțit că o doare inima de simpatie pentru el. Nu era bărbatul căruia să-i fie ușor să stea departe, în timp ce iubita lui manifesta în mod deschis interes pentru alți bărbați.

Acum cu Helene şedea Harry Weinberger, observă Sarah, admirând absentă iscusința cu care bărbatul mai în vârstă a îndepărtat-o pe Helene de tânărul Adonis şi apoi i-a captat atenția.

– O invidiezi? Nu-l văzuse pe Joss ieşind din bazin şi el a stropit-o cu picături mici de apă caldă când a venit să se aşeze lângă ea.

– Nu, spuse Sarah cu toată sinceritatea, întrebându-se de ce naiba se gândea că ea ar putea fi câtuşi de puțin atrasă de regizorul de film. Îi admiram numai tehnica.

– Ei da, are desigur o practică îndelungată. Abia a scăpat de cea de-a patra soție.

– Crezi că Helene va ceda în privința cărții? l-a întrebat Sarah, dorind să-i distragă atenția de la celălalt cuplu, ştiind ce trebuie să simtă văzându-i pe amândoi împreună.

– Mă îndoiesc. Poate fi foarte încăpățânată când vrea.

– Şi ce vei face?

– I-am spus lui Helen poziția mea în privința asta, zise Joss cu răceală, şi nu mi-o voi schimba; nu din alte motive, ci pentru că ştiu că am dreptate. Dacă am publica cartea după cum vrea Helene s-o scrie, John Vincent ne va da în judecată imediat şi nu pot spune că l-aş blama pentru aşa ceva. Mă tem că Helene se lasă orbită de dorința de răzbunare...

– Şi dacă pierdem cartea şi o duce la altă editură... Sarah şi-a reţinut respirația, ştiind cât de mult se

bizuia el pe faptul că va avea cartea în librării de Crăciun.

– Mai bine pierdem cartea decât să fim confruntaţi cu un proces, i-a zis el, ridicând uşor din umeri. Nu-i sfârşitul lumii. Ca să fiu cinstit, acum că am citit ce-a scris, sunt foarte impresionat. Richard, agentul ei, a făcut cea mai mare parte din ce trebuia ea să facă, dar în realitate nu este nimic mai mult decât nişte bârfe puse prost cap la cap. Chiar şi aşa, s-ar fi vândut după ce ar fi fost prelucrată de altcineva. Oricum, nu poţi să ai numai succese. Totuşi, cred că aş face bine să văd dacă pot s-o determin să raţioneze.

S-a ridicat, corpul lui zvelt şi suplu având o culoare maronie. Tânjea să întindă mâna şi să-l atingă, să treacă cu mâinile peste pielea lui catifelată, să... Înghiţind în sec închise ochii şi se lăsă pe spate pe şezlong, comparând în minte bikinii ei standard, respectabili, cu costumele mult mai îndrăzneţe pe care le purtau celelalte femei. Cele mai multe erau cu sânii goi şi aveau corpuri care trădau ore întregi de gimnastică şi exerciţii.

Împotriva voinţei ei, s-a uitat spre locul unde şedeau Joss cu Helene şi cu Harry Weinberger. Helene mângâia braţul gol al regizorului, aplecându-se spre el, râzând spre el, fiecare mişcare a ei fiind menită să-l facă gelos pe Joss, după cum şi-a dat seama Sarah, ştiind că acesta era modul în care-l pedepsea pentru că o sfidase. Nu ştia cum putea Joss să suporte asta şi se minuna şi admira puterea lui de stăpânire.

Alt bărbat, mai slab de înger, ar fi cedat... dar nu Joss, reflectă ea. Nimic nu-l abătea de la hotărârea lui şi ea bănuia că Helene nu va fi încântată de asta. Era o femeie obişnuită să pretindă adoraţie şi ascultare de la bărbaţii ei, dar Joss era făcut după alte tipare.

Degetele ei lungi se plimbau pe coapsa lui Harry Weinberger, ochii mijindu-i-se de o plăcere sexuală în timp ce-l mângâia. Vezi, părea ea că-i spune lui Joss, vezi ce pierzi, ce plăcere aş putea să-ţi produc.. dar Joss părea că nu-i ia în seamă manevrele, s-a gândit mecanic Sarah, ea ştiind exact ce ar simţi dacă ar fi fost în locul lui, privind cum altcineva îl mângâie senzual în prezenţa ei.

Nemaiputând să suporte, Sarah s-a ridicat şi a intrat în casă. În cămăruţa ei de la mansardă era foarte cald şi înăbuşitor, dar cel puţin acolo sus nu trebuia să suporte s-o vadă pe Helene torturându-l pe Joss şi bucurându-se clipă de clipă de ce făcea.

Aerul înăbuşitor din camera ei îi provoca dureri de cap, dar Sarah nu vroia să revină afară. A găsit câteva reviste şi s-a uitat leneş pe ele, dorind din toată inima ca Joss s-o fi lăsat acasă.

La auzul unor paşi pe coridor s-a încruntat şi a lăsat revistele jos, încruntătura ei schimbându-se în surpriză când Joss a deschis uşa şi a intrat.

– Dumnezeule! a exclamat el uitându-se în jur prin cămăruţă. Este ca într-un cuptor aici. Nu poţi deschide fereastra?

Sarah clătină din cap.

– Nu, sunt toate bătute în cuie. Poate că a fost cândva cameră pentru copii. Vroiai ceva de la mine?

– Da, plecăm, îndată ce ești gata, spuse el scurt.

– Plecăm! Sarah s-a holbat la el. Ai...? Helene a...?

– Răspunsul la ambele întrebări este nu, zise el ironic. Se pare că Helene este mai interesată să-și asigure un rol în noul film al lui Weinberger decât să discute despre cartea ei, așa că mai bine plecăm.

Bietul Joss. Sarah își putea imagina cât trebuia să sufere, forțat fiind s-o vadă pe Helene flirtând cu Harry Weinberger. Nu era de mirare că vroia să plece.

– Nu-mi ia mult timp să fac bagajele, l-a asigurat ea repede. Ne întâlnim jos, să zicem... într-o jumătate de oră.

– Perfect. Mă duc să-i spun vestea cea bună gazdei noastre. Sunt sigur că nu-i va lipsi prezența noastră.

Își ascundea bine amărăciunea, reușind chiar să pară puțin ironic, dar Sarah nu se lăsa înșelată.

Helene nu s-a deranjat nici măcar să-i conducă și Sarah a simțit că putea să înțeleagă bine motivul încordării de pe fața lui Joss în timp ce plecau.

Abia după ce au trecut de Cannes i-a vorbit, și atunci numai pentru a-i spune scurt:

– Sper să reușim să găsim unde să dormim în noaptea asta. Nu va fi ușor chiar în toiul sezonului.

Precizarea lui s-a dovedit corectă și abia după ora zece au găsit în cele din urmă camere la o familie care avea un han la câțiva kilometri de șoseaua principală, într-un mic sat.

Trebuiau să folosească baia în comun, i-a spus scurt Joss, în timp ce semna în registru, dar Sarah nu se sinchisise. Părea că erau în călătorie de o veșnicie, iar drumul lung până la Cannes și tensiunea în care au stat la vilă își spusese cuvântul.

– Am aranjat să mâncăm ceva, i-a spus Joss, dar mai întâi trebuie să fac un duș. S-a strâmbat trecându-și mâna prin păr. Doamne, ce obosit sunt...

Chiar așa arăta, obosit.

– Intră tu primul în baie, s-a oferit ea să aștepte. Nu mă simt prea rău, a mințit ea, în definitiv, ai condus numai tu.

L-a lăsat o jumătate de oră înainte de a se duce sus. Ușa de la baie era deschisă. Joss ieșise, evident. Era prea obosită ca să mai caute ceva special să se îmbrace. Și ce mai conta? Joss n-ar observa. Mintea lui era la Helene.

O rochie moale de bumbac era printre primele lucruri din valiză și după ce a luat-o, s-a dus în baie.

Dușul a înviorat-o puțin și simțindu-se în fine curată, a coborât să-l caute pe Joss și să mănânce.

Sala mică de mese era goală. Încruntându-se puțin, a ieșit afară crezând că se află în grădină, dar nici acolo nu era nimeni. Înapoi în hol a dat de proprietara hanului care a ridicat din umeri și s-a uitat confuză când Sarah a întrebat-o, cu franceza ei de elevă, dacă-l văzuse pe Joss.

Probabil că era încă în camera lui... așteptând-o poate, și-a dat ea seama, luând-o încet pe scări.

Camera lui era vizavi de a ei și avea ușa întredeschisă. Sarah a ciocănit și a intrat, oprindu-se brusc. Numele lui i-a pierit de pe buze când l-a văzut pe Joss întins pe pat cu fața în sus, numai cu un prosop mic înfășurat în jurul șoldurilor.

Intrarea ei îl trezise și a întors capul, privind-o buimăcit. Ceva în felul ei de a se uita la el probabil că o trădase, pentru că aproape instantaneu buimăceala i-a dispărut din ochi și a fost înlocuită de o strălucire febrilă.

A măsurat-o cu privirea din creștet până-n tălpi, făcând-o să-i ardă pielea. S-a sculat de pe pat, același, dar brusc diferit, amenințător într-un mod care i-a produs fiori pe șira spinării. Acesta nu era Joss al cărui autocontrol îl invidiase și admirase când se uita la Helene flirtând cu Harry Weinberger. Acesta era un bărbat ale cărui emoții nu se aflau sub nici un control, și-a dat ea seama amețită, în timp ce el venea spre ea.

– Ce este, Sarah?

Cât de mătăsoasă și delicată era vocea lui, dar și periculoasă, pulsul accelerându-i-se ca avertisment primar.

– Am venit... să-ți spun că masa este gata.

– Da... dar nu la mâncare te gândeai acum, nu-i așa, Sarah?

Ajunsese la același nivel cu ea și îi percepea mirosul bărbătesc de mosc al pielii. Vroia să se întoarcă și să plece din cameră, să scape de pericolul pe care-l simțea că o învăluie, dar pur și simplu nu putea să se miște.

– Te uitai la mine ca și când nu mai puteai de nerăbdare să simți corpurile noastre lipindu-se unul de altul... ca și când nu mai puteai de dorul de a mă atinge. Vocea lui era joasă și puțin aspră, făcând s-o treacă fiorii. Vroia să nege ceea ce spunea el, să scape de umilirea pe care i-o impunea, dar nu putea. Era ca un iepure neputincios, hipnotizat de un șoim.

– Vrei să mă atingi, Sarah? Vrei să ne lipim unul de altul? Ți-am amintit cum a fost între noi doi? A râs brusc, scoțând un sunet aspru, amarnic.

– Joss... te rog, știu de ce faci asta... O durea gâtul forțându-se să rostească cuvintele. Știu ce simți pentru Helene. A riscat o privire spre el și a văzut că rămăsese încordat și nemișcat uitându-se cu ochii mijiți în ochii ei. Știu că tu...

– Ce încerci să-mi spui, Sarah? întrebă el ușor. Că ești geloasă pe Helene? Ai fost geloasă pe ea, Sarah? a încercat-o el, micșorând distanța între ei. Din cauza asta?

Gura i s-a abătut asupra ei fără finețe sau delicatețe, brațele înlănțuindu-se în jurul ei ca niște chingi de fier, în timp ce autocontrolul lui a dispărut complet și a cedat emoțiilor pe care și le stăpânise și ea le simțise în el toată ziua.

Ea știa că trebuie să reziste, că nu pe ea o vroia, dar senzualitatea pură a sărutului lui și-a exercitat puterea asupra ei. Împotriva voinței ei, ea-i răspunse, buzele depărtându-i-se în fața limbii lui însetate.

Corpul îi ardea lipit de al ei, iar mâinile lui îi umblau insistent și fără delicatețe pe trup. Ea a

încercat să se desprindă de el, îngrozită de posesiunea bruscă a brațelor lui.

– Nu mi te opune în seara asta, murmură el cu gura lipită de gâtul ei. Dorința mea este mai puternică decât puterea de stăpânire. N-ar fi trebuit să vii aici, dar acum că ai venit...

Simțea bătăile inimii lui răspunzând nebunește în pieptul ei, orice urmă de judecată și rațiune fiindu-i anihilată, pe când s-a trezit răspunzând instinctiv atracției exercitate de el ca bărbat. Acesta era bărbatul pe care-l iubea... care o vroia... care avea nevoie de ea.

– Stai cu mine în seara asta, Sarah.

Gura lui a atins-o pe a ei ușor, mai puternic și apoi foarte sălbatic când dorința lui a crescut.

Era ușor să uite că o respinsese, că n-o iubea, acum când stătea în brațele lui și gura lui îi mângâia încet arcuirea delicată a gâtului. Fără să-și dea seama că se mișcase, i-a simțit pielea netedă de pe spate sub palma ei, un fior lung de plăcere transmițându-i-se prin corp în timp ce-l mângâia încet. El a mușcat-o ușor de gât și apoi din nou, mai puțină blând astfel încât a fost rândul ei să se înfioare și să se lipească neputincioasă de el, în timp ce-i desfăcea fermoarul rochiei.

Abia-și mai putea stăpâni dorința de scăpa de haine. Vroia să simtă alunecarea mătăsoasă a trupului lui pe al ei. Vroia să-l atingă, să se contopească cu el. L-a sărutat orbește pe gât, uimită și emoționată de sunetul exploziv de plăcere pe care el l-a scos la

mângâierea ei, iar el îi zdrobea corpul de al lui, strivindu-i sânii.

– De ce naiba trebuie să porți atâtea haine? I-a murmurat protestul în ureche pe când îi deschidea și-i dădea la o parte sutienul, ținând-o puțin mai departe de el în timp ce-i lua sânii în mână și-i studia.

– Nu pot să cred că ești reală. A rostit cuvintele încet, ca prin vis, cu ochii înceţoșați și întunecați, aproape închiși. Hai în pat cu mine acum, Sarah, i-a murmurat el lângă ureche trăgând-o ușor spre pat.

Sarah s-a dus cu el fără să se opună, lăsându-l s-o tragă alături de el pe pat, privind aproape ca prin vis cum el își arunca prosopul și-i scotea chiloții. Era obișnuită cu corpul lui acum... și a reacționat imediat la apropierea lui, simțurile savurând deja plăcerea care știa că avea să vină.

– Sarah.

Joss i-a șoptit numele aproape, sărutând-o ușor, luându-i apoi în mână chipul, ca să i-l acopere cu săruturi mult mai insistente. Inima lui bătea de două ori mai tare, iar căldura degajată de corpul lui o ardea. Murmura în șoaptă cuvinte pe care ea nu putea să le descifreze, luându-și mâna de pe fața ei, coborând încet pe gât și apoi mai jos, pe sâni, frământându-i cu degetele sfârcurile deja excitate.

– Joss...

Sarah nici nu-și mai dădea seama că-i rostește numele, arcuindu-se dornică sub mâinile lui, auzind dorința din vocea lui când a întrebat-o direct:

– Ce vrei, Sarah? Asta vrei?

Gura i-a atins gâtul, mângâindu-l cu buzele umede. A coborât mai jos și cu limba i-a trasat încet cercuri fine pe sânii plini. Se pierdea în plăcere, s-a gândit Sarah, topindu-se în acele cercuri de foc pe care Joss i le desena pe corp. A ridicat mâinile spre el și și-a plimbat unghiile pe corpul lui, protestând, de la umeri în jos, incapabilă să îndure chinul senzual produs de buzele lui înfierbântate pe pielea ei. S-a apucat cu dinții de umărul lui și l-a mușcat împotrivindu-se, tot corpul tremurându-i de plăcere în timp ce Joss îi prinsese cu dinții sfârcul unui sân.

– Mai fă-mi asta o dată, că n-o să mai știu ce fac, a murmurat el cu vocea înecată. Vreau să-ți simt gura pe corp, Sarah, i-a spus el răgușit, îmi produce atâtea senzații pe care nu le pot descrie...

Numai ascultându-l avea niște senzații pe care nu le putea descrie, recunoscu Sarah ca prin ceață. Imaginile erotice pe care el i le evoca îi turnau foc în sânge, dogorindu-i simțurile... făcând-o să tremure de plăcere, drept replică gingașă la ceea ce-i spusese el.

– Iubește-mă, Sarah, fă dragoste cu mine. A murmurat cuvintele cu o insistență dureroasă, trăgând-o spre el.

Ea s-a apucat de umerii lui și apoi s-a relaxat, mângâindu-i mușchii puternici și apoi instinctiv a început să-l sărute ușor pe corp. Ezitantă la început, Sarah a simțit cum îi crește încrederea în timp ce

Joss răspundea la mângâierile ei, încurajându-le să devină şi mai intime.

Degetele ei i-au atins abdomenul şi el s-a înfiorat convulsiv murmurându-i numele, dar când şi-a retras mâna el i-a acoperit-o cu mâna lui, ţinându-i-o lipită de corp, îndreptându-i-o spre locul unde el pulsa cel mai puternic şi o solicita.

Bărbăţia lui s-a ridicat imediat în lungimea ei, muşchii stomacului ei s-au încordat, dorinţa inundând-o în tot corpul, slăbind-o într-atât încât nu mai era sigură care dintre ei doi tremura.

Necesitatea de a-l simţi pulsând în ea a devenit copleşitoare.

– Sarah!

Joss îi mângâia corpul cu înfrigurare, trăgând-o spre el şi mişcându-se spre ea sub impulsul unei nevoi imediate. Ea îl vroia atât de mult! Intensitatea acelei dorinţe s-a implantat dureros de adânc în ea, explodând într-o căldură fluidă când degetele lui au atins locul umed, catifelat din care radia căldura.

– Mă vrei. Vocea lui era groasă şi plină de pasiune, cu o notă uşoară de triumf masculin. Dincolo de dorinţa sexuală vizibilă care-i strălucea în ochi, Sarah a perceput plăcerea masculină, primitivă de a fi capabil s-o excite, de-a o reduce la o simplă masă de nervi ce se mistuia şi se contorsiona, aspirând spre o singură descătuşare.

Deodată fu cuprinsă de dezgust faţă de ea însăşi. Ce făcea, îi permitea lui Joss s-o folosească drept mijloc pentru a se elibera de propria frustrare? Nu

pe ea o vroia... nu așa cum îl vroia ea pe el, mai presus decât orice ființă omenească. Era pur și simplu un corp în patul lui, o femeie pe care s-o poată folosi pentru a o uita pe Helene pentru câteva ore.

El a simțit imediat reținerea ei și corpul i s-a încordat, iar strălucirea de foame sexuală din ochii lui a fost înlocuită de un amestec de supărare și... și ce? s-a întrebat ea îndurerată. Suferință? Nu prea.

– Ce s-a întâmplat?

N-o mai atingea deloc acum și de fapt se îndepărtase de ea. În mod perfid, corpul ei tânjea după căldura și atingerea corpului lui. A tremurat, brusc înfiorată, coborând prea repede de pe culmile înalte pe care o dusese el.

– Cred că ar fi mai bine să plec, Joss. A dat să coboare din pat, dar spre surprinderea ei, Joss a oprit-o.

– Pentru Dumnezeu, Sarah...

Cuvintele lui erau forțate și aspre. Simțea cum luptă să-și recapete sângele rece și și-a reamintit că avea toate motivele să fie furios pe ea. N-ar fi trebuit să lase lucrurile să ajungă atât de departe.

– Uite... trebuie să vorbim. Părea surprinzător de tandru, dar foarte, foarte obosit, ca și când ar fi fost epuizat emoțional. Îți promit că nu te voi mai atinge.

Sarah nu fu în stare să-și ascundă expresia feței, suferința care-i cuprinsese fiecare părticică a minții și a corpului în timp ce înregistra spusele lui. Bineînțeles că n-o va mai atinge... n-ar fi atins-o

deloc, dacă n-ar fi fost Helene. Brusc, s-a simțit prea nefericită și epuizată pentru a mai asunde adevărul. Nu mai putea lucra pentru el simțind ceea ce simțea pentru el... în acest moment nu mai avea pur și simplu energia sau voința să conceapă o minciună potrivită. Poate că, în definitiv, era mai bine să spună adevărul. La urma-urmei, nu încerca niciodată s-o facă să sufere în mod deliberat. Nu era vina lui că nu-i vroia dragostea. Cât de ușor ar fi fost totul dacă între ei n-ar fi existat decât acea noapte. Dacă nu s-ar mai fi întâlnit niciodată. Dar asta nu te-ar fi oprit să-l iubești, îi șopti o voce interioară.

– Sarah, ce este?

I-a răspuns obosită:

– Nu este vorba de faptul că m-ai atins, Joss. Închise ochii în timp ce simțea în gât un nod dureros, și a recunoscut cu vocea înceată: Nici pe departe. Este faptul că mă folosești ca înlocuitoare a lui Helene...

Nu se putea deloc înșela asupra tăcerii uimite care a urmat afirmației ei. Joss s-a ridicat și a apucat-o de brațe, a tras-o și pe ea în sus și a aprins lampa de pe noptieră ca s-o poată vedea mai bine.

– Mai repetă o dată, i-a poruncit el cu voce mânioasă.

Ezitând, Sarah a repetat, fascinată de modul în care degetele lui i se înfigeau în piele, iar el a închis ochii și s-a lăsat pe spate.

Când a vorbit, vocea lui era străină, aspră și groasă, intensificându-i lui Sarah durerea.

– La naiba! Pentru Dumnezeu, Sarah! Făceam dragoste cu tine pur și simplu pentru că, dacă n-aș fi făcut, mi-aș fi ieșit complet din minți. *Tu* mă scoți din minți, a subliniat el, zgâlțâind-o și apoi, înainte ca ea să-l poată opri, a luat-o în brațe și i-a căutat gura.

O săruta, atingând-o ca un bărbat care dusese lipsă de orice contact fizic timp de luni întregi și nu de câteva minute, sărutând-o cu o foame nestăpânită.

– Te iubesc, Sarah... Sigur îți dai seama de asta?

Ea i-a simțit buzele pe gura ei, a auzit cuvintele pe care le rostise el, dar nu le putea percepe.

– Spune ceva, fir-ar să fie. O zgâlțâia din nou, sau poate el era acela care tremura, cu fața trasă și suptă, cu ochii aproape negri, arzând de dorință.

– Dar cum să mă iubești...? Sarah vorbea șoptit, întinzând mâna pentru a-i atinge fața, înregistrând foamea convulsivă cu care el îi apăsa degetele pe gură, simțindu-i bătăile rapide ale inimii în palma cu care se sprijinea de ea.

– Dar cum să mă iubești? Niciodată n-ai... Am crezut că vrei să scapi de mine... pentru că am crezut altceva decât vroiai tu să cred după cele întâmplate între noi... și apoi, mai era și Helene.

– Un paravan pe care l-am folosit pentru a nu te mai speria și, recunosc, pe care l-am folosit de asemenea pentru a te face geloasă. Helene n-a însemnat niciodată nimic pentru mine, Sarah. Este superficială și înfumurată, genul de femeie pentru care simți mai mult repulsie decât atracție.

– Dar în seara aceea când ai stat cu mine în apartament... când te vroiam?

– Ai crezut că te-am respins? El clătină din cap. Erai atât de vulnerabilă în noaptea aceea, Sarah... prea vulnerabilă. N-am îndrăznit să iau ceea ce mi-ai oferit ca nu cumva să regreți a doua zi dimineața. Dar deodată, în noaptea asta, m-am plictisit să tot joc teatru, Sarah, și să mă țin la distanță, aș fi putut să te pierd. Vrei să mă asculți ce-ți spun? Oricum, este prea târziu... Te iubesc, Sarah... M-am îndrăgostit de tine din momentul în care te-am văzut la bal. Nu-mi venea să cred ce se întâmplă cu mine, ce simțeam pentru tine, dar se pare că și tu ai simțit la fel.

A scuturat din cap ca un om care se trezește din vis și Sarah simți că i se contractă inima de dragoste și bucurie.

– Mi-am spus că totul este prea frumos ca să fie adevărat, că mă duceam cu capul înainte spre pericol, dar inima nu vroia să mă asculte, spuse el pe nerăsuflate. Nici nu poți să-ți închipui ce senzație am avut când m-am trezit și am descoperit că plecaseși. I-a trasat cu degetele conturul gurii. Nu știu ce-mi venea să-ți fac pentru agonia pe care mi-ai provocat-o.

– Dar n-ai încercat să mă găsești.

– Nu, recunoscu el. Avusesem deja o decepție pentru a mai risca mai multă suferință. Vezi, Sarah, când ai venit la mine... când mi te-ai dăruit așa cum ai făcut-o, am crezut că ai făcut-o din cauză că-mi

împărtășeai sentimentele... Am crezut că atunci când am făcut dragoste am stabilit o legătură, o relație, care depășea cu totul contactul fizic. Pentru prima oară în viața mea experimentam realitatea dragostei. Când m-am trezit și am văzut că ai plecat, am știut că acea realitate n-a fost decât o iluzie. Absența ta exprima mai clar decât orice cuvinte faptul că nu-mi împărtășeai sentimentele, că ceea ce pentru mine fusese o experiență unică pe care vroiam s-o păstrez cu sfințenie pentru tot restul vieții, pentru tine a fost ceva de care să nu-ți mai aduci aminte și de care să te amuzi.

– N-am știut că ai simțit astfel. Am crezut că sunt numai... numai o legătură de o noapte.

El s-a strâmbat ușor.

– Mulțumesc foarte mult. Nu ți-am spus atunci că nu este genul meu? M-ai făcut să sufăr, Sarah, și încă rău... Tocmai începusem să-mi revin după cele întâmplate când am venit la editură și am descoperit...

– Că mă aflam acolo...

– Exact... și evident, complet stânjenit și plin de resentimente când am aflat că vom lucra împreună. Aproape că mi-a venit să te omor când mi-ai spus de ce făcuseși dragoste cu mine, a recunoscut el aspru, în ochi reflectându-i-se un moment durerea când s-a uitat în jos la ea.

– Denaturam adevărul pentru a mă apăra, recunoscu Sarah. Este adevărat că Jane și cu mine am discutat că ar fi mai bine să am un iubit pentru a mă proteja de David, dar n-aș fi făcut niciodată așa

ceva. I-a surâs poznaș... Te-am văzut înainte de bal. Făceam cumpărături cu Jane în oraș.

– Și?

– Și, fără să vreau, m-am întrebat cum ai fi ca iubit... Mi-am zis că poate este din cauza discuției mele cu Jane, dar a fost mai mult decât atât... Ai fost tu, Joss, recunoscu ea, deși atunci mintea mea nu putea concepe ceea ce-mi spunea inima. Sună atât de ridicol, să te îndrăgostești de un străin.

– Ridicol... și uneori extrem de dureros, afirmă el ironic, dar totuși o realitate.

– Da. De aceea am fugit, de aceea am plecat în dimineața aceea. M-am trezit și m-am uitat la tine și brusc mi-a fost teamă. Știam că ceea ce fusese între noi nu era suficient, dar cum puteam să cred că aveai aceleași sentimente față de mine, cum aveam eu față de tine? Credeam că s-ar fi putut să vrei o simplă relație și știam că nu pot îndura așa ceva... părea pur și simplu mai sigur să fug...

– Dar acum te-am prins.

– Da. Vocea îi tremura.

– Și acum ești prizoniera mea, pot face ce vreau cu tine...

– Da.

– Să asculți tot ce-ți spun eu.

O săruta acum cu sărutări mici, provocatoare care o făceau să uite totul cu excepția dorinței de a se agăța de el și a-i cere fără cuvinte mai mult... mult mai mult.

El a încetat s-o mai sărute și a ridicat capul pentru a o studia mai atent.

– Sarah, ești sigură că trei gemeni nu sunt ereditari în familia ta? a întrebat-o el serios.

Ea a râs.

– Destul de sigură.

– Mmm... bine! O sărută din nou și de data asta a fost rândul ei să se retragă.

– Dar gemeni au fost, l-a tachinat ea.

– Și la mine. Ce drăguț... două fetițe exact ca tine. Cred că mi-ar plăcea.

– Sau doi băieți ca tine.

A vorbit visătoare, corpul ei răspunzând imediat la atingerea mâinilor lui în timp ce privirea din ochii lui îi topea inima.

– Asta vrei? A întrebat-o în șoaptă.

– Da, te rog.

Instantaneu expresia feței lui s-a schimbat, ochii strălucindu-i triumfători când a rostit apăsat:

– Bine. Atunci va trebui ca mai întâi să te căsătorești cu mine. Sunt un tip foarte conservator, să știi. Dacă nu ne căsătorim, nici nu poate fi vorba de gemeni...

– Adevărat? A râs văzând expresia feței lui și apoi a întrebat cu seriozitate: Joss, ești sigur că sunt ceea ce vrei?

– Mai mult decât am fost vreodată sigur de ceva. Am știut din prima clipă când te-am văzut.

Sarah s-a gândit la cuvintele lui în tăcere, sinceritatea și profunzimea lor înlăturând ultimele vestigii ale îndoielilor ei.

Zâmbindu-i, a întins mâinile pentru a-l îmbrățișa, plăcându-i tremurul care i-a cuprins corpul când s-a lipit de el.

– Joss, te iubesc atât de mult...

– Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. A fost puțin descurajată de primirea prozaică a cuvintelor sale. Am crezut că n-o să te aud niciodată spunând acest lucru, i-a zis el cu vocea voalată, citindu-i corect expresia de pe figură. Adică atât de clar... a tachinat-o el. Corpul tău mi-a spus deja în modul cel mai satisfăcător posibil. A râs în timp ce ea schița gestul de a-l lovi, sărutând-o până a încetat să se mai zbată, iar apoi, trăgând-o lângă el, a adăugat cu delicatețe: Dar am vrut mai mult decât răspunsul corpului tău, Sarah... Vroiam inima ta, dragostea ta, atașamentul tău.

– Toate astea și în schimb eu nu primesc decât o vagă promisiune de gemeni... S-a prefăcut că este îngrozită.

– Da, asta, a aprobat Joss cu tandrețe... și bine-înțeles asta...

Corpul ei s-a contopit cu al lui, buzele desfăcându-i-se pentru a-i primi sărutul, uitând de toate celelalte, în timp ce Joss îi demonstra profunzimea și intensitatea dragostei lui.

— SFÂRȘIT —

Difuzorii particulari și de stat, precum și pentru CARTEA PRIN POȘTĂ, se pot adresa
S.C. „ALCRIS -94 DIFUZARE“ S.R.L.
București, sector 1, strada Teodosie Rudeanu 54
telefon 617.52.47

SEDIUL EDITURILOR „ALCRIS“ și „CONI“:
București, sector 4, Bd. Dimitrie Cantemir nr. 19,
scara B, ap. 34
telefon 330.66.95

Culegere și paginare computerizată
Secția Fotoculegere – Imprimeria Coresi

Coli de tipar 13
Bun de tipar: 06.IV.1995

Tiparul executat sub comanda nr. 50 187
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI“ București
România

Ca redactor literar la editura Holland, Sarah s-a trezit într-o situație parcă descinsă dintr-un roman de senzație.

Cel mai bine vândut autor al editurii i-a spus că așteaptă să se culce cu el, vrând să o convingă că aceasta făcea parte din sarcinile ei de serviciu. În plus bănuise că este și fecioară. Obsedată de virginitatea ei de care vroia să scape, Sarah ia o hotărâre capitală pentru ea.

Simțind un nod în gât ea a țipat respingându-l și apoi a simțit cum materialul subțire al sutienului se rupe. A apucat-o de sâni strângând cu putere și făcând-o s-o doară, încercând în același timp cu șoldurile, parcă să-și facă loc în ea.

THE BEST

LEI 1600 +
32 TL
1632

I.S.B.N 973-9197-38-8